

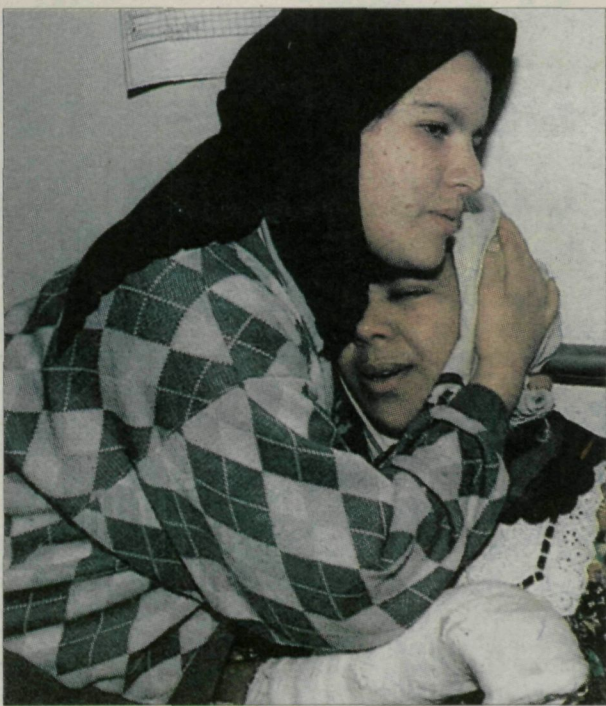
Càritas demana implicació per millorar les condicions de vida d'aquest col·lectiu

La precària situació dels immigrants a Catalunya

La immigració encara és una assignatura pendent a casa nostra. L'Església sempre ha estat pionera en la denúncia dels abusos als immigrants. Càritas no ha deixat de fer campanya i de pressionar les autoritats perquè no s'enfonsin en l'economia submergida les famílies que no aconsegueixen legalitzar els papers. Segons la cap del Departament de Migració de Càritas, «la legislació actual és molt dura i dificulta el procés de regulació dels documents, cal que s'adeqüi més a la situació d'aquest col·lectiu».

Una de les últimes accions que s'han fet per exigir la derogació de la Llei d'estrangeria i reivindicar un tracte més humà dels immigrants, va ser un tancament del 24 al 30 d'abril a la parròquia de Sant Lluís Gonzaga de la Verneda de Barcelona organitzat per la plataforma Papers per a Tots/es, que està formada per 55 col·lectius i entitats antiracistes.

Reportatge a pàgines 5 i 6

Des de 1992 la violència ha causat la mort de prop de cent mil persones

Algèria: cristians al cor d'un poble martiritzat

Les eleccions legislatives que se celebren el 5 de juny a Algèria no garanteixen un futur d'estabilitat i pau. Mons. Henri Teissier, arquebisbe d'Alger, diu que hi ha motius d'esperança perquè la societat algeriana ja no és monolítica. Actualment hi ha un pluralisme intern i la gent es pregunta el perquè de tanta violència. Mons. Teissier, que treballa intensament per l'avenç del diàleg islamocristià, confia que l'estabilitat podria arribar amb un model de convivència civi basat en el respecte a les diferències. Segons l'arquebisbe, l'Es-

glésia algeriana viu la seva activitat missionera «amb respecte vers la fe musulmana, però al mateix temps oferint un testimoni creïble de fe cristiana». També en són exemple Mons. Claverie, bisbe d'Orà, i els set monjos trapencs francesos del monestir de Tibhirne, tots ells assassinats l'any passat pel Grup Islàmic Armat (GIA); i molts altres cristians que ofereixen la seva vida i el seu treball per aconseguir la pau a Algèria.

Entrevista a pàgines 7, 8 i 9

10 Centenari del trasllat de les despulles del P. Claret

14 La vida senzilla de les monges de Puiggraciós

32 Homenatge a Francesc Canals

Editorial

Primeres comunions: sagrament o festa?

Un any més, en acabar el mes de maig, el rebombori de les primeres comunions ha esdevingut tema de moltes reflexions i comentaris. La festa social que les acompanya, sovint immersa en el consumisme i l'ostentació, eclipsa, malauradament, la imatge d'aquest sagrament de la iniciació cristiana. Malgrat l'esforç dels pastors i dels catequistes —milers de cristians i cristianes— al llarg de molts anys, el problema subsisteix. No és estrany, doncs, que per a un bon nombre de rectors i d'altres preveres de les nostres parròquies, maig esdevingui un mes pastoralment difícil i que alguns cedeixin a la idea de passar ràpidament el mal tràngol concentrant totes les celebracions en un sol dia.

Aquesta pèrdua del sentit original del sagrament ha merescut l'atenció de molts observadors, també més enllà dels cercles eclesials. Una enquesta dels alumnes de l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya va servir per centrar un interessant debat al programa *Signes dels Temps*. El cost mitjà, a la comarca d'Osona, d'una primera comunió s'estimava, l'any passat, en més de tres-centes cinquanta mil pessetes per família. Enguany, alguns reportatges periodístics encara incrementen aquesta xifra. Resulta particularment preocupant el fet que aquests excessos en les despeses té lloc, sobretot, als barris perifèrics i afecta les famílies amb menys poder adquisitiu, amb la lamentable seqüela dels crèdits. No és cap ficció l'excel·lent pel·lícula de Ken Loach *Lloviendo piedras...*

Què cal fer davant d'aquest panorama, més aviat desolador? El tema de les primeres comunions és d'una gran complexitat. No podem menysvalorar el seu poder de convocatòria, però ens cal analitzar amb rigor la nostra capacitat de fer arri-

bar el missatge correcte als infants i a les famílies. No hem de perdre de vista l'eficàcia de la gràcia sagramental i els fruits no sempre immediats d'una bona catequesi, però no podem consentir una banalització ambiental del sagrament.

Cal animar els esforços de tants preveres, de tants catequistes, de tantes comunitats parroquials que, amb saviesa pastoral, feta d'acolliment i d'exigència educativa alhora, treballen per fer de la primera comunió una experiència cristiana significativa. Aquesta és la línia assenyalada pel Concili Tarraconense que exhorta a «tenir cura especial de les celebracions que tradicionalment apleguen cristians que només ocasionalment participen en la litúrgia de l'Església: baptismes, primeres comunions...» (Resolució 74).

Però també sembla evident que aquests esforços no són suficients. Cal articular noves respostes que tinguin en compte la realitat i la seva evolució actual. Esperem que el directori-marc de pastoral sagramental anunciat també pel nostre Concili aportï orientacions pastorals precises que facilitin a les nostres diòcesis trobar pistes d'actuació eficaça.

La portada i contraportada en color

Per segona vegada la portada i la contraportada es publiquen en color. Certament, els colors fan més atractiu el setmanari. De moment, és només una prova, que encara repetirem. Però per al proper Advent ens agradaria publicar en color cada setmana, encara que aquesta millora depèn de qüestions tècniques i econòmiques en fase d'estudi. Estem segurs que, si es porta a terme, trobarem un renovat suport en tots els nostres subscriptors i lectors.

Sumari

10

Centenari del trasllat de les restes mortals del P. Claret

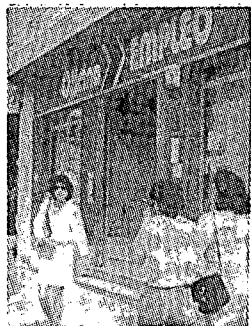
14

La senzilla vida de les monges de Puiggraciós

21

Congrés Eucarístic Internacional a Wroclaw

23

Mobilitzacions de la JOC

32

Homenatge a Francesc Canals

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizosa, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cucurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Raquel Planas, VIC

Fundadors: Mn. Joan Jarqué i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88,
Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerència: Jaume Vinyals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30
08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

Un vestit nou

Titulàvem el comentari anterior *El Zaire: punt final* i dèiem que segurament quan el lector el llegís la guerra al Zaire s'hauria acabat. I així mateix va ser. No solament Mobutu ha desaparegut del mapa polític d'aquell Estat, sinó que fins i tot, s'anul·la la seva primera acció per la qual l'antic Congo belga va passar a anomenar-se el Zaire, i ara aquest nom ha desaparegut per dictat del nou home fort, i ha passat a titular-se República Democràtica del Congo. Amb molt poc de república, i menys encara de democràcia. Clar que no hi ha encara temps per arreglar els desgavells anteriors i és molt possible, potser inevitable, que tot es continuï desgavellant fins que els nous governants abastin la necessària estabilitat i —¿per què no?— també l'experiència necessàries per avançar.

Si el nou home fort, Laurent Kabila, i els seus afins demostren que la seva voluntat democràtica no és una ficció, no és una cosa utilitzada només per guanyar la partida i després quedi com un canvi de dictador. Potser el Congo podrà ocupar el lloc que li correspon en el concert de les nacions africanes. Però si no es compleixen les premisses, si continua sent la fàbrica de diners pels que ocupen el poder i el poble continua en la misèria, tot haurà estat inútil.

I també cal que el nou autoproclamat president Kabila sàpiga resoldre humanament el problema dels refugiats hutus ruandesos que durant l'avanç de les tropes rebels s'han vist vexats, abandonats a la fam i a la malaltia, i en

molts casos assassinats, sense que hi valgués l'ajuda exterior. Una ajuda representada per les ONG que, lamentablement, han hagut de cancel·lar en molts casos els programes de cooperació.

D'altra banda, cal recordar que Mobutu va ser impulsat per les potències occidentals que veien en el seu predecessor, el socialista-comunista Lumumba, un perill per a l'economia congoleesa, però sobretot el perill que

les grans riqueses naturals del país anessin a parar a mans dels forts imperis comunistes d'aquell temps. Ara les mateixes potències s'han cansat de Mobutu i l'han abandonat a la seva sort. S'ha exiliat i ja n'hi ha prou. I sobre la seva fortuna, apilada durant els trenta anys de govern i desgovern, per més investigacions que es facin, no s'arribarà a aclarir res. A més, Mobutu està condemnat a mort per un càncer que no perdona i el va

rosegant i que potser és el primer responsable de la seva caiguda, ja que va provocar les seves primeres absències del país, durant les quals la rebel·lió va anar prenent cos fins a transformar-se en guerra civil i triomfar.

Cal pregar Déu que doni el seny que cal als nous governants de la República Democràtica del Congo.

Oriol Camps

La multitud saluda amb entusiasme les tropes de Laurent Kabila en la seva entrada a la capital congoleesa.

Llum verda a l'ampliació de l'OTAN als països de l'Europa central i oriental

Rússia i l'Organització del Tractat de l'Atlàntic Nord (OTAN) van signar de manera oficial —amb la presència dels caps d'Estat i de Govern dels respectius països— un acord històric el 27 de maig a París, amb el qual es pretén acabar definitivament amb els recels heretats de la guerra freda i donar llum verda a l'ampliació de l'Aliança Atlàntica als països de l'Europa central i oriental. El pacte es va assolir com a resultat d'unes llargues i àrdues negociacions entre Javier Solana, secretari general de l'OTAN, i Ievgueni Primakov, ministre d'Afers Estrangers rus, tot i que el punt clau fou la cimera bilateral que van celebrar Bill Clinton i Borís Ieltsin a Hèlsinki el 21 de març. Els estats membres d'aquesta associació militar i defensiva es mostren molt satisfets per l'acord, ja que això comportarà l'adhesió de nous aliats demo-

cràtics i, conseqüentment, una més gran seguretat arreu del continent europeu.

Dotze són els països —antics satèl·lits de la Unió Soviètica que, en el seu moment, havien estat units dins del Pacte de Varsòvia per fer front, precisament, a l'Aliança Atlàntica— que volen ingressar com més aviat millor a l'OTAN, però tan sols Hongria, Polònia i la República Txeca han arribat a la selecció final de la primera fase. Les tres nacions bàltiques, Eslovàquia, tres estats procedents de l'antiga Iugoslàvia (Eslovènia, Croàcia i Macedònia), Bulgària i Romania n'hauran d'esperar una nova fase. Dies enrere, Borís Ieltsin es va reunir amb els presidents i líders del Parlament per tranquil·litzar-los per les mesures que s'adoptaran d'ara endavant. El màxim dirigent rus va afirmar que Rússia tenia dues possibilitats: protestar contra

l'ampliació de l'OTAN —un fet ja irremeiable— o mitigar-ne al màxim les conseqüències. «Hem escollit el segon camí», va dir Ieltsin. En justificar la seva postura, va exposar que, d'aquesta manera, es garanteix la seguretat de Rússia i la seva consolidació en l'àmbit internacional sense que es reproduixin els vells esquemes de la confrontació est-oest.

Segons el text firmat, Rússia i l'Aliança Atlàntica s'han compromès a col·laborar en la construcció d'una nova Europa sense barreres. El document estableix també la creació d'una missió permanent russa a l'organització i diferents resolucions en matèria militar, d'investigació, medi ambient i cooperació. Un pas important per instaurar relacions estables i una atmosfera de confiança a Europa.

Miquel Àngel Codina

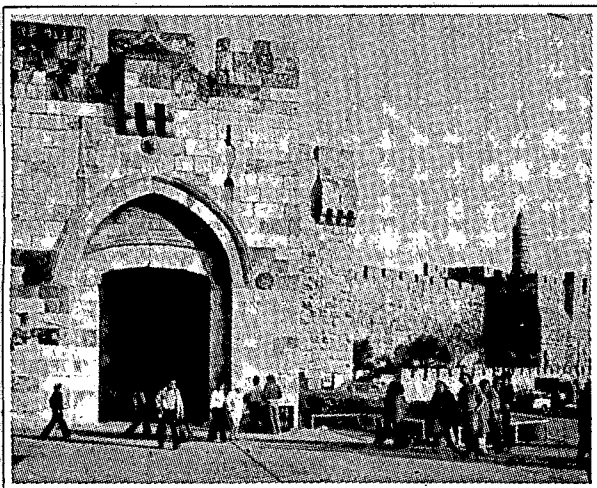
Pelegrinatges i viatges

AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

TERRA SANTA

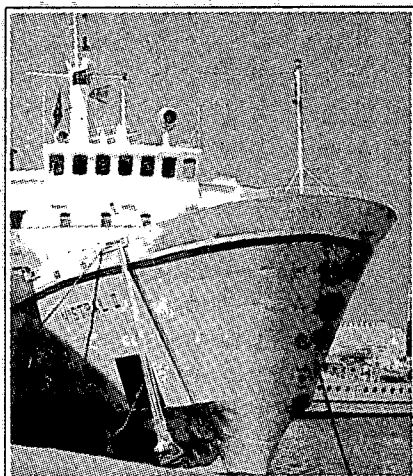
Del 4 a l'11 d'agost
Del 6 al 13 d'octubre
Del 20 al 27 d'octubre
Del 29 de desembre al
5 de gener

Anar a conèixer el país de
Jesús en una preparació
eficaç del Jubileu

DEMANEU INFORMACIÓ

*Per telèfon, per correu o bé
personalment
a l'Associació
AMICS DE
CATALUNYA CRISTIANA*

*Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A
08010 BARCELONA
Telèfon: 301 37 18 - Fax: 302 32 64*

ATENES i creuer per les illes gregues

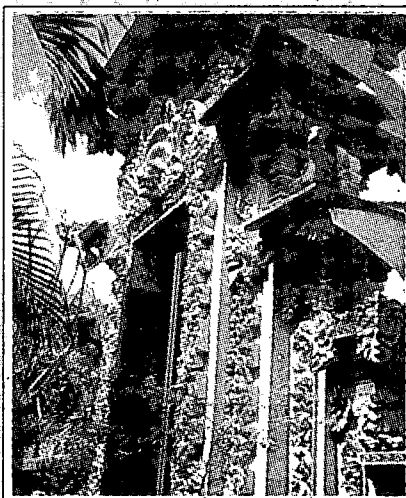
Del 14 al 21 de juny

Una incursió al món
clàssic, bressol del saber
humanístic.

BRETANYA / LISIEUX

Del 14 al 23 de juliol

Pels camins on la santedat fa
que es trobin terra i cel.

BALI / JAVA / LOMBOK (Indonèsia)

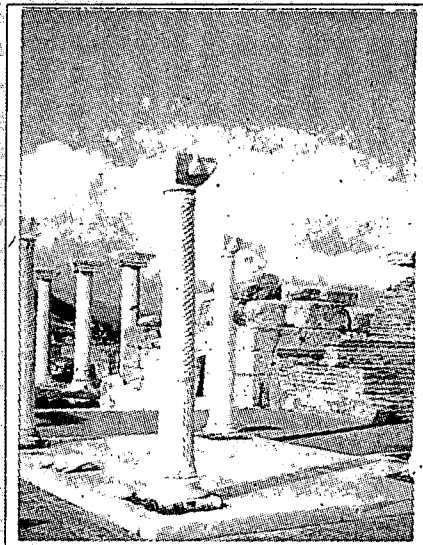
Del 4 al 15 d'agost

Un viatge molt exòtic
per terres de l'Orient.

RUTA SANT PAU Síria i Turquia

Del 3 al 22 de setembre

Per terres de l'expansió inicial
del cristianisme.

Sense papers, sense futur

La immigració encara és una assignatura pendent

«Sempre ens demanen papers...», explica Fàtima Elhilali, d'origen marroquí, «però en realitat no hi ha igualtat d'oportunitats pel fet de ser immigrant, per ser negre, per ser diferent... encara que tinguem papers». La seva veu ressona ferma a la taula rodona que va convocar el SIMCOS a Barcelona, i recor-

da la discriminació a la qual es veuen sotmesos molts dels immigrants del nostre país. Els testimonis presents a la taula van denunciar les connotacions de marginació que porta implícita la immigració, sobretot quan es prové de països del Magrib, de Sud-amèrica o d'Àsia. No passa el mateix

amb els fills de personal professionalment qualificat, com el de les ambaixades o d'empreses multinacionals afincades a Catalunya, que creen les seves pròpies colònies d'estrangers... En plena carrera a Maastricht, Europa tanca les fronteres i l'Estat espanyol no vol ser menys.

La immigració és un fenomen o un problema? I si és un problema, per a qui i respecte a què? La immigració posa el dit a la llaga, revela la distribució injusta de la riquesa en l'àmbit mundial que obliga que nombroses persones del Tercer Món intentin sobreviure d'una altra manera abandonant el seu país d'origen.

El tema dels immigrants s'ha posat de nou a l'ordre del dia després de l'accident a Girona. Aquest fet va evidenciar l'existència d'una xarxa mafiosa organitzada de tràfic d'immigrants. El fet «va agafar per sorpresa», explica Joaquim Giol, sacerdot i responsable del Departament d'Estrangeria de Càritas de Girona, «ens va sorprendre que a Girona existís una xarxa mafiosa tan organitzada». Giol, que treballa per millorar els drets dels immigrants, va definir que «un Estat de Dret és un Estat de drets per a tothom, sobretot per als més febles, i demano que es resolgui la integració de l'immigrant». La Llei d'estrangeria espanyola, vigent des del 1985 (ampliada pel nou reglament R.D. 155/1996, del 2 de febrer), restringeix l'arribada d'immigrants, impediment previ perquè ja no continuïn la seva aventura europea. Cada any, el Govern de l'Estat espanyol legalitza un contingent determinat que deixa de banda més de la meitat de les persones que han arribat al país.

Activar els drets humans

Giol opina que «no ens podem girar d'esquena a unes lleis que se centren en el control de les fronteres i en els papers dels immigrants i que no faciliten la integració. Treballo perquè s'accepti una llei d'integració que no hauria de substituir la Llei d'estrangeria, sinó permetre d'activar els drets humans, estructurant camins de participació a la societat, de manera que el control de la situació legal dels immigrants passés del cos policial als cossos administratius de l'Estat. No són delinqüents», puntualitza Joaquim Giol, «però se'ls tracta com a tals». És habitual que un immigrant indocumentat passi 72 hores

Els immigrants sense papers estan condemnats a la marginació.

a comissaria i pugui ser condemnat a 40 dies en un centre d'internament, pas previ a l'expulsió. Aquest sistema és millorable, per això la Universitat de Barcelona i la de Girona estudien possibles models de llei d'estrangeria d'altres Estats que puguin servir de referència per redefinir una llei més adequada i més humana.

La religiosa franciscana i directora del centre d'integració per a immigrants del món àrab musulmà Bayt Al-Taqafa (Casa de Cultura) a Barcelona, Teresa Losada, és conscient que «els immigrants de segona i tercera generació encara tenen més problemes que els seus pares per integrar-se». La colònia marroquina a Barcelona, present des de l'any 1968, n'és un exemple. Fàtima comenta que cada cop més es dona «la degradació laboral, encara que estem capacitats per fer feines més qualificades, ens obliguen a escollir feines vinculades al servei domèstic, l'agricultura, la construcció i l'hostaleria». Aquest és el cas de Khouja Toural, algeriana, a qui hauria agradat fer classes de francès

o d'àrab (treballava en una agència de viatges a Algèria, país que ha hagut d'abandonar sota amenaça de mort). «Allí, els que treballem amb europeus estem perduts.» Khouja denuncia que per aconseguir el visat de residència a l'Estat espanyol una de les formes legals de procediment sigui anar-lo a buscar al seu país d'origen. «Un pur tràmit burocràtic, segons les autoritats —explica—, però que en el meu cas, com a algeriana, suposa un pas gairabé impossible de fer, perquè retornar a Argèlia vol dir no poder tornar a sortir del país o trobar-hi la mort.» Tot perquè cap país occidental ha volgut reconèixer l'estat de guerra en què està immersa Algèria. D'altra banda, la via del dret d'asil a l'Estat espanyol acostuma a ser bastant lenta i difícil d'aconseguir, ja que es concedeixen molt pocs estatus d'exiliats.

Quan l'educació perpetua les diferències

Per la seva part, Mariama Sane, se-

negalesa que viu a l'Empordà, explica que la gent se la mira com «una sorpresa i no estic gaire segura del que passarà quan els meus fills vagin a l'escola, perquè estem en una societat monocolor i etnocèntrica».

El tema de la integració a l'escola mostra que Catalunya és una de les zones pioneres a l'Estat espanyol a possibilitar l'actuació de mestres de compensatòria, alguns dels quals parlen àrab i ajuden la població magrebina. «Encara que les incorporacions són lentes i tardanes, comenta Teresa Losada, l'escola catalana és pionera i ja s'està parlant de formar els mestres en interculturalitat.»

Amb tot, els membres de la taula rodona coincidien a dir que l'escola no corregeix l'aspecte de la marginació, perquè els guetos es fan per raons econòmiques...

L'Església sempre ha estat pionera en la denúncia dels abusos als immigrants. Càritas no ha deixat de fer campanya des de l'any 1993 i pressiona perquè, amb l'excusa d'aplicar la Llei d'estrangeria, no s'enfonsin en l'economia submergida les famílies que no aconsegueixen legalitzar els papers. Llorenç Olivé, advocat especialista en immigració de Càritas de Barcelona, considera que «la residència legal és el problema bàsic a solucionar: la situació dels immigrants al mercat laboral depèn d'això. I és molt dur que obtenir el permís de residència, poder fer arrels en un nou país, amb tot el que comporta per poder viure amb estabilitat, vagi tan lligat a la qüestió de contractació».

Acabada la roda de premsa, Khouja deixa veure que està angoixada: no sap si aconseguirà legalitzar els papers. Els seus ulls grans i profunds mostren por, una por al cos que no es pot treure només amb paraules, una por amb la qual han de conviure moltes persones immigrants i il·legals a Occident. I si t'aturen pel carrer i et demanen els papers, què? Khouja s'arronsa d'espatlles: «Em detindran...»

Núria Oriol i Palarea

(Segueix a la pàg. 6)

(Ve de la pàg. 5)

La precària situació dels immigrants, un problema de tots

Un total de 55 col·lectius i entitats antiracistes formen part de Papers per a Tots/es: una plataforma per la defensa dels drets dels immigrants, en general, i dels indocumentats, en particular. L'última acció organitzada per Papers per a Tots/es va tenir lloc la setmana del 24 al 30 d'abril. L'acte va consistir en un tancament a la parròquia de Sant Lluís Gonzaga de la Verneda, a Barcelona, per exigir la derogació de la Llei d'estrangeria i de tot el que comporta: les expulsions, l'empait de la policia i el Centre d'Internament d'immigrants indocumentats de la Verneda. El més important de tot va ser que l'acció va rebre el suport de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona i de l'ONG So de Pau —que forma part de la Federació Catalana d'Organitzacions no Governamentals per al Desenvolupament—, entre moltes altres persones i entitats.

Protagonistes del tancament van voler destacar l'ajuda solidària i logística de les associacions i entitats de la Verneda, així com la del rector de la parròquia de Sant Lluís Gonzaga, Vicenç Maria Farré. Ara bé, a l'hora de generalitzar aquesta solidaritat al conjunt de la societat, ja van ser menys optimistes:

«Pel que fa a plantejaments seriosos, la societat *passa*. És una societat molt diversa i cadascú va a la seva. Encara que hi hagi una simpatia general per la causa dels immigrants, no hi ha una lluita seriosa i profunda.»

Encara que sigui escassa, aquesta actitud solidària de la societat posa de manifest un fet: molta gent de casa nostra ha deixat de banda el concepte de l'immigrant com a delinqüent pel d'una persona a qui reiteradament vulneren els drets. Això només ha estat possible gràcies a l'activitat informativa de diverses associacions i entitats que han posat de relleu la situació de precarietat que viu el col·lectiu immigrant a tot Europa i, concretament, a Catalunya. Malgrat aquest avenç, tot hom reconeix que encara queda molt camí per recórrer fins arribar al punt que totes les persones i tots els governs coneguin el fet i hi actuïn en contra.

Sobre tots aquests temes parla la cap del Departament de Migració de Càritas, Lurdes Astigarraga, que va recalcar la idea que encara hi ha molta feina a fer. Segons ella, la majoria de la població encara no és conscient del tema. Per això valora molt la importància de la tasca de les institucions que treuen a la llum la realitat de l'immigrant.

De la Llei d'estrangeria, la cap del Departament de Migració de Càritas

courses per facilitar, entre d'altres coses, la integració de l'immigrant a casa nostra. Referint-se a això, Lurdes Astigarraga va dir que «és un procés llarg que depèn de molts factors, com la zona i les persones d'acollida». Segons ella, la integració inclou moltes altres coses: llengua, cultura, documentació, etc. «De vegades només ens quedem amb l'estètica», va explicar. «Que una noia provinent, per exemple, del Magrib parli castellà i vesteixi

actes de protesta, com una manifestació el mes de desembre o el tancament abans esmentat.

De la plataforma, Roser Argemí en va valorar sobretot el fet que hi ha una notable participació de la gent d'aquí: «Una acció com Papers per a Tots/es fa que els col·lectius d'immigrants se sentin més forts i mínimament avalats per associacions del país. Això fa que perdin la por a manifestar la seva opinió. És donar-los força, a ells, i alhora sensibilitzar la societat.»

Acceptar com a iguals persones que parlen diferent

Però malgrat aquesta valoració positiva de la plataforma, i seguint amb la mateixa idea de Lurdes Astigarraga, va dir que «aquí no s'és prou conscient que l'immigrant és tractat despectivament; per exemple, pel color de la pell». I pel que fa a això, la presidenta de la FAVB va dir que «la nostra lluita és que ens acostumem a acceptar com a iguals persones que van vestides diferents, que parlen diferent, etc.».

Segons la informació de què disposava, Argemí va explicar que els barris de Barcelona que treballen més a favor dels immigrants són aquells on el col·lectiu és més

Un gran nombre d'organitzacions ajuden a sensibilitzar la societat sobre la situació dels immigrants.

va dir que «la normativa és molt dura i dificulta el procés de regulació de documents». Però malgrat la crítica, Astigarraga va reconèixer que és necessària una regulació de l'entrada d'immigrants, «però que s'adeqüi més a la realitat i la situació d'aquest col·lectiu».

L'enriquiment de la relació intercultural

Astigarraga va voler destacar que la «relació intercultural és molt enriquidora per a totes dues parts». (Tant per a l'immigrant com per a la societat que l'acull.) I pel que fa a això, va lamentar «l'actitud poc solidària i poc realista» dels governs occidentals, que són un reflex d'una part important de la ciutadania. «Encara veuen l'immigrant com un perill, com una invasió.»

Càritas disposa d'un seguit de re-

segons la moda occidental no significa que estigui més integrada que una altra que potser no reuneix aquestes característiques.»

Qui també va definir aquesta relació intercultural com un enriquiment de la nostra societat va ser la presidenta de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), Roser Argemí. La Federació, que agrupa 96 associacions de veïns, també forma part de Papers per a Tots/es i els ajuda, sobretot, en matèria d'infraestructura.

El mes d'octubre de 1996, la Federació de Col·lectius d'Immigrants de Catalunya va proposar tant a la FAVB com a la Federació d'ONG per al Desenvolupament que s'agrupessin per expressar el seu rebuig per la política d'expulsions del Govern. Tal com explica Roser Argemí, a partir de llavors es va organitzar la plataforma Papers per a Tots/es i es van planificar alguns

nombrós; per exemple, Ciutat Vella o el Raval. D'una banda, treballen per sensibilitzar la població del país a favor dels immigrants; de l'altra, donen suport i assessorament a aquest col·lectiu que hi resideix. Ara bé, també hi ha altres casos com el del barri de la Sagrada Família, «on s'ha engegat una campanya per sensibilitzar la societat en el coneixement d'altres cultures».

Argemí també va manifestar que «com a éssers humans, tenim dret a viure allà on vulguem amb els mateixos drets que els ciutadans del país que ens acull». I, com a conclusió, va dir que «cal implicar tothom en la millora de les condicions de vida, tant en les dels immigrants com en les condicions amb què viuen moltes persones del país».

Carme Munté Margalef

l'entrevista

«Som a Algèria per donar testimoni de l'amor»

■ Mons. Teissier manifesta que alguna cosa està canviant, fins i tot en el diàleg entre musulmans i cristians

Algèria és un «forat negre» en la consciència de la comunitat internacional. Algèria és el paradigma d'una Església crucificada. Terra de fe, resistència i martiri. Mons. Henri Teissier, bisbe d'Orà des del 1973 fins al 1981 i arquebisbe d'Alger des del 1988, és un testimoni de primera línia tant d'aquest país malmès per una bogeria assassina

—El 5 de juny Algèria va a les urnes. Com viu la gent una vigília electoral marcada per matances i atemptats?

—Intentant, en la mesura del possible, comportar-se amb normalitat, tot i saber que hi ha una violència difosa per tot el país. La gent espera sortir-se'n i confia les seves esperances a les prope-

res eleccions. La resposta de les urnes, dirà per primera vegada, qui recull legítimament la representació popular: les actuals llistes reflecteixen, en efecte, la pluralitat de posicions que hi ha en la societat algeriana.

—També hi haurà llistes d'inspiració islàmica?

—Sí, però només aquelles que han

com de l'Església que hi pelegrina. D'origen francès (va néixer a Lió el 1929), Teissier va optar per la nacionalitat algeriana en el moment de la independència. Amb estudis de filosofia i teologia a París, i de llengua i literatura àrab a Rabat i al Caire, aquest bisbe està compromès des de fa dècennies en l'àrdua frontera del diàleg islamocristià.

pres distàncies pel que fa als grups armats.

—Com s'interpreta la reagudització del radicalisme religiós?

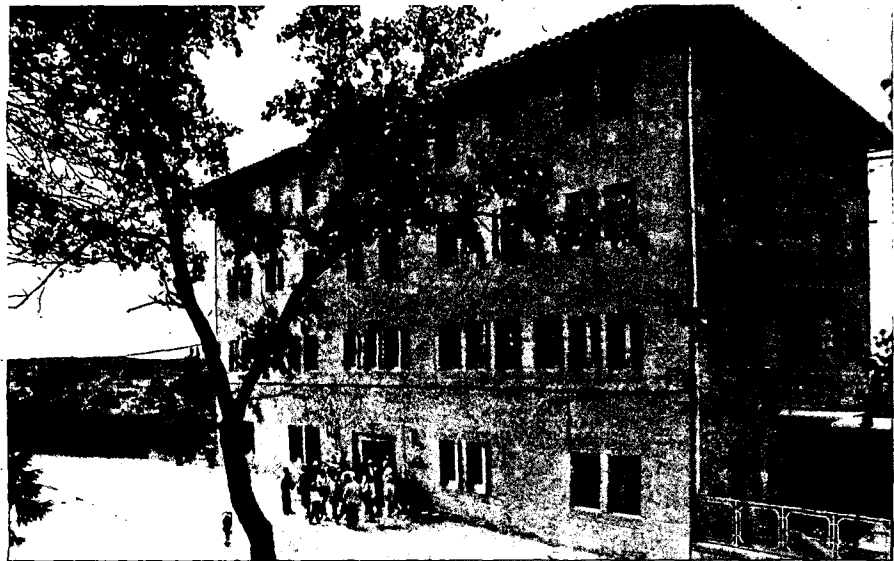
—Les raons són de naturalesa política: el període llarg de permanència del partit únic ha conduït molta gent a redescobrir una identitat política a partir de l'islam. En els darrers temps, no

obstant això, la lluita ha passat d'oposició política a violència, la qual cosa no és acceptada per la majoria de la gent. A Algèria gairebé tots són musulmans, però la franja extremista és minoritària.

—Els mitjans de comunicació de masses dibuixen Algèria com un país

(Segueix a la pàg. 8)

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL SANTUARI D'EL MIRACLE

LES RESOLUCIONS DEL CONCILI PROVINCIAL TARRACONENSE ENS IMPLICAN A TOTS

Resolució número 15

«El Concili Provincial Tarraconense recomana potenciar les missions populars —degudament actualitzades—, les jornades i els curssets de formació cristiana, i els exercicis espirituals de molta tradició i fruit en el nostre poble».

Resolució número 19

«Donat que en el món actual calen, més que mai, espais de silenci i d'interiorització sostinguts per petites comunitats d'oració, per a afavorir l'experiència de Déu, el Concili, a més de recomanar vivament el recés als monestirs i en els santuaris, de tanta tradició en el país, proposa la potenciació dels centres d'espiritualitat ja existents en les diòcesis, o la creació de nous on no n'hi hagi, per tal de promoure des d'allí l'anunci de l'Evangeli i el seguiment de Jesucrist».

* PER INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
CASA D'ESPIRITUALITAT
Telèfon: (973) 48 00 45
Fax: (973) 48 02 43
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

* Una proposta i una invitació engrescadores, a passar uns dies al recer de la Casa d'Espiritualitat, que us ofereix:

* un ambient de silenci, de reflexió i de pregària.

* una estada senzilla i agradable.

* uns dies de pau i tranquil·litat interior.

* una natura plàcida i solitària.

* una experiència personal enriquidora.

* un lloc ideal per al retrobament amb Déu i amb si mateix.

* un temps per a tu, perquè, de tant en tant, és bo i necessari que pensem i que meditem sobre nosaltres mateixos i sobre Déu que ens estima.

JULIOL

26-2 agost. Per a tothom. Exercicis Espirituals.
Director: P. Cebrià Pifarré, monjo.

AGOST

26-31. Per a tothom. Exercicis Espirituals.
Director: P. Oriol Diví, monjo.

29-31. Per a tothom. Recés, cap de setmana.
Director: P. Oriol Diví, monjo.

SETEMBRE

13-14. Per a vídues i vidus. Recés, cap de setmana.
Director: P. Salvador Plans, monjo.

15-21. Per a tothom. Exercicis Espirituals.
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

19-21. Per a tothom. Recés, cap de setmana.
Director: Mons. Antoni Deig, bisbe de Solsona.

OCTUBRE

13-19. Per a tothom. Exercicis Espirituals.
Director: G. Ignasi Fossas, monjo.

17-19. Per a tothom. Recés, cap de setmana.
Director: G. Ignasi Fossas, monjo.

24-26. Per a matrimonis. Recés, cap de setmana.
Director: P. Jordi Castanyer, monjo.

(Ve de la pàg. 7)

totalment en mans del fanatisme. Hi ha signes d'esperança?

—Sí, perquè la societat algeriana ja no és monolítica. Tots aquests sofriments han provocat una evolució. Actualment hi ha un pluralisme intern, hi ha diaris de diferent «color». I, per últim, la gent es pregunta: per què una violència que arma les mans de creients musulmans com nosaltres? Per què la discriminació de les dones? Per què no es respecta la llibertat de consciència i els drets humans? També ha canviat la manera de relacionar-se amb l'Església: actualment els cristians som més acceptats en la nostra diferència que en el passat. Semblarà una paradoxa, però som més compresos avui, quan vivim en la pròpia pell situacions de violència i de martiri.

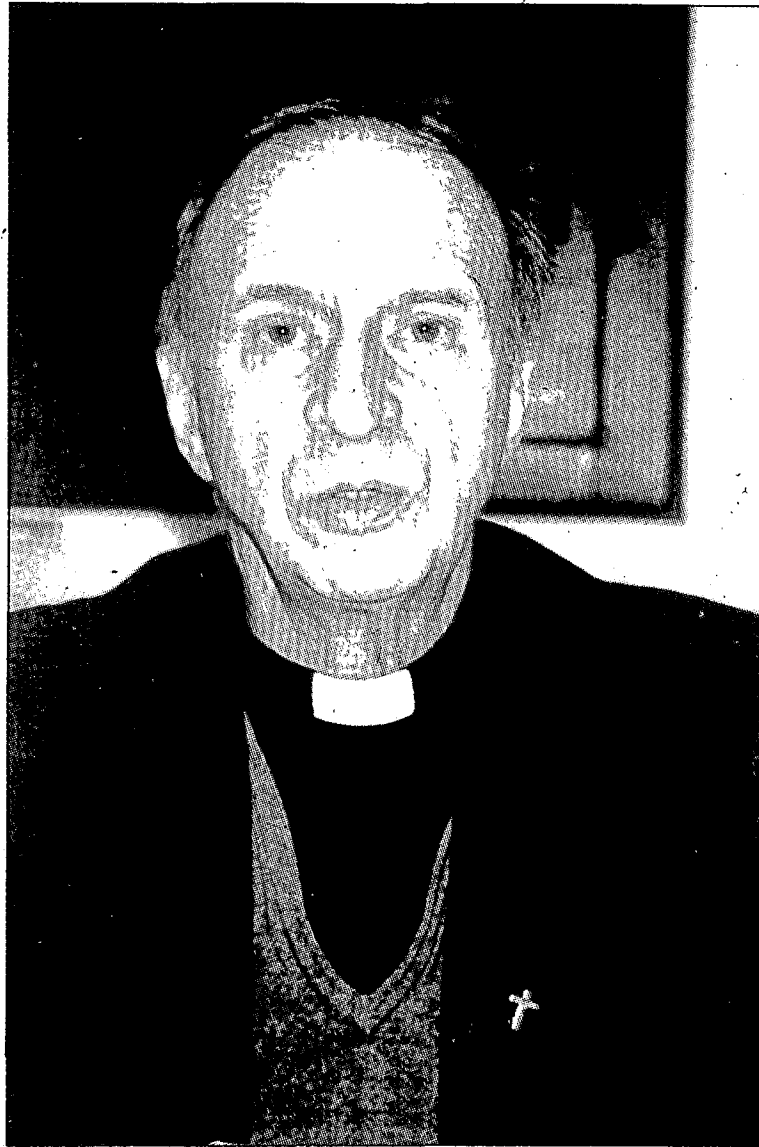
—Com viu l'Església la seva condició de minoria?

—Parlar de minoria significa al·ludir grups constituïts, amb interessos diferents als del poble. En realitat, entre nosaltres la presència de l'Església està confiada a persones o microcomunitats. Penso en la feina dels jesuïtes amb els estudiants de les escoles tècniques; penso en les germanetes de Jesús del pare Foucauld, que comparteixen la vida dels pobres; penso en els missioners i en les religioses... Som cristians totalment inserits en un poble musulmà i el nostre únic interès és trobar els

camins per servir-lo. Els riscos que correm els té qualsevol que estigui en contra de la violència: les dones, els periodistes, els artistes, els professors, etc. Això fa que l'Església existeixi plenament dins de la vida del poble, molt més que abans.

—Amb quin estil l'Església algeriana viu la seva activitat missionera?

—Amb una total solidaritat amb el poble. No som una Església que treballa pel seu compte, sinó un grup de deixebles de Jesús cridats a donar testimoni de la fe enmig dels musulmans, per fer-los entendre que no som enemics a combatre, sinó germans. Un exemple d'això són els monjos de Tiberhine (assassinats el maig de l'any passat per alguns extremistes), que prestaven una aula del monestir als musulmans com a lloc de pregària: un senyal de respecte envers la seva fe, però al mateix temps un testimoni creïble de fe cristiana. Amb aquest gest els monjos no van trair

Mons. Henri Teissier.

l'Evangeli, sinó que van donar testimoni del Déu de Jesús, que és el Déu de l'amor.

—Què «guanya» l'Església quan

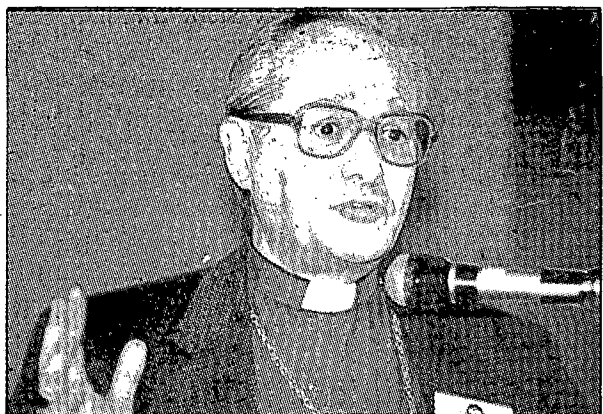
roman en una situació aparentment impermeable al missatge de Jesús?

—Què «va guanyar» Déu quan va enviar el seu Fill a la creu? L'amor és gratuït. Nosaltres som a Algèria per donar testimoni de l'amor. Massa vegades hem fet de l'Església un instrument per a la constitució d'un grup. És evident que quan neixen comunitats de fidels cristians per a nosaltres és un motiu d'alegria, però aquest no és l'objectiu de l'Església, sinó mostrar a qui no creu en Jesús el rostre de l'amor. I el testimoni dels cristians és preciós. Per exemple: enfront dels musulmans que diuen estar convençuts del fet que no va ser Jesús el que va morir a la creu sinó un substitut seu, romandre i resistir —en nom de Jesús crucificat— en un context on la vida està constantment amenaçada fa que algunes persones reflexionin i s'interroguin a fons. Cadascun de nosaltres està

cridat a ser un rostre de l'Església per als altres. Penso en una dona italiana, Anna Maria Colombo, que durant més de 30 anys ha viscut al desert entre

Dos testimonis significatius

Publiquem dos testimonis que ens arriben d'Algèria. El primer és el de Mohamed, el xofer de Mons. Claverie, també assassinat durant l'atemptat que va costar la vida al bisbe d'Orà. Pocs dies abans, pressentint el que passaria, va escriure aquesta mena de testament particularment significatiu. El segon és el testimoni d'una dona musulmana d'Orà. Es tracta d'una carta adreçada a l'arquebisbe Henri Teissier i a la comunitat cristiana algeriana, després de llegir el testament de Christian (un dels set monjos assassinats l'any passat). Aquests dos escrits són el senyal tangible de testimonis que fins i tot poden fer vibrar les fibres més amagades de l'ànima de qui té una fe diferent.

Mons. Claverie assassinat l'1 d'agost de 1996.

Mohamed ens explica la seva experiència. «Avui escric aquestes línies amb llàgrimes als ulls. La meua família i jo no tenim una vida com els altres. Sempre vivim en el sofriment, cada dia una mica més. Però Déu ens dona el coratge suficient.

«No sé com agrair a tots els que han ajudat la meua família: els monjos, les religioses, el bisbe. Amb

la meua vida, amb la meua pregària. Sóc aquí: estic disposat a donar la meua vida per ells, perquè ells l'han ofert pels algerians.

«Que Déu els protegeixi per tots els que tenen necessitat d'ells: els pobres, els malalts... Sé que hi ha algerians que volen ajudar-los a superar aquests moments difícils.

«En nom del Déu misericordiós i que dona Misericòrdia. A tots: "La pau sigui amb vosaltres." Dono les gràcies a tots els que m'han conegut durant la meua vida. Que Déu els recompensi al final dels seus dies. Me'n vaig cap a Aquell que em perdonarà en el dia de la Resurrecció. Demano perdó a tots els que he ferit amb alguna paraula meua, a causa de la meua joventut. Faig memòria, en aquest dia, de totes les coses bones que he fet en la meua vida. Ha estat amb l'ajuda de Déu i de la seva tendresa que ho he fet.»

Una dona musulmana d'Orà va escriure aquesta carta a l'arquebisbe Henri Teissier, després de llegir el testament de Christian, un dels set monjos assassinats l'any passat.

«Després de la tragèdia i del sacrifici viscut tant per vosaltres com per nosaltres, després de les llàgrimes i del missatge de vida, d'honor i de tolerància, transmès a vosaltres i a nosaltres pels nostres germans monjos, he decidit llegir el testament de Christian en veu alta als meus fills, perquè he sentit que estava destinat a tots i totes. Vull que coneguin el missatge d'amor de Déu i dels homes. La solidaritat humana i l'amor del proïsme és un itinerari que porta fins al sacrifici, fins al descans etern, fins al fons.

«Tant jo com els meus fills estem commocionats per una humilitat tan gran, per un cor tan gran, per la pau de l'ànima i pel perdó. El testament de Christian és molt més que un missatge, és com un sol que se'n dona. Té l'inestimable valor de la sang vessada.

«La nostra tasca consisteix a continuar el camí de pau, d'amor de Déu i de l'home en les seves diferències. La nostra feina consisteix a regar les llavors que ens han estat confiades pels nostres germans monjos, perquè creixin una mica per tot arreu, en tota la varietat de colors i de perfums.

«Que l'Església cristiana, amb la seva presència entre nosaltres, construeixi amb nosaltres l'Algèria de la llibertat de fe i diferències. Serà un bonic ram de flors per a nosaltres i una gran oportunitat per a tots i totes. Gràcies a l'Església per estar present entre nosaltres. Gràcies a tothom.

«Gràcies a vosaltres, monjos, pel vostre gran cor, que continuï bategant per nosaltres, sempre present, sempre entre nosaltres... I ara que reposin tots en pau, a casa seva, a Algèria.»

dones musulmanes, donant testimoni de la seva fe.

—El testimoni de pau ofert per l'Església podrà incidir també en el context polític?

—La novetat per a Algèria podrà venir d'un model de convivència civil, basat en el respecte a les diferències. Hi ha senyals estimulants en aquesta direcció. Un cas concret és el següent: dos artistes musulmans han fet una escultura i han pintat un mural en honor dels monjos de Tibhirine, assassinats el 1996, i han convençut alguns col·legues de l'Institut de Belles Arts perquè facin el mateix. Entre les joves generacions creix la consciència de la diversitat com a riquesa, però també hi ha qui continua sent presoner del passat.

—Després d'un any, què ha que-

dat del testimoni dels set monjos assassinats?

—Moltíssim. Van saber conjugar pregària, treball i testimoni. Van trobar una manera de treballar plegats amb els nadius, mentre la seva activitat estava immersa en un clima de pregària constant, que donava testimoni de la seva fe en Déu, molt més que totes les conferències teològiques. Tothom sabia que a la nit s'aixecaven per pregar i que la seva pregària era pel poble i en nom del poble. Era una comunitat-icona de la nostra Església. Tots aquests significats continuen vius, perquè els monjos han donat testimoni de tot això fins a la seva mort, i ens han deixat un exemple i una lliçó de fidelitat valerosa.

Gerolamo Fazzini
(Avvenire)

Fa un any, els monjos de Tibhirine van ser executats

El 21 de maig va fer un any de la mort dels set monjos trapencs francesos del monestir algerià de Tibhirine, assassinats pels Grup Islàmic Armat (GIA). La comunitat internacional es va commocionar en saber que Christian de Chergé, Luc Dochier, Christophe Lebreton, Bruno Lemarchand, Michel Fleury, Céléstin Ringard i Paul Favre-Miville havien estat degollats. Uns mesos després, l'1 d'agost, era assassinat el bisbe d'Orà, Pierre Claverie, que va morir després d'una acció fonamentalista. Des del cop d'Estat que va viure el país el gener de 1992, milers de persones han estat degollades per membres del GIA. Les eleccions que se celebren el 5 de juny d'aquest any no garanteixen un futur d'estabilitat i de pau. Amb tot, la petita comunitat cristiana, que viu en una situació gairebé de diàspora, prega i confia. La seva esperança es veu sostinguda per la fe. Així ho ha demostrat el testimoni del monjo Christian, reproduït a continuació.

C.C.

Testament espiritual del germà Christian

Quan es preveu un adéu...

Si m'arribés un dia—i això podria ser avui—de ser víctima del terrorisme que sembla voler engolir tots els estrangers que viuen a Algèria, m'agradaria que la meua comunitat, la meua Església, la meua família, recordessin que he donat la meua vida a Déu i a aquest país.

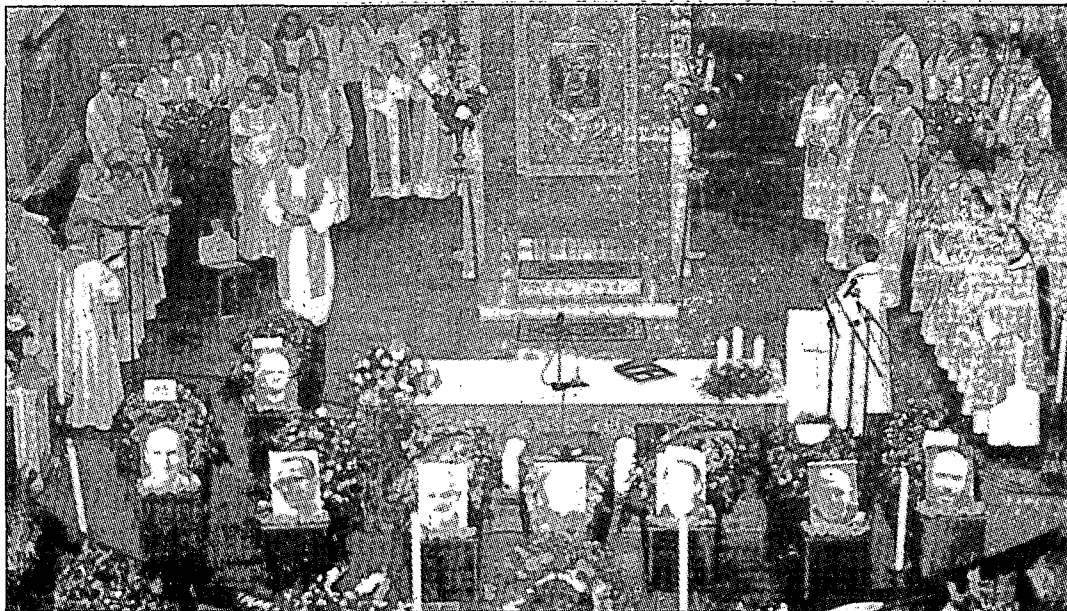
Que acceptessin que l'únic Mestre de tota vida no sabia ser estranger en aquesta partença brutal. Que preguin per mi: com em faré digned'aquesta ofrena? Que sàpiguen associar aquesta mort a tantes altres també violentes, perdudes en la indiferència i l'anonimat.

La meua vida no és més valuosa que una altra. Tampoc ho és menys. En tot cas, no té la innocència de la infància. Jo he viscut el temps suficient com per saber-me còmplice del mal que sembla prevaldre en el món, i fins i tot d'aquest que em colpejarà de manera cega.

M'agradaria, arribat el moment, tenir un lapse de lucidesa que em permetés implorar el perdó de Déu i el dels meus germans en humanitat, al mateix temps que perdonés de tot cor el qui m'hauria atemptat.

No sabia desitjar una mort com aquesta; em sembla important professar-la. No veig, en efecte, com podria alegrar-me que aquest poble que estimo sigui indistintament acusat de la meua mort.

És massa car pagar el que s'anomenarà, potser, «la gràcia del martiri», per

Missa en memòria dels 7 monjos assassinats de Tibhirine.

deure-la a un algerià, sigui qui sigui, sobretot si afirma actuar amb fidelitat a allò que ell creu que és l'islam. Sé amb quin menyspreu que es consideren els algerians en la seva globalitat. També conec les caricatures de l'islam que encoratja un determinat islamisme. És massa fàcil tranquil·litzar-se la consciència identificant aquesta veu religiosa amb la dels integristes i extremistes.

Algèria i l'islam per a mi són una altra cosa, és un cos i una ànima. Jo l'he proclamat prou, crec en tot el que he rebut, i he retrobat molt sovint el fil conductor de l'Evangeli, après als genolls de la meua mare, la meua primera Església, precisament a Algèria i en el respecte als creients musulmans.

La meua mort, és evident, semblarà que dona la raó a aquells que ràpidament m'han tractat d'ingenu o d'idealista: «Que digui què no pensa ara.»

Però aquests han de saber que a la fi serà alliberada la meua lacerant curiositat.

Heus aquí que podré, si li plau a Déu, submergir el meu esguard en el del Pare per contemplar amb ell els infants de l'islam tal com ell els veu, il·luminats de la glòria de Crist, fruits de la seva Passió, investits pel do de l'Esperit en el qual el goig secret serà

sempre establir la comunió i restablir la semblança, jugant amb les diferències.

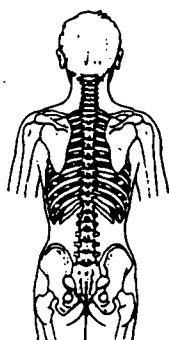
Aquesta vida perduda, totalment meua, i totalment seva, dono gràcies a Déu que sembla haver-la volguda tota sencera per a aquest goig, per a tot i malgrat tot.

En aquesta «gràcia» on tot està dit, d'ara en endavant, de la meua vida, us incloc naturalment, amics d'ahir i d'avui, i a vosaltres, o als amics d'aquí, al costat de la meua mare i del meu pare, de les meves germanes i germans i dels seus, al cèntuple tal com va ser promès!

I a tu també, amic de l'últim minut, que no hauràs sabut què feies. Sí, per a tu també vull aquesta gràcia, i aquest «a-Déu», envoltat de tu. I que ens sigui donat retrobar-nos, lladres feliços, en el paradís, si Déu vol, el nostre Pare, de tots dos. Amén!

Incha Allah!

Christian de Chergé
Alger, 1 de desembre de 1993
Tibhirine, 1 de gener de 1994.

CENTRE DE MEDICINA NATURAL
M. E. ELÍAS

Massatge professional per a tractament de:

Cervicals, migranyes, verífegens, dorsals, lumbàlgies,
ciàtica, reumatisme, artrosi,
problemes circulatoris, tractament de cel·lulitis.

Tel. (93) 431 57 21 - Mòbil 929 72 32 00
HORES CONVINGUDES

Vic

Commemoració centenària del trasllat de les despulles de sant Antoni M. Claret

■ S'han previst diversos actes del 12 al 14 de juny

VIC.— Els dies 12, 13 i 14 de juny se celebra el centenari del trasllat de les despulles de sant Antoni M. Claret des de l'abadia de Fontfreda del Llenguadoc, l'exili per a ell, a la ciutat de Vic. Entre els actes previstos destaquem una

missa a la catedral de Vic el 13 de juny, a les vuit del vespre, i l'endemà un pelegrinatge a Fontfreda del Llenguadoc, on el P. Claret va morir el 1870. Els missioners claretians volen aprofitar aquesta commemoració per donar a conèixer la

personalitat històrica d'aquest sant i l'esperit amb què va viure l'Evangeli. A continuació oferim dos articles sobre la vida del P. Claret i el context del trasllat de les seves despulles a Vic.

Campanyes missioneres del pare Claret

El 1868, en esclatar la revolució espanyola, la reina Isabel II, destronada, hagué d'exiliar-se a França. Amb ella també l'arquebisbe Claret, confessor reial. El segle XIX espanyol va estar marcat per lluites ideològiques, polítiques i mobilitzacions armades. Fou un segle confús, campus embrollat per a historiadors. Començà amb la guerra de la Independència, després vingueren inacabables enfrontaments interiors i més guerres exteriors. D'una banda, l'absolutisme reial, la noblesa i l'Església defensaven privilegis històrics; de l'altra, lliberals i nous burgesos, empenyats per les Corts de Cadis del 1812, imposaven una Espanya moderna i lliberal, les guerres carlines entremig, i per acabar-ho de complicar les ideologies socials i anarquistes amb el sentit més radical que l'adjectiu democràtic tenia el segle passat. Les guerres

de l'Àfrica en tot aquest garbuix són el sarcasme de prestigi polític que tampoc ha de passar desapercebut. Les lleis antieclesiàstiques de Mendizàbal des del 1835 someteren bona part de l'Església, ordes monàstics, conventuals i religiosos, a una pobresa extrema, a la clandestinitat i a l'exili. Aquella Església, segles ençà feudal i rica, en veure's en despullament es recolzà en la reialesa de Ferran VII, Alfons XII i més tard Alfons XIII.

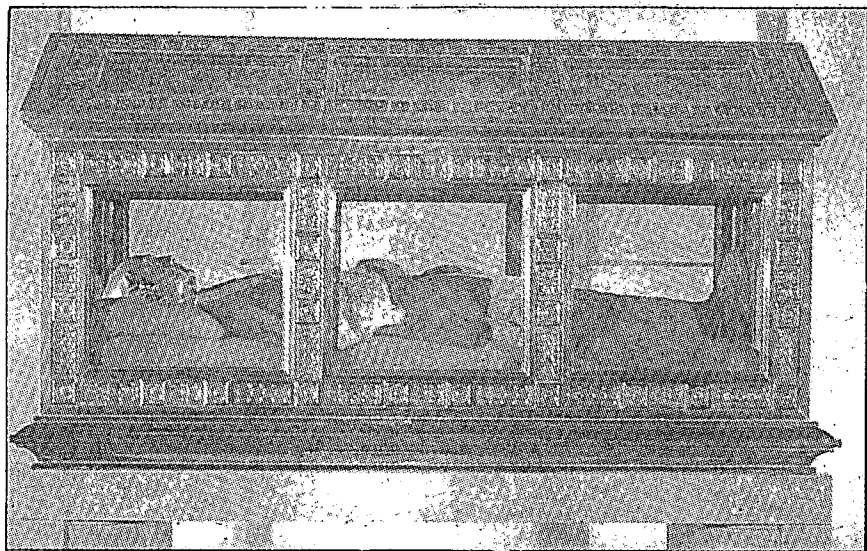
Mossèn Claret realitzà les seves grans campanyes missioneres a Catalunya i Canàries enmig d'aquesta dis-

sonant orquestració politicosocial. A Cuba, ja arquebisbe, mentre atreïa els senzills i blaslava injustícies es feu malveure per polítics, lliberals i esclavistes, i independentistes. A la ciutat cubana d'Holguín sofrí un atemptat amb intenció mortal. El cop fallà i l'arquebisbe es refé de les ferides. L'atemptat, però, precipità el seu retorn a Espanya. Isabel II, lliberal i d'esperit alegre, volgué l'arquebisbe de Cuba com a confessor. La reina, tot i el seu exterior frívol, portava el cuquet interior d'una vida cristiana poc coherent, tenia la seva fe i per això designà Claret com a

blasmat pels delerosos de poder i ressentits polítics, sempre estigué al costat del poble per ajudar-lo en uns moments en què estava abandonat moralment. Tot plegat li costà l'exili. Anà encara a París i a Roma on va ser pare conciliar en el Vaticà I. Però Claret es va anar trobant cansat i malalt. Es retirà amb els seus missioners a Prada del Conflent. Fins i tot allí, encara, fou encalçat per polítiques i llotges per arrencar-lo dels seus i tenir-lo controlat en alguna presó o camp de refugiats. Va ser acompanyat al monestir cistercenc de Fontfreda on acabaria la seva vida. Fins i tot allí fou requerit per les autoritats revolucionàries. La fermesa de l'abat evità el tropell. Després de pocs dies d'haver arribat al monestir, Claret, amb un progressiu deteriorament físic, moria assistit mèdicament i religiosament. Volà a l'eternitat enriquit d'una vivència espiritual sublim el dia 24 d'octubre de 1870.

Vint-i-set anys després el P. Josep Xifré, superior general de la congregació claretiana i director espiritual del P. Claret, traslladà les restes del venerat fundador i amic personal, des de l'exili a la ciutat de Vic. Això fou exactament els dies 12, 13 i 14 de juny del 1897, ara fa cent anys.

Pere Codinachs, cmf

Les restes mortals del P. Claret van tornar a Vic el juny de 1897.

suport moral per redreçar la seva vida. El confessor reial no s'implicà mai en política. L'ambient roï de la cort madrilenya no suportà la personalitat dreturera i santa del confessor de la reina i el difamà i perseguí de maneres inimaginables i denigrants. Però Claret aprofitava els viatges reials per predicar per tot Espanya. L'arquebisbe Claret,

El context del trasllat

Les coses, situacions i persones sempre han de ser considerades des dels seus contextos per no llegir erròniament la història. El trasllat d'unes restes mortals d'un lloc a l'altre pot semblar poc o gens rellevant en ell mateix, però si observem l'entorn podem descobrir-hi més intenció i molt de sentit. El P. Josep Xifré, superior general dels missioners del Cor de Maria, a finals del segle XIX se sentia xacrós i quasi acabat.

No volgué deixar aquest món sense haver retornat a la seva terra el cos de qui havia sigut el seu amic, company de missió, alumne espiritual i sobretot fundador de la Congregació dels Missioners que ell governava. El P. Xifré, home viu i en ocasions molt ben assessorat, quan l'arquebisbe Claret va ser enterrat a Fontfreda l'octubre de 1870, havia fet signar el dret de la Congregació a endur-se el cos

del fundador quan, passat un temps, les circumstàncies fossin més favorables. El moment arribà vint-i-set anys després amb tots els tràmits eclesiàstics i civils que la llei exigia. Fet el trasllat, els Missioners claretians de Vic dipositaren la relíquia del fundador a la seva Casa Mare el dia 14 de juny de 1897. Segurament que els Pares Cormarions no s'adonaren del tot del que significava aquest trasllat més enllà del seu àmbit de Comunitat i Congregació. El retorn del Pare Claret era un fet més entre altres que auguraven la recuperació religiosa de bona part de la nostra gent. Amb diferència de pocs anys s'havia inaugurat la restauració de Ripoll «La Veu de Montserrat», el Mil·lennari montserratí i el Patronatge de la Mare de Déu sobre les diòcesis catalanes glati en l'espiritualitat d'un poble creient que es recuperava. El bisbe Morgades havia

impulsat els museus episcopals de Solsona i Vic. Torres i Bages era a punt d'iniciar el seu fructífer camí pastoral a la Seu vigatana i es difondrien aviat les idees de mossèn Clascar i del Dr. Lluís Carreras. Civilment érem en plena abrivada modernista, Maragall marcava el pensament literari amb el seu hel·lenisme goethià, l'Orfeó Català superava el seu to coral amb la direcció de Lluís Millet, es fundava l'Institut d'Estudis Catalans, Gaudí idealitzava els pinacles de la seva Sagrada Família, i encara més coses, tant en l'àmbit popular com en el científic més prestigiós. Amb tots aquests contextos immediats, presents o futurs, es comprèn que l'enardida Oració Fúnebre del bisbe Morgades davant el fèretre d'un Pare Claret recuperat de l'exili durés nogensmenys d'hora i mitja.

Anton M. Villarrubias, cmf

Tarragona

«El Seminari Menor és un projecte educatiu per promoure les vocacions»

■ Mn. Joaquim Gras comenta la nova etapa del Seminari Menor de Tarragona

TARRAGONA.— Aquest curs 1996-97 ha estat el de la represa pel que fa al Seminari Menor de Tarragona. Inspirat en les conclusions del Concili Provincial Tarraconense, el que aleshores era arquebisbe de Tarragona, el Dr. Ramon Torrella, va confiar a Mn. Joaquim Gras les responsabilitats de dirigir el Seminari Menor.

—Mn. Joaquim, com és ara el Seminari Menor?

—Enguany tenim tres seminaristes menors, dos del Vendrell i un de Tarragona. Hi ha perspectives positives de cara al futur. Primer cal que els nostres fidels coneguin que el nostre Seminari Menor existeix i que acull els nois que són nets de cor, per la seva pietat i pel seu tarannà tenen el que s'anomena gèrmens de vocació. Aquests nois són els que es plantegen la vocació, no vol dir que ho tinguin clar, però no la descarten com a opció de vida.

—Com s'estructura el Seminari?

—A l'edifici del Seminari hi ha un espai destinat a ser la residència i l'àmbit físic on conviuen els seminaristes en règim obert o d'internat. El Seminari Menor es presenta com un projecte educatiu seriós, obert a construir persones cristianes. Pel que fa als estudis, els nois segueixen els corresponents a la seva edat i els cursen al Col·legi Episcopal de Sant Pau o a algun altre centre adient de la ciutat.

—Al mateix temps penso que es fa una important tasca des de la base.

—Tenim el Centre Diocesà de Vocacions, lloc de reflexió i de pregària, on el primer dimarts de cada mes es treballa en aquest sentit. També setmanalment hi ha dos dies destinats a aquells que vulguin dialogar amb algun prevere o religiós sobre aquestes qüestions. El secretariat també organitza trobades vocacionals, un camp d'estiu per a infants, etc.

—De quina manera es pot fer que brollin les vocacions sacerdotals?

—Quan penso en els mitjans que tenim, diria que el primer és la pregària, pregària personal que ens ajudi a descobrir quina part de responsabilitat tenim els preveres i laics. Demanar al Senyor per les vocacions, però sobretot ens hem de prendre seriosament la voluntat d'implicar-nos-hi, de viure la vida de fe. Rarament els joves se sentiran motivats si vivim la fe d'una manera rutinària. Déu crida, però aquesta crida la majoria de vegades arriba a través nostre.

Joan Boronat

Mn. Joaquim Gras, encarregat d'obrir la porta a les vocacions sacerdotals.

Més de 300 persones van participar al Jubileu de Siurana

SIURANA.— El 9 de maig passat va tenir lloc el Jubileu de Siurana, a la comarca del Priorat, una tradició que probablement data de l'edat mitjana, que té com a objectiu retre culte públicament a la Mare de Déu de l'Aigua. A aquesta devoció s'adhereixen els pobles del voltant. Més de 300 fidels van participar a la missa que es va celebrar per demanar a la Verge la pluja que garanteixi una bona collita. L'Eucaristia va ser presidida pel vicari general de l'Arquebisbat de Tarragona, Mn. Joan Aragònès. Els assistents després van fer un dinar de germanor al qual hi va participar l'arquebisbe, Lluís Martínez Sistach. Posteriorment es va resar el Rosari i va tenir lloc la processó amb el Santíssim Sagrament.

J.B.

Barcelona

El P. Sobreroca és el nou president de la Fundació Pere Tarrés.

Relleu a la Fundació Pere Tarrés

BARCELONA.— El P. Lluís Antoni Sobreroca i Ferrer és el nou president de la Fundació Pere Tarrés per a un període de dos anys. El P. Sobreroca, que va ser elegit per unanimitat, és fundador d'Esade i membre del Patronat des de fa anys, alhora que ha estat el responsable de l'àmbit de tercera edat de la Fundació. El pare Sobreroca substitueix el Sr. Jordi Costa, que va cessar per voluntat pròpia a començaments d'any. L'altre patró cessant, el Sr. Sebastià Roger, ha tornat a estar nomenat per a un període de quatre anys pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Mons. Carles. Per a altres càrrecs previstos als estatuts van ser elegits el Sr. Carles Armengol, com a vicepresident, el P. Emili Marcos, com a secretari, i el Sr. Sebastià Roger, com a vicesecretari. Mn. Manuel Valls i Serra continua com a consiliari de la fundació, però bé que el Moviment de Centres d'Esplai Cristianisme compta amb un consiliari propi en la persona de Mn. Santi Collell.

C.C.

Lleida

Dedicació i inauguració del nou temple del Pilar

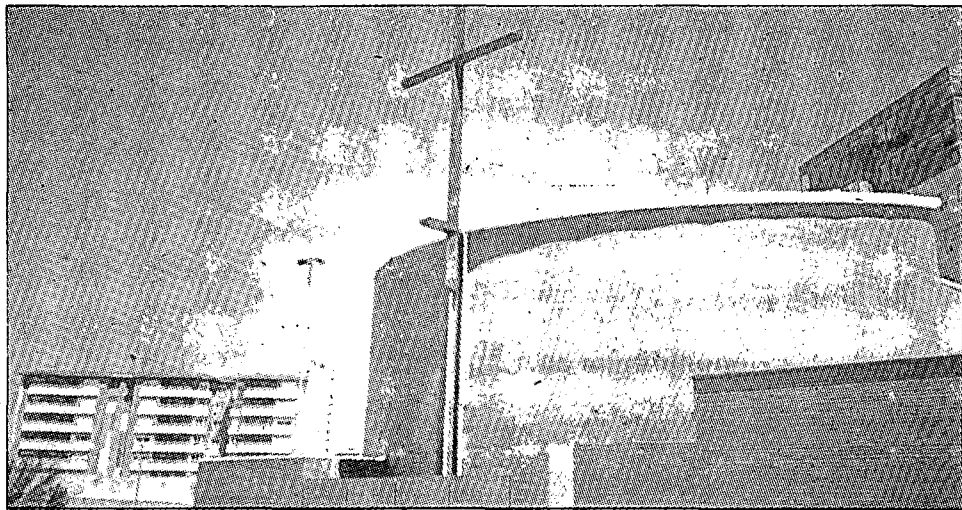
LLEIDA.— La parròquia de Nostra Senyora del Pilar va celebrar la dedicació i inauguració del nou temple parroquial en una cerimònia multitudinària presidida per Mons. Ramon Malla, bisbe de la diòcesi.

Segons els rituals de la dedicació, les parets de l'església van ser aspergides amb aigua beneïda. Proclamada la paraula de Déu i després de l'homilia de Mons. Malla, en la qual ressaltà la significació i importància del temple com a lloc d'acollida dels germans i lloc de la presència de Déu, es va procedir al ritus de la dedicació: pregària i corresponents uncions de l'altar i parets. Al final de la celebració eucarística, Mn. Antoni Fontova, rector de la parròquia va tenir unes sentides paraules d'agraïment. Per acabar es va cantar l'himne a la Verge del Pilar.

Amb l'obertura al culte del nou tem-

ple del Pilar, Lleida s'enriqueix amb una construcció moderna i funcional d'una església que es projecta vers el 2000. És el primer temple amb bioclima de la ciutat. Encara s'ha de construir la casa parroquial i el gran campanar, verdadera obra d'enginyeria arquitectònica, que puja per damunt de les cases veïnes amb una alçada de 42 metres.

La parròquia del Pilar que es va erigir l'any 1973, no va tenir temple propi fins al 1980, als baixos del número 4 del carrer Tamarite de Llitera, on ha estat fins a l'1 de maig de 1997 que ha passat al número 167-169 de passeig de Ronda. La parròquia té una població de 5.000 habitants, i dos capellans que la serveixen: Mn. Antoni Fontova, rector, i Mn. José A. García, adscrit. Amb ocasió de la festa de la dedicació, la parròquia ha editat un llibret amb l'explicació de la celebració i ritus de la cerimònia, donant també uns apunts de la història i els fets més importants de l'església.

El nou temple del Pilar és una construcció moderna i funcional.

El nou temple, que ha estat construït en uns terrenys donats per l'Ajuntament, és de factura i línies arquitectòniques modernes, mot ampli i lluminós, amb cabuda per a més de 700 persones. Un gran Crist de llàmina de ferro, que pesa 400 quilos, presideix el presbiteri, penjant de la meravellosa estructura metàl·lica que sosté el sostre. La figura de Crist emergint de la creu, pren un

aire de majestat que triomfa sobre el dolor, alliberant la humanitat del pecat i de la mort. El Crist és obra de l'escultora, Antonieta Aguiló, segons el dissenyador de joies Tensi Solsona i l'arquitecte Guillem Saez, que han volgut dotar al nou temple d'un símbol propi i singular.

Jaume Montaña

SANTS I SANTES SANTES I SANTS

Tres nous volumets d'aquesta col·lecció:

IGNASI DE LOIOLA, PELEGRÍ I GUIA

Josep Rambla, s.j.

SANTA ANNA I SANT JOAQUIM

Josep Lligadas

SANT SERGI, EL MONJO RUS

Joan Llopis

El perquè d'aquesta col·lecció:

- Sovint nois i noies, joves, també adults, «porten» un nom de sant que no saben pas qui fou. O pares que el volen «posar» al seu fill perquè els agrada el nom i voldrien saber-ne alguna cosa;
- A la tradició cristiana, sempre, ha estat important aprendre de les vides dels sants i santes;
- Es diu que la catequesi i la predicació, pequen d'abstractes. Si una imatge val més que mil paraules, hi ha exemples de cristians —anomenats «sants»— que valen més que mil teories.

- Preu de cada llibret: 225 ptes.
- 20 pàgines, il·lustracions, el nom del sant en altres llengües, pregàries, etc.
- Els sants d'ahir vistos des d'avui.

RECORDEU:

La subscripció als 12 llibrets publicats fins ara (correspon al curs 1996/97) té un preu més econòmic: 1.975 ptes.

Títols publicats:

1. Santa Maria
2. Sant Francesc d'Assís
3. Santa Teresa
4. Santa Marta
5. Sant Jordi
6. Santa Clara
7. Sant Marc
8. Sant Josep
9. Sant David
10. Sant Ignasi de Loiola
11. Santa Anna i Sant Joaquim
12. Sant Sergi

Urgell

Missa exequial pel Dr. Canut

LA SEU D'URGELL.— El 17 de maig va morir a la Seu d'Urgell el prevere Ramon Canut i Benet. Dos dies després se li va celebrar la missa exequial a la catedral.

Nascut a Senterada l'any 1906, Mn. Ramon Canut va cursar estudis d'humanitats al Seminari Diocesà, i es doctorà en teologia i dret canònic a la Universitat Gregoriana de Roma. Consagrat prevere el 1928, va ocupar els càrrecs de vicari, el 1930, i ecònom de la Seu d'Urgell, el 1934. El 1939 va ser nomenat ecònom i arxiprest d'Organyà. El 1949 va guanyar per oposicions la càtedra de teologia del Seminari Diocesà, i també va ensenyar patrologia,

arqueologia i litúrgia. El 1958, prèvies oposicions, va ser nomenat canonge penitencier de la catedral i, el 1972, canonge arxiprest.

Cal destacar que va ensenyar teologia a 25 promocions sacerdotals que van sortir del Seminari Diocesà a partir de 1950. Va introduir al Seminari l'estudi de l'art i va engrescar els alumnes en el coneixement del romànic. El Dr. Canut, tant en la teologia com en les altres ciències, sempre es va distingir per promoure la participació de l'alumne i per la senzillesa dels exemples que facilitaven la comprensió dels temes.

Antoni Mirabet

El rector de Martinet, víctima d'un accident de circulació

MARTINET DE Cerdanya.— Lluís Farré Lampurlanès, rector de Martinet de Cerdanya, el 23 de maig va ser víctima d'un greu accident de circulació. Una màquina pesada, sense conductor, s'estimbà de la muntanya i va caure sobre el vehicle del mossèn que circulava per l'Eix Transpirinenc (N 260). La màquina va esclafar el vehicle i va atrapar el conductor, que va haver de ser rescatat d'entre la ferralla. Portat a l'Hospital de la Seu d'Urgell, després de les primeres atencions mèdiques, Lluís Farré va ser traslladat a l'Hospital del Sagrat Cor, a Barcelona. Mn. Farré, fill d'Arén, de 68 anys, té algunes fractures i contusions i hi ha el perill que perdi la vista en un ull.

A.M.

CENTRE DE PASTORAL LITÚRGICA
Rivadeneyra, 6, 7 (matins) - 08002 BARCELONA
(Tel. 93 / 302 22 35 - Fax 93 / 318 42 18)

Professionals cristians analitzen l'Estat del Benestar

VILADESENS.—Professionals cristians de Girona, Figueres i el Maresme es van reunir a Viladesens en la darrera trobada del curs centrat en l'Estat del Benestar. Les orientacions cristianes per fer front a aquest model estatal són, segons aquest moviment, la solidaritat, la cultura de la participació i l'austeritat.

Anna Oliver, teòloga gironina i cap dels Serveis Socials de l'Ajuntament de Montcada i Reixach, va qualificar l'Estat del Benestar «de petrolier» en el sentit que avança sense pensar en els naufragis que arracona al seu pas. Oliver va fer l'exposició de l'última trobada d'aquest curs del moviment eclesial Professionals cristians i va farcir la seva ponència amb paràboles evangèliques que situen el punt de vista cristià

davant la vida. Oliver va remarcar els valors de fraternitat, vida, servei i solidaritat activa com a elements necessaris per tenir l'òptica de la felicitat de la vida plena. Oliver va insistir en la ur-

gència de la justícia i va recordar que «tot i les bones intencions, a l'Estat del Benestar també hi ha el jull que es barreja amb el blat». Aquesta teòloga va definir el proïsme com «l'home

Anna Oliver va alertar sobre els perills de l'Estat del Benestar.

nafrat, ferit, igual que el samarità que baixava de Jerusalem i per tant com l'home marginat que surt del sistema».

Els grups que van treballar el tema van definir tres possibles pistes d'actuació: la cultura de la participació, la cultura de la solidaritat i la cultura de l'austeritat. Com a accions concretes es va proposar la reivindicació de l'educació en el compromís, el foment de la participació, el foment de la cooperació i associació. L'austeritat es va erigir com l'única alternativa perquè tot hom pugui viure dignament. El proper mes de juny aquesta entitat d'Església celebrarà la seva assemblea a Girona.

Miriam Díez i Bosch

Nomenaments i trasllats al bisbat

GIRONA.— El 12 de maig, un cop nomenats els vicaris episcopals, es van fer públics els nomenaments de rectors que des de feia mesos s'estaven gestant a la diòcesi.

Mn. Esteve Andreu i Geremies va prendre possessió com a canonge del Capítol de la Catedral de Girona el 2 de juny. Fins llavors va ser vicari general i membre del Col·legi de Consultors. Per la seva banda, Josep Benet i Cantó queda adscrit a la parròquia d'Arenys de Mar, on ja s'ha incorporat. Fins ara era rector de la parròquia de Lloret de Mar, que passa a ser la rectoria de Narcís Ponsatí i Prujà, que fins ara era arxiprest de Sarrià-Els Àngels i rector de la parròquia del Pont Major de Girona. Enric Costa i Dorca el substitueix com a nou rector del Pont Major de Girona. Fins ara era rector de Tossa de Mar, poble que ha manifestat públicament el rebuig a aquest trasllat que es farà efectiu el mes d'octubre.

Mn. Jaume Reixach i Felipe ha estat nomenat administrador de Riells de Montseny. Fins ara era consiliari d'Hora 3 i rector de la Catedral i de la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Girona. Encara s'ha de determinar la seva incorporació. El substituirà Pere Domènech i Feixas, fins ara rector de Santa Maria de Banyoles i arxiprest. S'ha de determinar encara la incorporació, ja que també ha estat nomenat vicari de pastoral i de la zona de Girona.

Enric Plantés i Badosa és el nou rector de Santa Maria de Banyoles. Fins ara rector de la Canya i de Sant Joan Les Fonts. Josep M. Castellà i Marcet és el rector de La Bisbal d'Empordà, Castell d'Empordà i Sant Climent de Peralta i fins ara era membre del Col·legi de Consultors, consiliari del JARC, arxiprest del Montgrí-La Bisbal, rector de Canet de Verges, Fonolleres, Parlavà, Ultramort i Verges. El canvi es va fer efectiu el 2 de juny.

Finalment, Enric Roura i Sabà, passa a partir de juny a ser el rector de Verges, Canet de Verges, Fonolleres, Parlavà i Ultramort. Fins ara era coordinador de grups de jovent de parròquies i Pasqua Jove, rector de Montiró i de Viladamat.

M.D.B.

Perpinyà i Girona s'uneixen per parlar d'immigració

PERELADA.— Els màxims responsables de les diòcesis veïnes de Girona i Perpinyà es van reunir a Perelada en una trobada dedicada a la qüestió de la immigració.

L'intercanvi d'experiències pastorals es va iniciar amb una descripció de la situació dels immigrants, més nombrosos a la diòcesi francesa que a la gironina. Es va treballar en els aspectes que afecten més especialment l'acció de l'Església: certs corrents de caire racista o xenòfob i la posició dels membres de les comunitats cristianes. Es va parlar de trobar una estratègia per combatre l'aparició de brots fonamentalistes. Tant els representants del Consell episcopal gironí com els seus homòlegs de Perpinyà van constatar que hi ha dos aspectes delicats relacionats amb la presència dels immigrants en les respectives diòcesis: les sol·licituds d'alguns grups musulmans perquè l'Església els ajudi a tenir mesquites i els matrimonis entre una part catòlica i una musulmana. Cal dir que l'experiència pastoral de la diòcesi de Perpinyà en aquests temes és més llarga que la de Girona. A Perpinyà dominen els immigrants d'origen nord-africà i centreafricà que també són presents a Girona.

M.D.B.

ASSOCIACIÓ MOSSÈN JACINT VERDAGUER

Commemoració del 95è aniversari de la mort de Mn. Jacint Verdaguer

Juny 1997

- Diumenge dia 8, a les 12, ofrena floral al cementiri de Montjuïc.
- Dimarts dia 10, a les 6 de la tarda, missa a Vil·la Joana.
- Diumenge dia 15, a dos quarts d'onze del matí. Missa a la parròquia antiga de Vallvidrera. A continuació a Vil·la Joana, cant coral, recital de poesies i lliurament de premis del concurs de redaccions.

Barcelona

Puiggraciós, un balcó de pregària per al Vallès

■ Des de fa vint-i-quatre anys, una comunitat de monges benedictina acull fidels al santuari

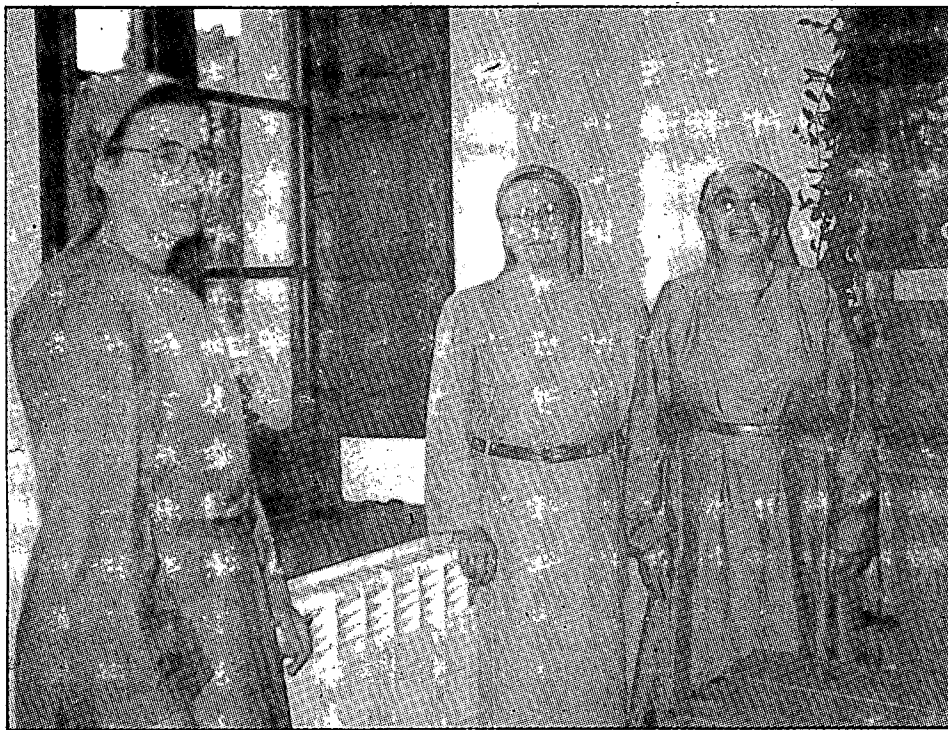
PUIGGRACIÓS.— «Sant Benet diu que el monestir és la casa de Déu, i nosaltres volem que en marxar de Puiggraciós la gent digui que també el senten seu.» Amb aquestes paraules, la germana Griselda resumeix el sentit

de la vida a Puiggraciós, un monestir obert a totes aquelles persones que vulguin tenir unes hores o uns dies de recolliment i reflexió, amb la possibilitat de participar en les activitats habituals de tot monestir. Situat en un dels

primers colls de la Calma, a la cara occidental del Montseny, el santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós està a tocar de l'Ametlla del Vallès i de la Garriga i, des del 1973, és regit per monges benedictines.

La germana Griselda és una de les cinc religioses que actualment fan vida de pregària i acolliment a Puiggraciós. Tant per a ella, com per a la priora Rosa i les germanes Lluïsa, Maria Teresa i Josepa, és molt important que «la dinàmica de vida de pregària, de servei i d'acolliment, pugui ser viscuda per totes aquelles persones que pugen a Puiggraciós». En aquest sentit, la germana Rosa, priora des del 1978, destaca que sempre s'ha permès que la gent que arriba fins al santuari «entri al ritme de la nostra vida, encara que mai no hem obligat ningú a participar a les nostres pregàries o a seguir el nostre horari». La priora explica que Puiggraciós acull sense discriminar i que, a canvi, tan sols es demana respecte per a la vida pròpia d'un monestir: el silenci en l'àpat del migdia, la pregària en les diferents hores de la jornada...

Puiggraciós és, doncs, un monestir molt obert a l'exterior. Des del 1973, quan les monges benedictines de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona van decidir establir una petita comunitat que es fes càrrec de la continuïtat del santuari, Puiggraciós s'ha convertit en un dels indrets més visitats i estimats del Vallès Oriental. El nombre creixent de persones de la comarca o d'altres comarques que visiten la comunitat, pot justificar-se, ben segur, pel tarannà sincer i amable que les monges han imprimit en el transcurs de la seva pastoral com a custòdies del monestir. Amb l'anhel sempre present de fer sentir al devot, al creient i al simple visitant, com si es trobés a casa seva, la germana Griselda comenta que «el primer gest que fem quan arriba algú és donar-li la clau i li ensenyaem totes les dependències perquè pugui utilitzar-les. Volem fer del santuari un petit oratori on tothom pugui recollir-se, pensar i pregar». Per la seva banda, la priora reconeix que aquest intercanvi «enriqueix la vida d'una comunitat petita com la de Puiggraciós, i això ens fa molt de bé».

D'esquerra a dreta les germanes Maria Teresa, Griselda i la priora Rosa.

La quotidianitat del santuari

Deixant a part els dissabtes i els diumenges, quan el moviment dins el santuari esdevé un xic especial perquè es viu més activament la presència de visitants, la resta de dies transcorren entre la pregària i els treballs manuals. Així, a trenc d'alba, les monges s'aixequen i, a dos quarts de set, comencen una hora de pregària, seguida de cinc quarts de pregària individual. A dos quarts de nou fan els laudes i a continuació esmorzen. En el transcurs d'aquest primer àpat comenten entre elles com s'organitzaran el dia. A partir de dos quarts de deu es posen a treballar en la fabricació d'icones, en l'estampació de mantelleries, en la cura de l'hort i les plantes. A les dotze del migdia se celebra l'eucaristia i, havent dinat, després d'una hora de recreació individual, es posen a treballar novament fins a les set del vespre. Després de sopar, hostes i monges fan l'última pregària del dia, les completes, i es comparteix l'experiència d'aquella jornada. A més, un matí a la setmana el dediquen a l'estudi

i un dia al mes cadascuna de les religioses per separat fa «desert», és a dir, passa una jornada en solitud.

De monges a estudiants

En el transcurs dels àpats, excepte durant l'esmorzar, les monges no parlen, ja que, com explica la priora, «es vol allargar l'ambient de pregària». Aquest fet és una de les poques condicions que estableixen les religioses a les persones que demanen passar un dies de recés al monestir de Puiggraciós. La germana Rosa comenta que, al principi de ser priora, ara fa dinou anys, la majoria de la gent que demanava passar uns dies de recolliment al santuari eren monges, malgrat tenir-lo obert a tothom. Amb el temps, la demanda s'ha estès a matrimonis, a capellans, a grups pastorals i a estudiants que sol·liciten poder ser hostatjats a Puiggraciós, especialment durant l'època d'exàmens.

Hi ha diversos motius per pujar fins a Puiggraciós. Segons la priora, cada vegada és més palesa la tradició entrè

els matrimonis joves de posar les sabates d'un nadó als peus de la Mare de Déu, abans de calçar-li, o es puja al santuari en la primera sortida del petit. Altres hi van per donar gràcies per guaricions, però també hi puja molta gent que «cerca ser escoltada». La germana Griselda reforça les paraules de la priora quan diu que «sovint puja gent amb unes solituds molt fortes que busquen sentir-se a prop de Déu». En aquest marc de pau i de fe, les religioses de Puiggraciós treballen per poder oferir, tal com diu la germana Griselda, «una petita alternativa a la societat actual», on es comparteixin els béns i s'arraconi el consumisme. Segons aquesta religiosa, «el do de la felicitat profunda no ve de les coses, sinó del nostre interior i aquest és un valor per als dies d'avui».

Malgrat la vida d'oració i dedicació al Senyor, les monges de Puiggraciós tenen clar que això no les pot aïllar del món, perquè, «la pregària —diu la priora— dóna un sentit de comunió molt profund i quant més a prop de Déu et trobes, més sents i vius el que passa». I això és el que fan cada dia aquestes cinc religioses: escoltar, atendre i implicar-se en la vida de totes aquelles persones que busquen en el santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós «poder recolzar el cap a l'espatlla de Déu», com diu la germana Griselda. I és que des d'aquest cim que és una balconada al Vallès Oriental i Occidental, el món no es perd de vista.

Raquel Planas i Silva

NOTA:

En l'entrevista a Jordi Armadans del núm. 920, el càrrec d'aquesta persona en la Fundació per la Pau, no és el de president, sinó el de director.

En el reportatge sobre Mn. Campalans inclòs a l'especial Ter-Collscabra del núm. 922, la citació on es llegeix: «La fe necessita ser recolzada per uns fonaments intel·lectuals», cal que digui: «La fe necessita ser aprofundida i reflexionada per tal d'anar més a fons.»

Carta Dominical

Ricard M. Carles

*Cardenal, arquebisbe de
Barcelona*

El valor humà i cristià de la vida de cada dia

Quan s'entra en la contemplació del Verb encarnat, crec que no està bé deixar de contemplar-ne la vida oculta.

Hi ha, si més no, quatre raons per posar en relleu el que s'ha convingut d'anomenar «la vida oculta» o «la vida amagada» de Jesús. La primera és que bona part de la vida de cada persona és amagada, humil, desconeguda.

Una altra raó és que els darrers anys de la nostra vida seran, del tot o bé parcialment, també ocults. I és important saber-los donar sentit, perquè això ens realitza i ens santifica.

Una tercera raó és que la vida oculta és la condició de la majoria del poble de Déu. I no podem perdre de vista aquest corrent de vida que santifica el Regne de Déu, que formen tants fills i filles que, d'una forma humil, amagada, però constant, fan allò que Déu els demana. I es van santificant, i van santificant també els seus propis ambients.

I la quarta —però no pas la darrera potser en importància— és que el misteri de la vida oculta qüestionava brutalment el nostre esquema de valors, perquè tots vivim impactats pels mitjans de comunicació i pel culte de la imatge. Aquest culte d'allò que és espectacular, aparatós, sense adonar-se de res més, és a les antípodes de l'Evangeli. En la vida oculta de Jesús veiem com el Verb etern de Déu, aquell que és la Paraula, es fa silenci. Ve a revelar i s'amaga, i esdevé un do amagat, perquè el Pare així li ho demana. Per als qui revelar equival a cridar i a dir moltes coses, Jesús ens recorda que, a l'amor, no li cal publicitat, sinó que de vegades es profana amb un excés de paraules. I això ens invita a corregir el nostre desig d'exterioritzar, de fer coses espectaculars. Quan Jesús calla, a la creu, és quan es revela plenament.

El gest és el que parla, la donació. I és el que fan tants i tants membres del poble de Déu..Més que no pas dir moltes coses, les fan: serveixen,

callen, somriuen, ajuden... I amb no gaires paraules, no. Amb actituds, amb obres, que són més importants.

En la vida oculta de Jesús, hi podem veure també com se'ns dona la Paraula de Déu en la monotonia humana: la de fer sempre el mateix o semblàntment, per part nostra i dels altres. I així va viure Jesús durant molts anys. Per això ens convida a revisar els motius que ens fan assumir la monotonia. I el motiu fonamental és l'amor: als altres, a la pròpia vocació, al propi deure.

L'amor fa que allò que sempre és igual sigui nou cada dia. I mentre escric això, em ve a la memòria l'amor de molts fills i filles de Déu, que sé que fan cada dia el mateix horari, la mateixa feina, tant si és a casa com en la seva dedicació professional. I ¿què hi pot haver de nou en aquestes tasques? L'amor que hi sapiguem posar, l'amor a la família, l'amor per aquells per qui treballem, o a qui servim.

La vida oculta de Jesús ens ajuda a reflexionar sobre el valor extraordinari de les coses ordinàries. Ens ensenya a viure la nostra, de vida oculta, davant Déu i davant els germans. I ens ensenya a assumir la rutina de cada dia contemplant aquella Presència que hi habita: Jesucrist, que la va viure, i que, pel fet de viure-la, la va convertir en camí de santificació i de salvació.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

☐ JOSEPH L. CULEBRAS HIDALGO
Bishop's House
P.O. Box 25
Hwange
ZIMBABWE..... 25.584 ptes.

☐ DOLORES SOLE
R. de San Jose
Carretera 6, Núm. 45-22
Bogotá, 8
COLOMBIA..... 25.584ptes.

☐	P. FERDINAD GUILLEN Ekoan, Kalasans-PP. Piarjst H-10. Cite Verte B.P. 185 Yaounde. CAMERUN..... 25.584 ptes.
--------------------------	--

☐ P. JOAQUIN BONMATI
B.P. 6
Akono
CAMERUN..... 25.584 ptes.

Només 340 missioners reben «Catalunya Cristiana» a tot el món. La resta, esperen un padrí.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P. Tel.

L'import el faré efectiu mitjançant: ☐ xec que adjunto ☐ gir postal

☐ Domiciliació segons la següent autorització:

Bañic / Caixa Oficina.....

□ □ □ □
Entitat

☐ ☐ ☐ ☐
 Oficina

□ □
DC

22

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Senyor director, li prego que atengui, amb càrrec al meu compte / a la meva llibreta, els rebuts que li presentarà «CATALUNYA CRISTIANA»

Signatura:

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

CATALUNYA+ CRISTIANA c/ Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel. 490 59 88 - Fax 490 20 35

Barcelona

FUNDACIÓ MISSATGE HUMÀ I CRISTIA

Av. Diagonal, 460, 3r - 08006
Tel. 415 30 06 - Fax 415 14 49

• **VIGÍLIA D'ESPIQUES.**— Organitzada per l'Adoració Nocturna Masculina i Femenina de Barcelona, se celebrarà la nit del **14 al 15 de juny**, al Temple Expiatori del Tibidabo. Per a més informació, CEDAIR, c/ Aragó 268, tel. 216 02 13 (de dilluns a divendres, de 18.00 a 20.00).

• **ASSOCIACIÓ AMICS D'UCRAÏNA.**— Celebració de la Pentecosta ucraïnesa. El **15 de juny**, festa de la Pentecosta en la tradició bizantina-ucraïnesa, hi haurà la celebració de la Divina Litúrgia, a les 10.30, a la capella de la Mare de Déu de l'Esperança, c/ Palma de Sant Just, 2 (al costat de l'església dels sants Just i Pastor).

• **AMICS DELS CLÀSSICS.**— El **15 de juny**, a les 11.15, a la sala d'actes de la Delegació Territorial de l'ONCE, concert de l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics, sota la direcció del mestre Joan Palet i Dalmases. Amb la col·laboració de Joan Vives i Bellalta, flauta; Lluís Sánchez i Grandia, violí. Obres de M. Solà, M. Fernández Juvany i A. Vivaldi.

• **CENTRE PASSATGE.**— Pasatge Mercader, 13 - 08017 Barcelona, tel. 215 15 99. El **17 de juny**, a les 18.00, conferència a càrrec de Lluís Antoni Sobrero, sobre «Els valors en la vida: l'esperança, font d'alegria».

• **NOVA HUMANITAS.**— «Una escola de vida. Un 'art' de viure». Presentació en acte públic, per la Dra. M. Ángeles de los Ríos i el Dr. Josep Font. El **18 de juny**, a les 19.30, al santuari de Sant Antoni de Padua, sala IFAC, c/ Santaló, 80. Per a més informació, tel. 417 29 48.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMIS-TAT.**— Exercicis espirituals per a tothom, dirigits per Mn. Josep M. Cases. Del **14 al 19 de juliol**, a la casa d'espiritualitat La Immaculada, de Tiana. Per a més informació, tels. 218 10 05 i 211 54 56.

Segorb-Castelló

• **PELEGRINATGE A MONTSE-RRAT.**— El **8 de juny**, amb l'assistència d'una representació de feligresos de Castelló de la Plana, presidida pel prior de la basílica del Lledó, Mn. Miquel Aznar. S'assistirà a la missa conventual i es farà una visita a les dependències del monestir. Per a més informació, tel. 964/ 22 04 82.

Solsona

• **PARRÒQUIA DE SANT ESTEVE D'OLÍUS.**— El **8 de juny**, a les 12.30, audició de cant gregorià, a càrrec del Grup de Cant Gregorià de Vilafranca del Penedès.

dirigit pel mestre Manuel Cervera.

• **CASA D'ESPIRITUALITAT EL MIRACLE.**— Exercicis espirituals per a sacerdots i religiosos, dirigits pel P. Ramon Ribera. Començaran el **30 de juny** i acabaran el **5 de juliol**. Per a informació, casa d'espiritualitat, tel. 973/ 48 00 45.

Tortosa

• **FESTA DE SANTA MARIA ROSA MOLAS.**— Tindrà lloc a Jesús-Tortosa, l'**11 de juny**, a la casa-mare, a les 11.00, presidida per l'administrador diocesà.

• **TROBADA DE LAICS ADULTS DE LA DIÒCESI.**— Tindrà lloc a

l'ermita del Remei d'Alcanar, el **15 de juny**, de 10.00 a 18.00. Per a informació, tel. 964/ 47 18 12.

• **ASSEMBLEA DE PESSEBRISTES BAIX MAESTRAT.**— Se celebrarà a Càlig (Castelló) el **15 de juny**, a les 11.00, amb eucaristia i dinar de germanor. Per a més informació, tels. 964/ 49 20 61 i 49 24 21.

• **PELEGRINATGE DIOCESÀ AMB MALALTS A LOURDES.**— Del **26 de juny** a l'**1 de juliol**. Sortida en tren des de Benicarló. El trajecte des de la frontera a Lourdes es farà en autocar. Organitza l'Hospitalitat de Ntra. Sra. de Lourdes. Inscripcions fins al 10 de juny, tel. 977/ 44 26 28.

Preguem amb el Sant Pare Joan Pau II

Aquest mes de juny el Papa ens demana pregàries perquè com imatges vivents de Crist que acull i perdona, els cristians siguin promotors de reconciliació i de joia evangèlica.

El Concili tarraconense ens demana que anunciem Jesucrist amb un gest i amb un llenguatge capaços de comunicar la tendresa i l'amor de Déu. Ens cal viure aquest esperit; hem de fer nostres aquests sentiments de Crist que acull i perdona. Ell no ens ha vingut a condemnar sinó a salvar. Per Ell estem reconciliats amb Déu Pare. Ell va donar la vida per nosaltres; no hi ha ningú que tingui més amor que el que dona la vida pels amics. En la nostra vida real segurament no farà falta que arribem a la mort; tan sols ens farà falta deixar el nostre egoisme, els nostres interessos, per afavorir la reconciliació i la pau i crear al nostre entorn la joia evangèlica de viure l'amor de Déu i dels germans.

INTENCIÓ MISSIONAL

El Sant Pare també ens demana pregàries perquè els pobles de l'Àfrica acullin la veu del Sant Pare i dels bisbes, i emprenguin amb nou entusiasme el camí de la fe i del desenvolupament pacífic.

Fa una pila d'anys que el continent africà està devastat per les guerres en un lloc o altre. Milers o milions de víctimes indefenses, d'infants innocents que moren de misèria, fugint per la selva dels seus perseguidors. Estem cansats de veure imatges esfereïdores d'aquestes tragèdies humanes. Les organitzacions humanitàries no poden atendre les necessitats que constaten i fins i tot pateixen la mort dels generosos voluntaris que lluiten per fer el bé; per posar amor a on hi ha tant d'odi. El clam dels pobles que pateixen ens trenca el cor i ens fa desitjar la pau, condició indispensable per al desenvolupament humà.

Antoni M. Serrallonga, s.j.

XII TROBADA DE CAPELLANS ESCRITORS

Tindrà lloc a Girona el **19 de juny**. Hi haurà visites al Barri Vell en carrilet, a la Pia Almoina i al Museu Diocesà. A les 14.00, dinar al Seminari, amb homenatge de sobretaula a Mn. Pere Ribot. Tiquet: 3.000 ptes. tot inclòs. Per a més informació, adreceu-vos a Antoni Fortuny, c/ Parcerisa, 17-19, entr. 2a - 08014 Barcelona, tel. 332 63 36.

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE SEPARATS I DIVORCIATS

Acolliment
AjutCompanyia
Amistat

VINE A COMPARTIR-HO AMB NOSALTRES

Activitats... Sol·licita el programa bi-mensual

Ens necessites i et necessitem!!!

TRUCA'NS

Tels. 423 91 21 (Avelina, 9 a 14)

330 61 37 (Josep, 21 a 23)

Local Social: Ballén, 10 (Pares Dominics)

R.R. de M. IMMACULADA MISSIONERES CLARETIANES

Casa d'espiritualitat M. Antònia París
1997 EXERCICIS PER A RELIGIOSES

Juny 19-28, P. Francisco de Mier, CP

Juliol 5-13, P. Rafael Gómez Manzano, CMF

Juliol 13-20, P. José Felix Valderrábano, CMF

Agost 1-10, P. Gabriel Villanova, SJ

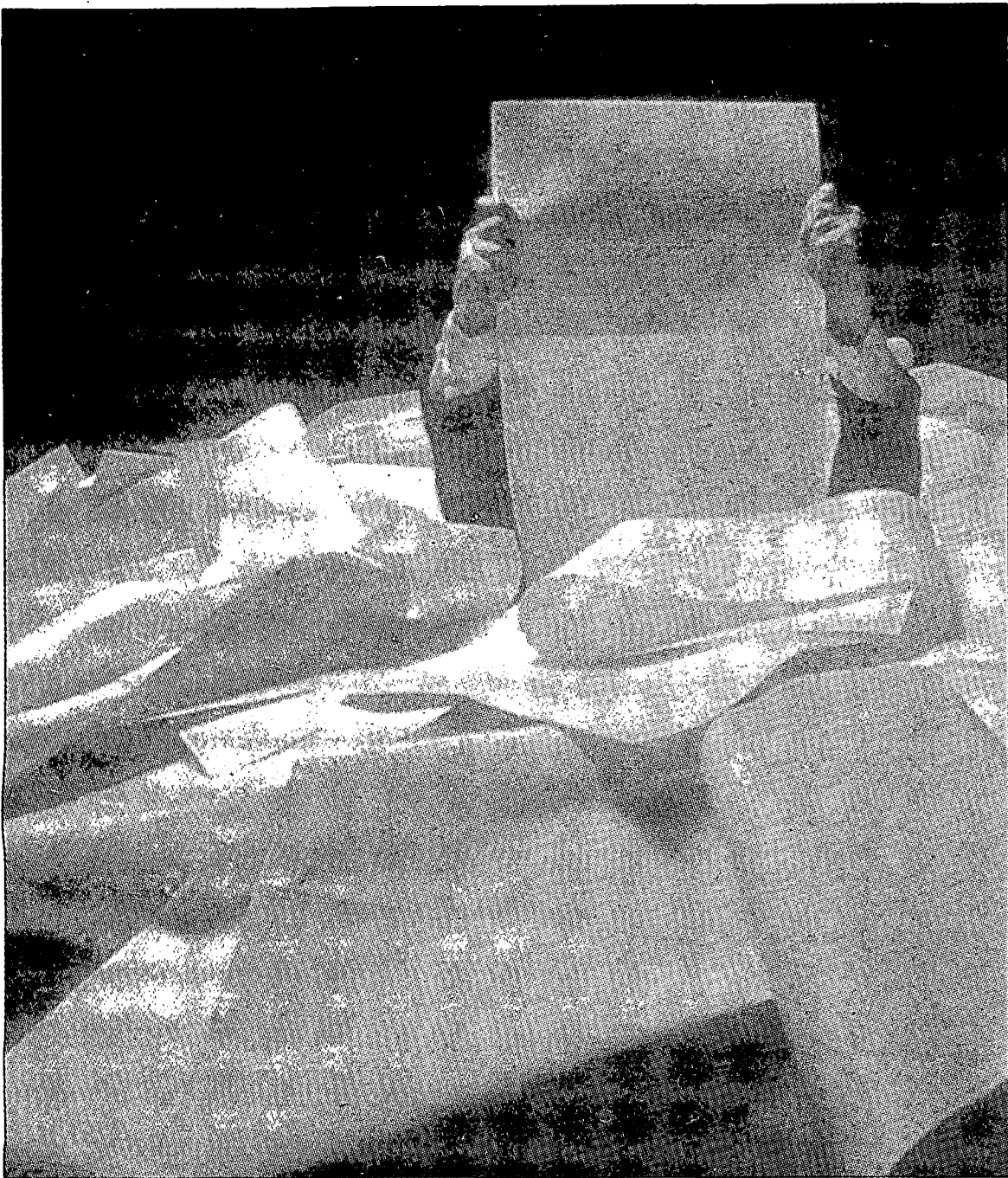
Setembre 3-12, P. Ramón Setó, CMF

Octubre 1-7, P. Nicolás Caballero, CMF

C/ Major de Sarrià, 169 - 08017 Barcelona
Tel. (93) 203.72 12 - 203 74 04

opinió

Zoom

Immergit entre el paperam que aboca l'ordinador, fet un no-res davant del munt de dades informàtiques que cal desxifrar amb esforç deshumanitzat, a l'operador no li resta ni temps per pensar en la família, ni per pensar en el conte que explicarà al seu fill per ajudar-lo a somniar...

Impromptu

Oriol Camps

Sentències

Llegeixo al diari la notícia de la sentència absolutòria que un jutge de l'Audiència de Barcelona ha dictat a favor d'un atracador detingut gairebé amb les mans a la massa, minuts després d'haver comès el delictes.

Motius d'aquesta inefable sentència? Doncs que les víctimes no l'havien perseguit ni van comprovar per on havia fugit...

Jo li preguntaria al senyor jutge si ell o algun membre de la seva família han estat atracats al carrer, o en algun local tancat. Sabria que el que menys es pensa en aquell moment és perseguir el delinqüent que, per endavant, l'ha atemorit d'una manera o altra.

No puc, tampoc, imaginar quina filosofia impulsa el senyor jutge a dictaminar així. Perquè no és la primera vegada que sentència absolutòriament en casos de convicts i confessos delinqüents.

Confiem en els homes pel seu comportament, i ens costa assimilar les conductes irregulars. Però costa molt més assimilar una sentència arbitrària, que fa dubtar de la integritat de la institució judicial que, a fi de comptes, és l'última instància que ens pot emparar quan som víctimes de la violència o d'irregularitats legals.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

L'escola privada és un negoci?

A Catalunya passen de mil els centres d'ensenyament privat. El president de la Federació Catalana d'Ensenyament Privat, Josep Díaz, ha fet unes declaracions al diari *Avui* (14-V-97) molt interessants.

En l'entrevista que li fa Marta Clos reprova les declaracions i manifestacions de l'Escola Pública en les quals s'acusa l'Escola Privada de ser elitista i rebre un lloc de favor de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat. «És un absurd el que s'ha dit. Els professors de la pública cobren més diners que els de la privada. Per altra banda, la plantilla de la pública és un 21% més gran, la qual cosa vol dir, menys alumnes per professor.»

Quant a les manifestacions de protesta que s'han fet pels carrers, marginant l'ensenyament privat, el president de la Federació diu: «No es pot fer això, perquè llavors ens carreguem la llibertat d'ensenyament. Hi ha uns ideals als centres privats, per tal que cada pare pugui triar l'educació que vol per als seus fills.» Dit amb altres paraules: és inacceptable que en una societat democràtica no es concedeixi aquesta llibertat en l'elecció de l'escola.

L'ajuda que l'ensenyament privat rep dels pares i de l'Administració suposa un 70% del que rep l'escola pública, comenta Josep Díaz. «Diguem que l'Administració ens dona una mitjana del 60% i els pares un 10%. El que passa és que mai no hi ha prou diners. Nosaltres entenem que l'Administració paga en funció dels pressupostos que té i el d'aquest any és la continuació dels d'abans. Els socialistes van imposar una reforma sense diners.»

Pel que fa a l'ensenyament en català o castellà, el president de la Federació es mostra molest perquè sembla que, segons algunes informacions, la Conselleria de la Generalitat obligui a ensenyar en català. «Això no és cert», comenta Josep Díaz, que és també gerent d'una escola privada. «Nosaltres —diu— podem triar entre donar un mínim d'un 20% en castellà i un 80% en català, o al revés. És el consell escolar el que tria la llengua, i aquí a la nostra escola el 95% de la gent volen que els seus fills aprenguin bàsicament el català.» També declara que un 55% dels pares de les escoles privades de tot Catalunya volen religió per als seus fills.

Finalment, Josep Díaz revela que l'ensenyament privat quan és concertat, no guanya diners, per llei no pot tenir beneficis. Quan la periodista li pregunta quin sentit té mantenir la seva escola si no hi ha guanys, respon amb franquesa: «La va crear el meu pare. Hi tinc més de cent professors, mil quatre cents alumnes i, què vol que li digui, és gent que fa trenta anys que és a casa. L'escola privada, un negoci? No hi ha cap home de negocis que tingui una escola, perquè és una ruïna. Jo sóc constructor i visc de la construcció, no de l'escola. Més encara: l'escola em suposa haver d'invertir-hi diners.»

La majoria dels col·legis de l'Església podrien dir el mateix. No són els beneficis econòmics que els inspira, sinó oferir un ensenyament de qualitat, prioritzant l'educació en els valors humans i els principis ètics que han de conformar una societat que vulgui ser lliure i responsable alhora.

Són referències i puntualitzacions que els mitjans d'informació han callat, i això no és just.

Tribuna

Michel Quoist

La tendresa de Déu

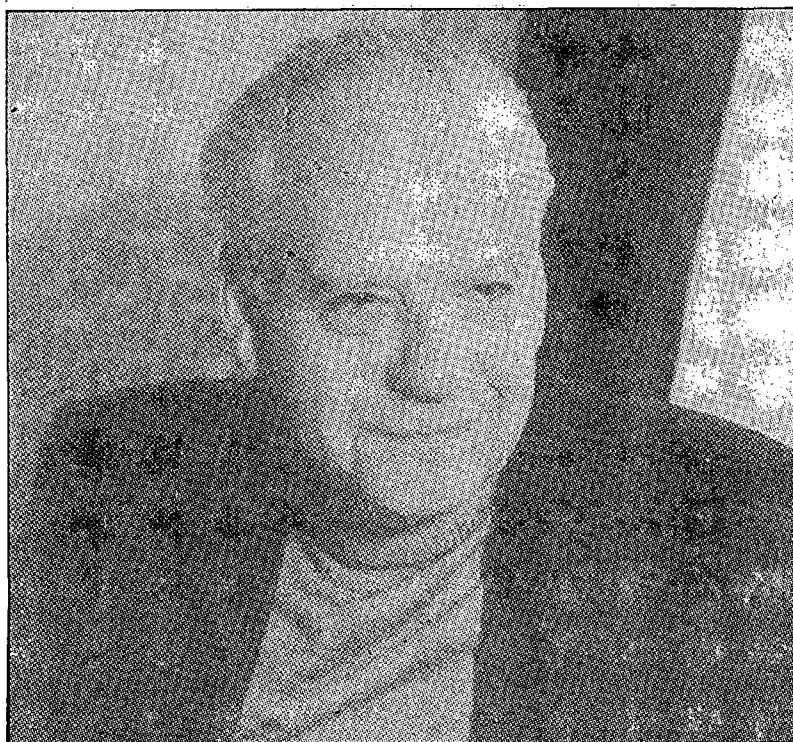
Michel Quoist està greument malalt de càncer. L'autor de *Prières, Reussir i Christ est vivant*, llibres traduïts a 27 llengües i llegits per generacions de joves, ha escrit una carta als amics en què els explica com afronta la malaltia.

«**E**stimats amics: molts de vosaltres ho sabeu, molts altres encara ho ignoreu: fa tres setmanes que m'han operat d'un càncer de pàncreas. M'han tret la bufeta de la fel però el tumor és intocable. Segons l'especialista, no farem la quimioteràpia, que no aconseguiria altra cosa que allargar l'evolució de la malaltia. Més encara, implicaria efectes secundaris que podrien arribar a treure'm els mitjans que em permeten concloure un llibre (*La construcció de l'home*).

»Ara cal esperar. Quant temps? Jo no desitjo allargar les coses i menys encara patir, és evident. El patiment en si mateix és un error, no és «redemptor». Només l'amor ofert dona la vida. D'una banda, trobo normal morir a la meua edat, i de l'altra, he buscat tant trobar el Senyor que, en el fons del cor i també de la nit, desitjo veure'l.

»Molts d'entre vosaltres m'han escrit, telefonat, m'han plantejat noves preguntes. Perdoneu-me aquesta carta col·lectiva. M'hauria agradat tant escriure personalment a cadascú... És impossible.

»Abans de tot, us vull dir que, per raons diverses, us estimo moltíssim a tots. Quan parlo així, no es tracta de sensibilitat. Certament, alguns m'han

Michel Quoist.

testimoniats i jo els he testimoniats molt afecte, i està bé. Compadeixo els que són incapaços d'expressar o d'acollir la tendresa quan aquesta és veritable; Jesús no va tenir por ni vergonya de la seva sensibilitat. Aquesta va ser per a Ell un camí per

revelar-nos l'Amor infinit del seu Pare.

»Però ara es tracta de tot allò que viu més enllà, molt més enllà de la sensibilitat, en aquest fons misteriós del cor on fa estada en cadascú de nosaltres el Senyor.

»Sempre he intentat acollir-vos a aquest nivell, a vosaltres, a la vostra vida, sigui quina sigui, amb un lloc especial, és evident, per aquells que venien a fer-me compartir el seu camí. Per mi

això va ser l'essencial: intentar acollir Déu en mi i intentar acollir-vos per fer-vos possible l'encontre amb ell. Jo no he estat més que l'intermediari.

»Cal que aquells que m'agraïen amb tanta delicadesa "el que he fet per ells" ho compreguin. Jesús és l'únic que transforma els cors. Sobretot no oblideu que escric: "he intentat". Sóc com tots, molt imperfecte. Us demano que excuseu els meus errors i els meus passos en fals. Són reals però jo no m'he sentit vençut.

»És ridícul pensar i repensar en allò que és desagradable i en els remordiments. El passat ja no és més en el nostre poder i des de fa molt de temps he entès que la veritable fidelitat és començar sempre de nou, mostrant així al Senyor

la fe en el seu Amor que crema totes les falles al seu pas.

Fins aviat, estimats amics. Pregueu per mi al Senyor, que sàpiga viure cada jornada alliberat del passat i disponible per al futur.»

Pinzellades

Justo López Melús

Adoptar Jesús

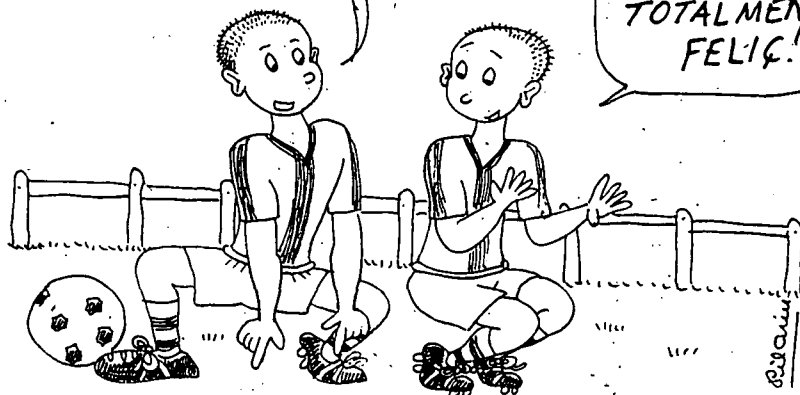
M. Antònia estava radiant aquell dia. «Ahir a la nit, li va dir al seu marit, vaig somiar que teníem un altre fill.» «Un altre més?», li va replicar el marit. «Però aquest —insistia M. Antònia— era un fill especial. Era Jesús de Natzaret!» El marit estava admirat, i l'admiració va créixer quan al posar-se a taula, va resultar que aquell dia hi havia una cadira de més, com si fossin sis.

L'endemà M. Antònia encara estava més radiant. «El somni era veritat! Tindrem un altre nen. Serà Jesús de Natzaret. No és cap bogeria —repetia—, és la pura veritat. Farem veure que tenim un altre fill. I quan els regalem joguines, o els comprem roba, llibres, cromos o medecines, comptarem amb quatre, i una part serà per a algun nen pobre del barri.» «El que vau fer amb un d'aquests petits, ho vau fer amb mi.» Serà com si adoptéssim Jesús de Natzaret.

Humor

EN RONALDO CREC QUE ACABARÀ DEMANANT LA JUBILACIÓ A 60 ANYS AMB EL 100% DEL SOU...

JO LA DEMANARIA ARA MATEIX I SERIA TOTALMENT FELIÇ.

Cartes del lector

☐ Sobre els que eviten que la societat vagi endavant

Sr. Director,

Afirmem que anem camí de la plena igualtat entre dones i homes, però com hi podem arribar si, per exemple, des d'una televisió pública es potencia tot el contrari? En lloc d'anar endavant anem enrere. Si, d'una banda, hi ha programes de televisió o pel·lícules que transmeten un missatge de no discriminació de l'altra, n'hi ha d'altres que estiren la corda cap a l'altre costat i que eviten, d'aquesta manera, que la societat doni un pas endavant. És l'exemple del programa *Surti com surti*, presentat per l'humorista Jordi LP i emès per TV3. On s'ha vist que en una societat que considerem avançada es puguin permetre programes com aquest (només n'és un exemple) que fan servir la dona com a simple objecte de decoració i de desig sexual? Jo, com a dona, em sento discriminada, denigrada, humiliada, etc. I no entenc el servei públic que pot oferir TV3 en aquest cas, quan indirectament potencia la continuïtat d'una desigualtat que sembla que mai no podem superar. Que quedi clar ja d'una vegada: la dona és molt més que una simple hostessa i que un simple estaquirot amb pit, cul i cuixa. Les persones que en una dona només saben veure això són persones amb notables mancances d'intel·ligència, perquè si no, no s'entén que no sàpiguen veure totes les coses bones que té la dona, que són moltes.

MARIA VIDAL i PÉREZ
Igualada

☐ Els pares, a examen

Sr. Director,

Fa un temps un eslògan publicitari repetia *Els pares, a examen*. En veure'l, em vaig preguntar: ¿Per què un examen per als pares? ¿No són els alumnes els que s'han d'examinar de cada assignatura? ¿No són els professors els que han d'aconseguir que aprovin? La resposta depèn del que entenguem per educació. Els pares, no cal dir-ho, són els primers responsables de l'educació dels fills, però pel que fa als aspectes tècnics, a la transmissió dels continguts de cada matèria, la tasca l'han de desenvolupar els professionals de l'ensenyament. Aquí el professor té un paper protagonista.

El paper dels pares és controlar, amb confiança, els estudis dels fills. Aquest és realment el nostre examen. Estimular-los, aconsellar-los i exigir-los d'acord amb les seves capacitats. Si ho fem així, les notes no seran tan importants, perquè hauré vist créixer els nostres fills en la saviesa del treball ben fet. I ells no tan sols hauran memoritzat unes dades sinó que s'hauran fet responsables, constants i ordenats. Per aconseguir-ho, cal una voluntat ferma i la força de voluntat es forja fonamentalment en l'ambient familiar.

NÚRIA OMS MAS
Barcelona

☐ Una creueta a la declaració de la renda

Sr. Director,

Nosaltres —que ens tenim per catòlics, que estimem la parròquia i que som atents a la veu del Papa i del bisbe— no ens podem oblidar de posar o fer posar una creueta a la declaració de la renda, per tal d'ajudar a sufragar les despeses de l'Església. I seria bo que ho recomanéssim als parents i amics. Tot i que alguns no vagin a missa cada setmana, sí que hi van per als casaments i funerals. Els agrada, per exemple, que els seus fills i néts siguin batejats i que facin la primera comunió. Digueu-los que fer la creueta a la declaració de la renda a favor de l'Església no representa cap augment d'impostos: és un acte de civisme.

L'Església catòlica és la institució que més ha treballat i treballa en el camp de la caritat i l'ajut als germans necessitats, a la nostra terra i arreu del món. Unes 46.000 religioses i 300.000 catequistes tenen a l'Àfrica hospitals, leproseries, casals per a persones discapacitades, escoles, orfenats, etc. I tot això gràcies a les ajudes dels catòlics de països com el nostre. Què fem els catalans? Volem perdre la nostra cultura i la nostra fe? Ajudem l'Església a través de la declaració de la renda; tan sols cal posar-hi una creueta. No costa diners ni esforç. Aquest gest té tant de justícia com de caritat.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Foc Nou (maig de 1997)

Un editorial que ha aixecat polseguera

Si els redactors del *Full* de Vic, Girona, Solsona i Tarragona, esperaven tenir ressò i que es llegís el seu editorial del 20 d'abril, ben segur que poden quedar satisfets.

Ja sis dies abans de la publicació de *No prendràs el nom de Déu en va*, el diari *Avui* titulava a tota pàgina i en portada: «Quatre bisbes exigeixen que els castellanoparlants aprenguin el català.» A partir d'aquí hi ha hagut una pluja de comentaris per a tots els gustos: articles, declaracions, entrevistes, etc.

El *Full* d'aquestes diòcesis ja ens té avesats a ardents comentaris nacionalistes per Sant Jordi i per la Diada de l'Onze de setembre. Aquest cop a molts, ens sembla que han anat massa lluny.

Comencem pel títol. *No prenguem el nom de Déu en va*. I l'hi prenem —diu l'editorial— si la invocació als nostres celestials patrons no ens compromet a treballar més, molt més a favor de la nostra Església i del nostre país. Però que jo sàpiga ni sant Jordi ni la Verge són Déu, dit sigui amb tots els respectes. Em sembla un títol molt poc encertat. Em pregunto: ¿Qui pren el nom de Déu en va?

Retalls

Com sempre en els editorials dels «Fulls» ens trobem amb el mateix problema. Normalment el responsable d'un editorial és el director. ¿Qui és el responsable del *Full*? ¿El director, el bisbe? ¿No van d'acord? ¿Per què els senyors bisbes a vegades es desenten i altres ho accepten? Sempre hi ha l'ambigüitat: el bisbe Guix va puntualitzar que ells no hi havien tingut «art ni part» i el bisbe Deig, que va veure l'editorial quan ja estava imprès. El bisbe Deig, també, a *La Vanguardia* del dia 21 d'abril deia: «No s'ha d'entendre com una exigència sinó que demanen igualtat de condicions.» Una matisació important perquè l'editorial diu ben clar «exigint-los».

I el paràgraf complet va més enllà. Es comprometen «a rebre com a germans els castellanoparlants facilitant-los la integració en el nostre país —només faltaria que no fos així almenys per part dels creients!— però exigint-los al mateix temps que respectin la nostra identitat com a poble i que aprenguin la nostra llengua com nosaltres hem hagut d'aprendre la seva». És a dir, que si a nosaltres ens van obligar, ara també els hem d'obligar a ells. (...) Que diferent hauria estat un to més amable de proposta, fer veure els avantatges i la riquesa que comporta saber el català!

Un altre punt, em limitaré a dos. Diu l'editorial: «Se'ns ataca, als catalans, com si el nostre nacionalisme fos exacerbant quan no pot ser més obert i

dialogant (potser massa).» Aquest «potser massa», ¿vol dir que el nacionalisme ha de deixar de ser obert i dialogant? ¿Vol dir que és un defecte ser obert i dialogant? ¿No demanem que l'Església sigui oberta i dialogant? El bisbe Carrera deia uns dies després: «No han encertat amb les paraules justes... Hi ha expressions pocafortunades.» I encara més: «És inexcusable no haver-lo desautoritzat» (l'editorial). I també «estem parlant d'un text signat per la redacció del *Full parroquial* de quatre diòcesis.» Ja hi tornem a ser: ¿la redacció? ¿els bisbes? ¿saben els bisbes d'aquestes diòcesis el contingut i les expressions de l'esmentat editorial? ¿Cal dir: «Els fulls dominicals diuen», o «Els bisbes diuen», com posava l'*Avui*? Com sempre, l'ambigüitat.

Em temo que l'editorial no tan sols ha desconcertat i dolgut molts castellanoparlants sinó també molts catalanoparlants, i fins i tot, pel que he llegit, ha desagradat a més d'un polític nacionalista. O a escriptors ben catalans: Joan de Sagarra o Xavier Bru de Sala (a *El País*), per esmentar-ne només dos de ben coneguts.

L'Església ha de defensar els drets dels pobles. Cert. Però sempre amb una paraula que doni pau, que estimuli la fraternitat.

Sóc ben conscient que aquest tema era digne d'un editorial de *Foc Nou*, que, per cert, tots els assumeixo com a periodista i directora. Però m'he estimat més parlar-ne en la meua secció. Les coses ben clares.

■ Roser Bofill

Cada setmana, et portem
LA BONA NOTÍCIA
a casa teva

SUBSCRIU-TE a
«CATALUNYA
CRISTIANA»
i podràs guanyar
un dels
DOS VIATGES
a TERRA SANTA
per a dues persones

Amb «CATALUNYA
CRISTIANA»
ÉS MOLT FÀCIL
GUANYAR

SORTEIG VÀLID NOMÉS PER A
NOVES SUBSCRIPCIONS

- 1 Emplena la **butlleta de subscripció** amb totes les teves dades.
- 2 Tria la **forma de pagament** que et vagi més bé..
- 3 **Retalla la butlleta per la línia de punts i envia-la** per correu al més aviat possible.

- 4 De seguida que rebem la teva butlleta, et lliurarem per correu el teu primer exemplar de *Catalunya Cristiana* i el **certificat de participació** per al sorteig de **dos viatges a Terra Santa** per a dues persones.

Aquesta CAMPANYA començarà l'1 d'abril i s'acabarà el 31 d'octubre de 1997. El sorteig dels viatges es farà davant de notari, abans del 15 de desembre.

Nom
Adreça.....
Població.....D.P.....
Província.....Tel

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària
(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto per valor de 9.880 ptes.

Sol·licito fer el pagament a través de:

- ☐ 1 sol rebut de 9.880 ptes.
☐ 2 rebuts mensuals consecutius de 4.940 ptes.
☐ 4 rebuts mensuals consecutius de 2.470 ptes.

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa.....Agència.....
Adreça.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu **compte corrent/llibreta**

Entitat

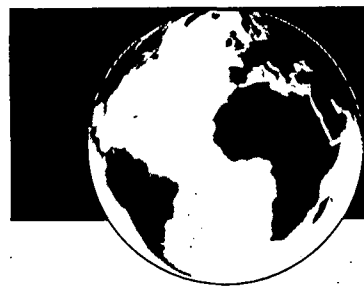
Oficina

DC

Compte

Data.....

Signatura del titular del **compte/llibreta**:

església en el món

Itàlia

Els bisbes alemanys debaten amb el Papa la participació de l'Església en les comissions d'avortament

■ Discuteixen la presència de catòlics en les juntes assessores que decideixin cada cas

ROMA.— El Papa Joan Pau II va mantenir el 27 de maig al Vaticà una reunió de caràcter extraordinari amb la Conferència Episcopal Alemanya per posar fi a la divisió entre els seus prelats sobre la presència dels catòlics en les comissions estatals que aproven les sol·licituts d'avortament. A la reunió va assistir el cardenal Joseph Ratzinger, que havia suggerit als prelats del seu país que els creients no havien de prendre part en «decisions de mort».

La trobada del Papa amb els vint-i-set representants de l'episcopat alemany va ser definida com una reunió de treball pel portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro. El portaveu va precisar en un comunicat que la reunió havia estat sol·licitada pel president de la CEA (Conferència Episcopal Alemanya) i arquebisbe de Magúncia, monsenyor Karl Lehmann, per la qual cosa no es tractava en aquest cas d'una crida a l'ordre per part de Joan Pau II, com s'havia avançat ahir en alguns mitjans.

L'objectiu de la reunió era discutir la delicada qüestió de la presència de consultors catòlics en les comissions estatals que decideixen sobre l'avorta-

ment, autoritzat a Alemanya amb reserves i limitacions. Un problema que no únicament manté dividida la jerarquia eclesiàstica del país, sinó també els creients. Segons la nova llei alemanya, vigent des de 1993, les dones que decideixen avortar han de dirigir-se a aquestes comissions per demanar una autorització.

Dues corrents

El president de l'episcopat germà, Mons. Lehmann, partidari de mantenir la presència dels catòlics en aquestes comissions, havia precisat les seves posicions en la vigília de la trobada.

Mons. Karl Lehmann, president de la Conferència Episcopal Alemanya.

L'arquebisbe de Magúncia, que assegurava parlar en nom de la majoria dels prelats alemanys, va afirmar en una entrevista radiofònica que és molt important per al clergat catòlic estar en primera línia en la discussió sobre la vida i la mort. Per a Lehmann, abstenir-se de formar part d'aquestes comissions significa aïllar l'Església de la vida pública alemanya i impedir que expressi la seva opinió en una qüestió tan transcendent.

La posició contrària està encapçalada al si de la Conferència Episcopal Alemanya per l'arquebisbe de Fulda, Mons. Johannes Dyba, l'únic prelat que ha prohibit a la seva diòcesi la participació de sacerdots en les comissions de l'avortament. Dyba és partidari de la total dissociació dels catòlics en la presa de decisions sobre l'autorització o no de casos d'avortament.

Ratzinger opina

L'opinió de Dyba, a qui donen suport altres prelats alemanys, és compartida al Vaticà pel cardenal Joseph Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, que havia suggerit als bisbes del seu país que els creients no prendran part en decisions de mort. Ratzinger havia rebut fa un temps a una delegació de la CEA encapçalada per Mons. Lehmann, però a la trobada no va desvetllar la situació.

Els dos corrents d'opinió van contrastar els seus arguments davant de Joan Pau II, que va obrir la reunió amb unes paraules prèvies, seguides per les intervencions del cardenal Ratzinger i Mons. Lehmann. Segons el comunicat vaticà, tots els participants han expressat el seu punt de vista en relació amb el problema, que es considera de gran importància no tan sols per a l'Església sinó també a molts altres països.

C.C.

C.C.

Polònia

«Eucaristia i llibertat», tema del Congrés Eucarístic de Wrocław

■ Uns 20.000 pelegrins en l'acte d'obertura

WROCLAW.— «Els pobles i les nacions d'aquest final del segle xx, observant el desenvolupament del nostre congrés, han d'exclamar, com ja ho van fer els pagans en l'alba del cristianisme: "Mireu com s'estimen els uns als altres".» Amb aquestes paraules, el cardenal-arquebisbe de Wrocław, Mons. Henryk Gulbinowicz, va saludar, el diumenge 25 de maig, els pelegrins vinguts de tot món per participar en el 46è Congrés Eucarístic Internacional el lema del qual és *Eucaristia i llibertat*.

L'obertura del Congrés va reunir els representants de 86 episcopats, però també d'altres Esglésies cristianes, protestants i ortodoxes. La missa inaugural va ser concelebrada per 700 bisbes, arquebisbes i cardenals, entre els quals cal esmentar especialment el cardenal Edouard Gagnon, president del Comitè internacional dels congressos eucarístics, el cardenal Bernardin Gantin, prefecte de la

Congregació dels bisbes i el cardenal Sodano, secretari d'Estat: «L'Eucaristia ens allibera —va dir aquest últim—, perquè és la gràcia per la qual el Redemptor habita en l'interior del home i ens allibera del pecat.» Sodano també va dir que «l'Eucaristia és un gran himne a la dignitat humana».

El cardenal africà Francis Arinze, va tenir al seu càrrec la lliçó inaugural: «L'alliberament que porta Crist té molts aspectes: mira el pecat original i el personal de l'home, però també la terra i la història i, per tant, la vida social i la política amb tots els seus problemes.»

El punt culminant del Congrés: la missa de cloenda celebrada per Joan Pau II el diumenge 1 de juny, primera etapa d'una pelegrinació a la seva patria que durarà 11 dies. De tot això n'informarem en la propera edició.

França

Els sacerdots obrers francesos, preocupats per la falta de vocacions

■ La jubilació està deixant sense membres aquest col·lectiu

LA POMMERAYE.— Amb motiu de la Pentecosta, més de 400 sacerdots obrers s'han reunit a La Pommeraye (Maine). En l'encontre s'ha posat de manifest un cert sentiment d'inquietud pel futur, perquè la jubilació de molts dels seus membres en els últims anys i la falta de vocacions fan perillar aquest servei.

Després de la jubilació d'un sacerdot obrer, els seus col·legues d'una gran empresa industrial han pres recentment la iniciativa d'escriure al bisbe de la diòcesi: «Doneu-nos un nou mossèn», demanaven els autors de la carta. Per excepcional que sembli, l'anècdota que circulava per l'encontre nacional de sacerdots obrers marca el clima de la qüestió.

Des de fa anys, l'edat de la jubilació disminueix el nombre de sacerdots obrers (molts van entrar a la fàbrica l'endemà de la rehabilitació d'aquest ministeri, amb l'impuls del Vaticà II) i la baixada del nombre d'actius no es compensa amb les vocacions, que es limiten a algunes unitats per anys.

Simpatia popular

Els sacerdots obrers es pregunten actualment sobre el contrast entre la forta simpatia popular que suscita el ministeri i una certa indiferència de l'Església, com revela el P. Paul Bernardin, secretari de l'equip nacional. «Consisteix a preocupar-se menys pel futur d'una funció —continua—, que de l'herència d'una experiència

que ens fa compartir la vida de cada dia de les classes populars.»

Els sacerdots en missió obrera també s'interroguen sobre la seva responsabilitat: «Nosaltres hem viscut molt per damunt de la certesa que era suficient existir perquè el nostre treball fos significatiu. El nostre testimoni parlava per si mateix», explica el P. Bernardin. «Però avui dia l'absència de cultura religiosa està tan marcada

que la gent no pot fer un buit entre el que veuen i la paraula de Déu.»

Els sacerdots obrers podrien tenir en el futur una presència d'equips de mossens en algunes drassanes com la de l'Stade de França. També podrien reforçar els lligams entre el servei nacional de les vocacions, o trobar-se amb seminaristes una vegada l'any, com s'ha fet a Lió.

C.C.

Un mossèn obrer en un centre d'aprenentatge.

Espanya

La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social ha atorgat els Premis ¡Bravo! 1997

■ Els guardons premien la professionalitat en el camp artístic i de la informació

MADRID.— El pròxim 3 de juliol s'entregaran els Premis ¡Bravo!, que es concedeixen a persones que han destacat per la seva tasca professional en premsa, cinema, música, ràdio i televisió. El jurat, que ja ha publicat el veredict, és presidit pel bisbe Joan Carrera i format pels periodistes Joaquín L. Ortega, José Luis Gago, Rafaela Rodríguez, José S. Carro, Salvador Petit i Jesús de las Heras.

El premi ¡Bravo! de Premsa d'enguany s'ha atorgat a la revista dels missioners comboians *Mundo Negro*, una publicació mensual esplèndida que ofereix un gran servei a la missió i la conscienciació sobre l'Àfrica.

La magnífica interpretació de Julia Gutiérrez Caba, en el paper de la Mare

Benedicta a la pel·lícula *La herida luminosa* i la seva trajectòria professional són els arguments pels quals se li ha concedit el premi ¡Bravo! de cinema.

El musical *Emmanuel*, d'Eduardo Rodrigo i Teresa Rabal, és el premi Disc 1997 editat pel segell discogràfic RTVE Música. L'Orquestra simfònica

i els cors de RTVE, dirigits per Enrique García Asensio, participen en el disc.

Premis de ràdio i televisió

El premi de ràdio ha estat per a Manuel Antonio Rico, actual director de *Veinticuatro horas*, de RNE, i el de televisió per a Antonio Pelayo, actual corresponsal d'Antena 3 TV a Itàlia i el Vaticà. D'aquest dos periodistes, també se n'ha destacat la trajectòria professional en diferents mitjans informatius. De Manuel Rico s'ha subratllat la creativitat i el tarannà respectuós i plu-

ral. Per la seva banda, el ¡Bravo! a Antonio Pelayo també en reconeix el treball en premsa escrita i ràdio, des de fa prop de 30 anys, i la seva tasca com a corresponsal d'una televisió privada al Vaticà.

Finalment, el premi ¡Bravo! especial d'enguany ha estat atorgat a la catedràtica de pedagogia i exdirectora general de la Institució Teresiana, Ángeles Galindo, que va ser la primera dona catedràtica d'Universitat a l'Estat espanyol.

C.C.

La JOC organitza mobilitzacions a tot l'Estat espanyol per la creació d'ocupació estable i digna

■ Exigeixen la supressió de les empreses de treball temporal

MADRID.— La Juventud Obrera Cristiana (JOC) ha organitzat entre els dies 24 de maig i 7 de juny, a les principals ciutats espanyoles mobilitzacions davant la situació de precarietat laboral que pateixen els joves actualment. Amb aquests actes, la JOC pretén sumar cent quilòmetres, realitzant un recorregut per empreses caracteritzades per un alt nivell de precarietat laboral (com empreses de treball temporal, grans superfícies), oficines de l'INEM o diferents edificis de l'Administració, denunciant aquesta situació.

Els joves cristians tenen com a objectiu, segons un comunicat fet públic per la JOC, «denunciar la situació de forta precarietat laboral que viuen els joves i donar a conèixer massivament diverses alternatives reivindicant especialment la creació d'ocupació esta-

ble i digna per a tots». Segons una enquesta feta per aquesta organització entre més de 5.000 joves, el 62% dels desocupats fa més d'un any que està en aquesta situació; només el 13% dels estudiants van rebre informació laboral en els seus centres; i dels joves

que treballen només el 16% té un contracte fix.

Per a José Antonio Santos, president de la JOC, a les causes de la inestabilitat laboral s'ha de sumar l'auge de les empreses de treball temporal que «compliquen més la precarietat que pateixen els joves, quedant-se amb part del seu sou —que pot arribar a ser fins a un 40%— i potenciant la discriminació dels treballadors de les empreses de treball temporal respecte dels de les altres empreses. Segons Santos, d'aquesta manera es redueixen les pos-

sibilitats de reivindicació i defensa col·lectiva dels empleats d'empreses de treball temporal i se substitueix el treball estable per un altre que cada cop és més precari.

La Juventud Obrera Cristiana conclou amb aquests actes la campanya «Hay algo que hacer ante la precariedad laboral» que desenvolupa durant aquest curs, que celebra els 65 anys de presència a l'Estat espanyol, creant ponts entre l'Església i el món obrer.

C.C.

La desocupació ha augmentat considerablement en els últims anys.

La Generalitat i la diòcesi de València treballaran juntes contra l'atur

VALÈNCIA.— Mons. Agustín García-Gasco, arquebisbe de València, i Diego Such, conseller de Treball, Indústria i Comerç de la Generalitat valenciana, van firmar el 28 de maig un conveni de col·laboració per potenciar la formació professional i l'ocupació.

L'objectiu d'aquest acord és l'adopció de mesures que creïn llocs de treball i facin possible la incorporació al mercat laboral dels sectors amb més dificultats d'inserció.

Segons va informar el delegat de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat, es tracta d'un conveni marc que permetrà desenvolupar acords addicionals entre la Conselleria i entitats i institucions d'acció caritativa i social de l'Església.

L'acord prestarà una atenció especial a les persones que no tinguin mitjans econòmics propis per a la seva formació. De manera que s'impulsarà especialment la formació professional no reglada, com un mecanisme per accedir al mercat laboral.

C.C.

**TROBADES
D'ANIMADORS
DE CANT PER A
LA LITÚRGIA**

Montserrat - Estiu 1997

DIRECCIÓ MUSICAL

I Trobada: 21-26 de juliol
JOAQUIM PIQUÉ

II Trobada: 28 de juliol-2 d'agost
ANTONI JORQUERA

III Trobada: 4-9 d'agost
LLUÍS VILAMAJÓ

IV Trobada: 18-23 d'agost
JOAQUIM MIRANDA

A totes les trobades - Instructors adjunts:
ANDREU MARTÍNEZ - GREGORI ESTRADA

Ponència

La música en la litúrgia
(Criteris litúrgics)

Trobades I i III: Miquel Barbarà
Trobades II i IV: Joan Baburès

Matrícula

• 33.000 ptes.

Hi ha la possibilitat de beques individuals (16.500 ptes., meitat de la matrícula). Per accedir-hi caldrà que el sol·licitant acrediti l'exercici de l'animació i de la direcció del cant en la Litúrgia.

• Les peticions d'inscripció es confirmaran per escrit.

Informació

• Secretariat d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat (Barcelona) - El Bages
Tel. (93) 835 02 51 (de 15.30 a 17.00)
Fax (93) 828 40 49

Amb la col·laboració de la
Fundació
M. Fca. de Roviralta

«Les riqueses insondables del Crist»

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

Si la solemnitat del Còs i de la Sang del Senyor ha estat instituïda com un desplegament i —en la mentalitat del temps en què fou inaugurada— com un complement del Dijous Sant; la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús s'emparenta més directament amb el Divendres Sant.

Això té una constatació immediata en les lectures bíbliques i també en els textos eucològics. El fragment evangèlic més típic de la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús —el que llegim precisament enguany, en el cicle B— és la última part de la Passió segons sant Joan que llegim cada any el Divendres Sant: el costat de Crist traspasat —obert— per la llança del soldat, i vessant sang i aigua. En referència a aquest text, l'eucologia parla de «l'abundor de gràcies que brolla d'aquesta font celestial» (col·lecta), i més explícitament el prefaci: «Del seu (Crist) costat traspasat, font dels sacraments de l'Església, en sortí sang i aigua, perquè tots, atrets al seu Cort obert, poguéssim beure amb goig de les fonts de la salvació.»

El centrament volgut i tossut de l'atenció de l'Església en la persona de

Jesucrist, durant aquest primer any del trienni de preparació per al Jubileu del 2000, ens convida a entrar en aquesta solemnitat amb una actitud particularment atenta. També en els textos del cicle B trobem la recomanació de sant Pau als Efesis en forma de pregària: «A mi, Déu m'ha concedit la gràcia d'anunciar als altres pobles les riqueses insondables del Crist... Per aquest motiu... li prego... que pugueu comprendre, amb tot el poble sant, que n'és d'ample, llarg, alt i profund l'amor del Crist» (2a lectura).

El caràcter simbòlic del cor com allò de més profund de la personalitat porta fàcilment a fer convergir en aquesta imatge una realitat fonda de l'encarnació del Fill de Déu. L'encarnació és el fruit de l'amor fontal del Pare, es concreta en l'assumpció d'una vertadera naturalesa humana —que té un cor humà que batega i s'emociona— per part del Fill, i que té com a realitzador i últim comunicador l'Esperit Sant, Esperit d'Amor.

Parlar del Cor de Jesús és parlar de la personalitat profunda de Jesús, de les motivacions de la seva acció, de les decisions responsables que pren per fidelitat al Pare i per la salvació dels homes. Parlar del Cor de Jesús és parlar

—en termes simbòlics— de l'obra matèixa de la salvació, que es verifica en aquest acte lliure i suprem d'amor al Pare, que culmina en l'oblació obedient en la creu, que Jesús fa mogut per l'Esperit Sant. En el Cor de Jesús, humà com el nostre, hi ha el paradigma perfecte d'aquest *cor nou* que els profetes anunciaven per als temps messiànics com a distintiu del nou poble de Déu. Conèixer aquesta realitat és conèixer les insondables riqueses del Crist.

Sant Pau proposa una investigació de les dimensions de l'amor de Crist: «Que n'és d'ample, llarg, alt i profund.» No és gens difícil entrar en aquesta recerca. L'amplitud de l'amor de Crist és la universalitat. Ningú no queda exclòs. Ell ha vingut per reunir els fills de Déu dispersos, per obrir-los a través del seu amor de Fill de Déu fet home, el camí vers l'amor al Pare. La llargària de l'amor de Crist és la conseqüència de la seva condició divina: «L'amor del Senyor per als seus fidels és de sempre i dura sempre...!» És amb un amor etern que Déu ens estima. N'hi ha prou amb llegir la primera lectura de la solemnitat del Cor de Jesús, aquest any, i contemplar les paraules d'Osees. L'amor de

Jesús no és un amor d'ara sí i ara no: el seu amor és un sí definitiu.

Les altres dues dimensions —l'altura i la profunditat— evoquen el misteri pasqual de Crist: aquell que ha pujat és el que ha baixat primer fins a baix de tot. Precisament «per això» ha pujat, li ha estat donat el Nom-que-està-per-damunt-de-tot-altre-nom. L'amor de Crist és un amor pasqual. Com els arbres poden ser alts en la mesura que tenen bones arrels, així l'amor de Crist és alt perquè és profund.

En un dels seus sermons, Luther King feia una aplicació d'aquestes dimensions a la vida dels homes: «Tota vida completa té les tres dimensions: llargada, amplada i alçada. La llargada de la vida és l'impuls interior per arribar als fins i a les ambicions personals de cada u, una preocupació interior pel benestar i els assoliments propis. L'amplada de la vida és la preocupació enfora pel benestar dels altres. L'alçada de la vida és l'aspiració ascendent envers Déu. Només amb un desenvolupament esforçat de totes tres dimensions podeu esperar viure una vida completa» (*La força d'estimar*).

En aquest text no es comenta la profunditat. Però —repetim-ho— no hi ha alçada sense profunditat: no hi ha aspiració ascendent envers Déu si no es parteix de la profunda consciència de la condició de creatura.

La Bíblia a l'abast

Feblesa i força de l'Apòstol

(2Co 4:13-13:5-1)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

De la fe a la confessió

«L'Escriptura diu: Em sento ple de fe, i per això he parlat» (v. 13a). La nostra perícopa litúrgica s'obre amb la citació del salm 115 segons el text grec. L'Apòstol se sent urgut a confessar públicament de paraula la seva fe des del seu interior que ha estat pres pel do de Déu. «Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem» (v. 13b). San Pau no és un professional de la predicació. És un creient que s'ha deixat endur per l'Esperit i, des d'aquest convenciment creient, fa d'altaveu de Déu. És l'Esperit que parla a través d'ell. L'Esperit actua com a inspirador de l'Escriptura, que esdevé paraula viva de Déu, i alhora suscita la fe en el Ressuscitat en l'oïent de la paraula. El do de la fe segueix un doble camí: va de Déu al creient i d'aquest, en resposta, a Déu. Segueix el procés de l'Encarnació: la Paraula s'abaixa, es fa feble amb la feblesa de l'home, entra en comunió amb ell, interpel·la, perquè esdevingui fort amb la fortalesa de Déu i l'enlaira al sobrenatural. L'Apòstol ha descobert la

força de l'abaixament de Jesús fins a la mort i s'hi ha deixat captivar. Per això ara pot parlar, i parla, amb el dinamisme de la fe en la força de la resurrecció del Crist. «Sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús» (v. 14a). És la seva missió, no la seva professió, el seu servei de predicador de l'evangeli, que arencada del seu convenciment interior, és cert, però que primordialment es dirigeix als altres, en aquest cas, als corintis que la predicació de sant Pau emmena cap a la salvació: «Ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és en bé vostre; així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria» (vv. 14b-15).

La fe es converteix en coratge, o potser fóra millor dir en esperança coratjosa. Malgrat la nostra realitat *natural*, limitada, assetjada per tota mena d'entrebancs i dificultats —de febleses— «no ens desanimem» (v. 16a). En el cristià —també en l'Apòstol— es dona una dicotomia: hi ha un home feble —l'home exterior, ferit pel pecat, que va cap a la desaparició— i un home fort —l'home

interior, redimit, que avança cap a la plenitud en Jesucrist—: «És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovellant cada dia» (v. 16b). Déu no ha fet la humanitat per a la mort, la desaparició (Cf. Sv. 2:23), sinó per a la vida eterna. I si la nostra vida en el temps és difícil i massa sovint molt feixuga i plena de sofriments que ens aclaparen —l'Apòstol mateix ens ha recordat la seva experiència amarga a 1:8ss.— aquesta mateixa condició ens proporciona una felicitat immensa: «Perquè el pes lleuger del que ara sofrem, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre» (v. 17).

De les coses visibles a les invisibles

O del present al futur. Al versicle 18, l'Apòstol ens convida a no deixar-nos tancar en l'estretor del món present. És clar que, de moment, aquest món que passa és l'únic que tenim i coneixem. El creient, però, per la fe sap alçar els ulls i descobrir les realitats futures que ara com ara no veiem i que tan sols podem intuir. «Nosaltres no apuntem a això que

veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre.» Aquestes coses que ara no veiem i que veurem —entendrem— després, no són pas una realitat llunyana, fora totalment d'aquest món, que se'ns donarà després de la mort. L'home interior ha rebut ja ara i aquí pel baptisme —per la seva adhesió al misteri pasqual— un lligam invisible, però real, que l'uneix a allò invisible cap al qual apuntem. Aquesta realitat és un creixement, un dinamisme que ens fa entrar en comunió amb Jesucrist, amb la seva mort i resurrecció, i que avança a través de la nostra condició mortal, cap a la plenitud en Jesucrist. Per seguir el símil paulí podem dir que el creient és algú que arribarà un dia a canviar de domicili, millorant infinitament l'habitatge actual. «El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra —remarquem aquesta expressió— serà destruït; però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern» (5:1). I a 5:5 aclarirà: «Déu és el qui ens ha destinat a la vida immortal i ens ha donat l'Esperit com a penyora del que vindrà.»

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 2)

JUNY

8. Diumenge

X de durant l'any. Verd. Lectures: Gènesi 3:9-15 / Salm 129 / 2 Corintis 4:13-5:1 / Marc 3:20-35. TORTOSA catedral: *Blanc*. Dedicació de la Catedral (S)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem i Maximí, bs.; Medard, Gildand, Heracli i Clodulf, bs.; Salustià, cfr.; Santa Cal·líope, mr.

Festa Major: a Cànoves.

9. Dilluns

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 1:1-7 / Salm 33 / Mateu 5:1-12. Si es vol: *Sant Efreim, diaca dr.* (MLI). *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Primus i Felicià, mrs.; Ricard, b.; Columbà, ab.; Vicenç, mr.; Santa Pelàgia, vg, mr.

10. Dimarts

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 1:18-22 / Salm 118 / Mateu 5:13-16

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Maurici, ab. mr.; Getuli, Críspul i Restitut, mrs.; Asteri, b.

11. Dimecres

Sant Bernabé, apòstol (MO) Vermell. Lectures: Fets 11:21b-26; 13:1-2 / Salm 97 / Mateu 5:17-19. TORTOSA: *Santa Maria Rosa Molas, fund.* (ciutat MO / diòcesi, MLI) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Parisi, mjo.; Rembert, b.; Santa Àlicia, vg, mr.

12. Dijous

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 3:15-4:3-6 / Salm 84 / Mateu 5:20-29. TORTOSA: *Sant Bernabé, apòstol (MO) Vermell*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan de Sahagún, agust.; Onofre, anac.; Basílides, Ciri, Nabor i Nazari, solds. mrs.; Olimpi, b.; Santa Antonina, vg.; Beata Iolanda (Violant) mja.

13. Viernes

Sant Antoni de Pàdua, franciscà i doctor (MO) Blanc. Lectures: 2 Corintis 4:7-15 / Salm 115 / Mateu 5:27-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fandila, mjo. mr.; Trifil·li, b; Santes, Felícula i Aquilina, vgs. mrs.

Festa Major: a Bellver de Cerdanya i Tiana.

14. Dissabte

Fèria. *Verd.* Lectures: 2 Corintis 5:14-21 / Salm 102 / Mateu 5:33-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseu, proft.; Fèlix, mjo., i Rufi, mrs.; Metodi, Quincià i Eteri, bs.; Santa Digna, vg, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge X de durant l'any

Cicle B

Lectura primera

Gn 3:9-15

*Faré que siguin enemics
el teu llinatge i el de la dona*

Lectura del llibre del Gènesi

Després que l'home hagué menjat el fruit de l'arbre, el Senyor-Déu el cridà i li digué: «On ets?» Ell li respongué: «He sentit que us passejàveu pel jardí i, com que vaig nu, he tingut por i m'he amagat.» Li digué el Senyor-Déu: «Qui t'ha fet saber que anaves nu? És que has menjat el fruit de l'arbre que jo t'havia prohibit de menjar?» L'home li digué: «La dona que m'heu donat m'ha ofert el fruit d'aquell arbre, i n'he menjat.» El Senyor-Déu digué a la dona: «Per què ho has fet, això?» Ella li respongué: «És que la serp m'ha enganyat.» El Senyor-Déu digué a la serp: «Ja que has fet això, seràs la més maleïda de totes les bèsties i de tots els animals feréstecs. T'arrossegars sobre el ventre i menjaràs pols tota la vida. Faré que sigueu enemics tu i la dona, i el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló.»

Salm responsorial

129:1-2,3-4,5bc-7a,7bc-8 (R.: 7bc)

Des de l'abisme us crido, Senyor.

Escolteu el meu clam.
Estigueu atent, escolteu
aquest clam que us suplica.

*R. Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.*

Si tinguéssiu en compte les culpes,
¿qui es podria sostenir?
Però és molt vostre el perdonar,
i això ens infon respecte. **R.**

Confio en la paraula del Senyor,
la meva ànima hi confia.
Espera el Senyor la meva ànima,
més que els sentinelles el matí.
Que esperin el matí els sentinelles,
Israel espera en el Senyor. **R.**

Són del Senyor l'amor fidel
i la redempció generosa.
És ell qui redimeix Israel
de totes les seves culpes. **R.**

Lectura segona 2C 4:13-5:1

Ens sentim plens de fe, i per això parlem

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'Escriptura diu: «Em sento ple de fe, i per això he parlat.» Nosaltres, doncs, que tenim el mateix Esperit de la fe, també ens sentim plens d'aquesta fe, i per això parlem, i sabem que aquell qui ressuscità Jesús, el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb Jesús i ens portarà a la seva presència juntament amb vosaltres. Perquè tot això és ben bé vostre;

així la gràcia de Déu, que es multiplica a mesura que s'estén a molta gent, farà que sigui desbordant l'acció de gràcies a la seva glòria. Per això no ens desanimem. És veritat que la vida d'homes que vivim per fora es va consumint, però la que vivim dins nostre es va renovellant cada dia, perquè el pes lleuger del que ara sofrim, i que dura tan poc, va acumulant un pes incomparable de glòria que durarà sempre. I nosaltres no apuntem a això que veiem, sinó a allò que no veiem, perquè les coses que veiem passen, però les que no veiem duren per sempre. El nostre cos, que és la casa i el tabernacle de Déu a la terra, serà destruït; però sabem que tenim al cel un altre edifici, un temple que és obra de Déu, no fet de mà d'homes, etern.

Al·leluia

Jo 12:31b,32

Ara el sobirà d'aquest món serà expulsat, diu el Senyor; i jo, quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi.

Evangeli

Mc 3:20-35

Satanàs no pot pas durar

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús entrà a casa amb els deixebles, i tornà a reunir-s'hi tanta gent que no els quedava temps ni de menjar. Quan els seus sentiren dir el que feia hi anaren per endur-se'l perquè deien que havia perdut el seny. Per altra banda, els mestres de la Llei que havien vingut de Jerusalem deien que estava posseït de Beel-Zebul, i que treia els dimonis pel poder del rei dels dimonis. Jesús els cridà i els rebatia valent-se de paràboles. Els deia: «Com pot ser que Satanàs vulgui treure fora Satanàs? Si un reialme es divideix en faccions que lluiten les unes contra les altres no pot durar gaire temps. I si dins d'una família hi ha divisions, tampoc no pot durar. Igualment si el regne de Satanàs s'ha dividit en faccions, que lluiten entre elles, ja no se sosté: no pot pas durar. A casa d'un guerrer valent ningú no pot penetrar-hi per prendre-li el que té sense encadenar-lo abans; només així li podrà saquejar la casa. Us ho dic amb tota veritat: Per més pecats que un home cometés i per més blasfèmies que proferís, Déu està disposat a perdonar-lo, però el qui injuria l'Esperit Sant, Déu no el perdonarà mai i sempre serà reu del seu pecat.» Jesús va fer aquesta afirmació perquè deien que tenia un esperit maligne.

Després arriba la seva mare amb els seus familiars i, de fora estant, el fan cridar. La gent que seia al voltant d'ell li diu: «La vostra mare i els vostres parents són aquí fora, que us volen veure.» Ell els respon: «Qui són la meva mare i els meus parents?» Llavors mirant els qui seien tot al voltant, diu: «Aquests són la meva mare i els meus familiars: tothom qui compleix la voluntat de Déu és el meu parent, la meva parenta, la meva mare.»

La pregària, un valor ineludible

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

Alguns amics em lliuren, de tant en tant, pensaments o escrits que els criden l'atenció. Ho fan amb la finalitat d'oferir-me material per als meus articles. Ho agraeixo de debò, perquè l'ofici d'escriure també té les seves hores baixes. Hi ha moments ens els quals la tasca esdevé lenta i pesada.

Avui tinc al davant un d'aquests papers, diguem-ne, amicals. Està dedicat a la pregària, un tema sobre el qual cal pensar moltes vegades i decidir assumir-lo generosament. Sabem que la fe, com una flama vacil·lant, es reaviva en la comunicació amb Déu. No hi ha dubte. És així. Aquesta comunicació o trobada necessita de la pregària viva i continuada.

L'oració té les seves dificultats. La primera d'elles es pot resumir en aquesta pregunta: *Pregar, per què?*

D'aquí en neixen altres qüestions: l'oració em solucionarà els problemes? Té utilitat? El problema, sovint, és que som molt pragmàtics o utilitaristes. Oblidem que no solament el pa fa viure. No recordem que els humans necessitem pau interior, perdó, força per renovar-nos, esperança...

Hi ha qui afirma que *no li resta temps per pregar*. És cert que molta gent viu un ritme rapidísim. Tot s'ha de fer de pressa: viatjar a grans velocitats, aprofitar l'aeroport o la marxa pel carrer per donar ordres a l'oficina o als clients pel telèfon mòbil, etc. Una realitat, però, és certa: el temps el fem servir en proporció directa amb el que ens interessa. Noblement hem de preguntar-nos si Déu ens interessa de veritat. I, si no ens posem davant Déu, com podrem viure el nostre ser persones i de quina manera nodrirem la fe?

Altres diuen que *no saben pregar o que ignoren què poden demanar a Déu*. No se saben posar en contacte amb el Senyor. El paper amical fa: «Quasi sempre s'amaga una veritat en el fons: la por de trobar-me a mi mateix a soles amb Déu. Però, és bo viure fugint de Déu i de la meua pròpia mediocritat?»

Aquestes dificultats ens fan adonar del veritable problema religiós. Problema que mostra un crisi xifrada de «la sensació d'un Déu irreal, la fe adormida o vacil·lant, la religió reduïda al mínim. D'aquí en deriva la importància de recuperar l'oració confiada a Déu?»

Conec també molts cristians que duen una notable vida de pregària. La veritat és que se'ls nota en el seu tarannà espiritual. En l'article de la setmana que ve tractarem què podem fer per entrar més en la pregària i quin és el seu abecé.

Fil·loxera a l'Església?

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

retrats bíblics
intencionats

Segons expliquen els relats de l'època, fa uns cent anys, la plaga de la fil·loxera va sorprendre la gent i va perjudicar greument les vinyes. Els ceps morien i perillava la permanència dels cultius de la vinya. Les fulles de la planta s'esgrogueïen, llanguien les tiges i finalment moria tot el vegetal. El mal no estava a l'arbust, i el pedregam tampoc no era la causa nociva. El mal era invisible: una minúscula larva s'apropiava de les arrels petites i la planta moria per inanició. La solució a aquest mal va haver de ser dràstica, s'havia de canviar les parts subterrànies i substituir-les per les de vinyes americanes, que havien de ser empeltades posteriorment. Es van salvà els

cultius i avui continuem gaudint dels seus fruits i del vi. La «bestiola» causant del mal va haver d'emigrar a altres llocs, o morir d'avorriments, allà ell.

Em venia al cap aquest succés quan pensava que tal vegada el llanguiment de la vida cristiana, de l'aquí i de l'ara, tenia orígens que volem ignorar. Em referiré a un que ja n'he parlat altres vegades.

La nostra generació està perdent el diumenge, i això és greu. Segurament molts lectors, si són molts els que llegeixen aquests articles, pensaran que he perdut el seny donant aquesta qualificació al fenomen evident. Però donaré fe del meu convenciment. La setmana és d'origen bíblic i el diumenge és una creació genuïnament cristia-

na. Hem heretat el «sabbat» jueu, enriquant-lo amb la celebració de la resurrecció de Crist. El «dia del Senyor», antic «dia del sol», és la jornada que hauríem de dedicar a reunir-nos a la missa, descansar físicament i mental i procurar-nos la satisfacció festiva. Dediquem cinc dies al treball professional (taller, despatx o aula), un al treball familiar (neteja de la casa, testos, jardí, rentat del cotxe o de la roba, estudis més especials, etc.) i el setè dia, que és també el primer de la setmana, hem de gaudir de la gran unió amb Déu, en l'oració individual i en la comunitària, i en la satisfacció festiva. D'altra manera progressarien les nostres comunitats si fóssim fidels a aquesta pràctica!

No ens ha d'estranyar que Nehemies, de tornada de l'exili i després de «sargir» les muralles de Jerusalem, com comentava la setmana passada, parés esment a la celebració del dissabte amb tot el rigor. A Babilònia havien «inventat» les sinagogues, que a poc a poc s'anirien escampant i que amb el temps tindrien una importància capital per al poble jueu. Nehemies s'entesta, no a edificar sinagogues, sinó a restablir el dissabte. Quan ho aconsegueix, li diu satisfet a Déu: «També per això recorda't de mi, Déu meu, i tingui pietat de mi, segons la

teva gran misericòrdia!»

No fa gaire, comentant horaris comercials amb un botiguer, em deia ell, ufanós: «Nosaltres obrim la tenda cada dia, treballem fins i tot els diumenges.» El vaig interrompre: «I els dilluns? No, el dilluns no, aquest dia tanquem», em va dir satisfet. Em va entristir aquest afany per quedar bé amb els altres comerciants i el poc interès per quedar bé amb Déu (venien un producte sense competència a la població, no importava doncs tancar un dia o un altre).

¿S'escandalitzarà algú si afirmo que s'ha de començar a la família i pels més joves, dient-los que no han d'obrir un llibre escolar, ni utilitzar cap quadern per fer deures, que han d'alliberar-se el diumenge d'angoixes d'escola, de problemes i treballs, que aquest dia és per divertir-se, recordar-se de Déu i de l'Església anant a missa, i descansar, aixecant-se del llit tard? Potser al principi portarien algun suspens, però aviat gaudirien d'una salut mental i espiritual que canviaria la seva vida per passar-s'ho millor. Se m'ocorre una altra pregunta maliciosa: ¿sacerdots i comunitats religioses, complint el ministeri pastoral, donen exemple de la celebració dominical?

El paràgraf de Nehemies comença en el versicle 15 del capítol 13.

URQUINAONA
LLIBRERIA

ROGER DE LLÚRIA, 4
TEL. 318 18 96
08010 BARCELONA

- Llibres religiosos, formatius, infantils, diversos...
- Papereria i material d'oficina
- Impressos de difusió catòlica
- Material escolar

SERVEI A DOMICILI I CONTRA REEMBORS

Fem Catequesi

Els preceptes de l'Església

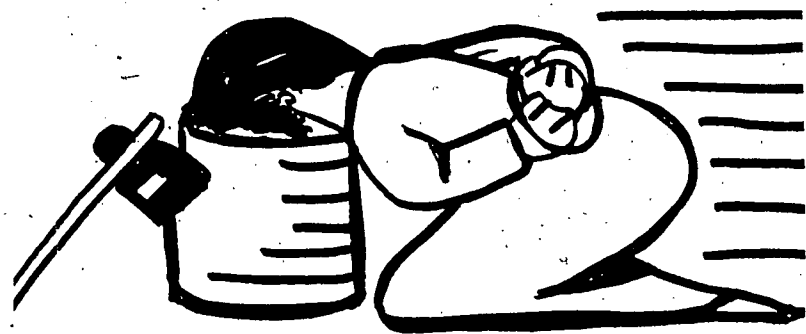
L'Església és la comunitat dels deixebles de Jesucrist. Ella ens educa en la fe i ens dona els mitjans necessaris per nodrir-la, que són els sagraments, i unir-nos així més estretament a Déu. L'Església ens ensenya a complir els manaments de la Llei de Déu, que són manifestació del seu amor i expressió de la seva voluntat. Els manaments ens mostren com hem d'estimar Déu i el proïsme.

Al mateix temps i seguint l'ensenyament de Jesucrist, l'Església ha establert uns preceptes que ens ajuden a viure l'amor a Déu i als germans, avançant així en el camí de la vida cristiana. Els preceptes més generals de l'Església són cinc:

- El primer. Participar a la Missa els diumenges i les festes de guardar.
- El segon. Confessar tots els pecats mortals almenys un cop l'any, si hom es troba en perill de mort o si ha de combregar.
- El tercer. Combregar per Pasqua de Resurrecció.
- El quart. Observar el dejuni i l'abstinència els dies manats per l'Església.
- El cinquè. Ajudar l'Església en les seves necessitats.

Amics de Déu

Sant Marcel·lí, papa i màrtir, 2 de juny

Marcel·lí, el trentè Papa de l'Església i successor de Càius, va organitzar la vida cristiana a les catacumbes. El seu pontificat va durar vuit anys. Davant dels febles que, per por al martiri, van oferir sacrificis als déus pagans, Marcel·lí va adoptar una postura comprensiva i de perdó, i als seus sermons eloqüents comparava l'actitud de Pere amb la de Judes: tots dos van pecar, però Judas no va tenir l'esperança posada en el Senyor i, en canvi, Pere sí.

El papa Marcel·lí, davant la intransigència d'alguns, deia que Déu vol perdonar i que per això va instituir el sagrament de la penitència. L'Església romana celebra la seva festa el 2 de juny, ja que sembla probable que patís el martiri en aquesta data de l'any 304, quatre dies després que l'emperador Dioclecià, hagués decretat i promulgat un edicte de persecució. Mogut per un fals concepte de la grandesa de l'Imperi Romà, Dioclecià exigia acabar amb tots els cristians.

Marcel·lí, portat davant el tribunal, juntament amb els cristians Claudi, Ciril i Antoní, va confessar obertament la seva fe i fou condemnat a la pena capital. Decapitat, el seu cos va romandre vint-i-cinc dies sense sepultura, fins que, per fi, el va trobar el prevere Marcel, i, reunida la comunitat, rebé sepultura al cementiri de Priscil·la, al costat de la via Salària, on encara es conserva.

Pels camins de la Bíblia

Ester. El favor del rei passa als jueus

Aquell mateix dia, el rei Assuer donà a la reina Ester la casa d'Aman, el perseguidor dels jueus i Mardoqueu fou presentat al rei, a qui Ester havia manifestat el seu parentiu amb ella.

Llavors el rei es va treure l'anell, que havia recobrat d'Aman, i el donà a Mardoqueu. Ester confià a Mardoqueu l'administració de la casa d'Aman.

Ester va tornar a parlar al rei: «Si al rei li sembla bé i si he trobat favor davant seu, si la meua petició li sembla justa, i si jo mateixa sóc agradable als seus ulls, que faci revocar les ordres que Aman va fer escriure per exter-

l'apreciaven; sempre havia procurat el bé del seu poble i havia augurat la pau a tots els del seu llinatge.

minar els jueus de totes les províncies del reialme.»

El rei concedí als jueus de cada ciutat que es poguessin aplegar per defensar la seva vida. I va publicar un edicte.

Per als jueus va ser un dia de llum i d'alegria, de festa i de glòria. En cada província, en cada ciutat, per tot arreu on arribava la notícia de l'edicte reial, els jueus estaven alegres i joiosos.

Mardoqueu era el segon després del rei. Tots els seus germans l'apreciaven; sempre havia procurat el bé del seu poble i havia augurat la pau a tots els del seu llinatge.

Litúrgia

La parròquia (III)

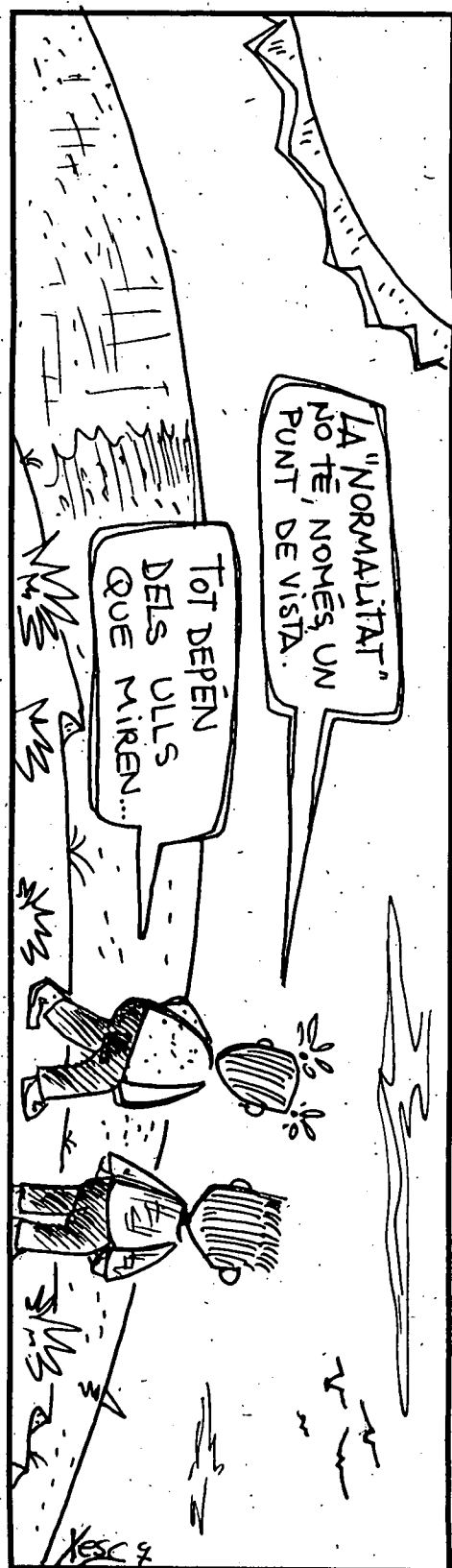
En els dos articles anteriors hem vist —encara que simplificant molt— el sentit de la paraula «parròquia», i també la història del seu naixement en el conjunt de la vida de l'Església. Ara hem de parlar del moment actual.

Normalment, a cada poble i a cada barri de les grans ciutats hi trobem una parròquia. Si mirem els edificis, veiem una església, en la qual se celebren tots els actes litúrgics, i també uns locals per a catequesi i altres reunions. És habitual que, a prop, hi hagi la casa del mossèn que en té cura. Però els que formen la parròquia —les pedres vives— són tots els catòlics que viuen en aquell territori, i que juntament amb el sacerdot —el qual hi representa el bisbe— formen una comunitat de fe.

A la parròquia se celebren els sagraments, s'instrueix amb la catequesi a grans i a petits, es predica la Paraula de Déu, s'atenen fraternalment els germans necessitats, es prega amb tota l'Església, i és també punt de partença de l'activitat missionera en un lloc determinat.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

La tecnologia a l'abast dels invidents

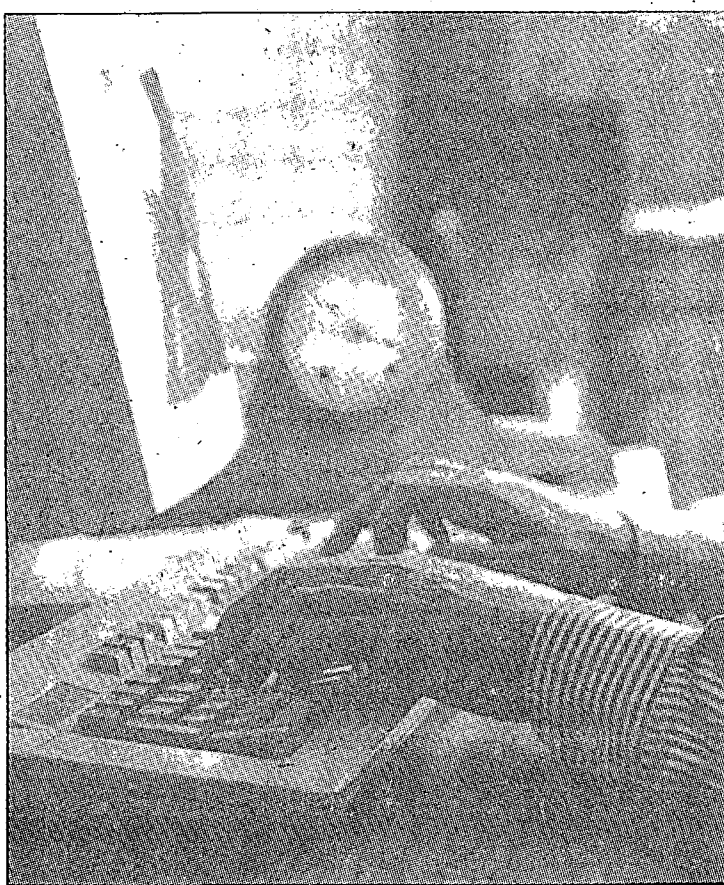
■ La Fundació de Cecs Manuel Caragol els facilita coneixements en el camp informàtic adaptats a les seves necessitats

La Fundació de Cecs Manuel Caragol va néixer el 1995 amb la intenció d'apropar les persones cegues al món de la tecnologia més avançada per invidents. La proposta ha tingut una gran acceptació, i molts s'han apuntat als cursos d'informàtica que es començaran a impartir la propera tardor. Els cecs que fins ara només podien accedir al món de la cultura gràcies al Sistema Braille, veuen com se'ls obre un nou horitzó de possibilitats tant a nivell personal com en l'àmbit del món laboral.

Manuel A. Caragol Mas-Bagà va néixer a East Orange (New Jersey, Estats Units), el 12 de juny de 1915. Fill de pare anglès i mare catalana va rebre des de petit la influència de les dues cultures. Enginyer electrònic, va tenir sempre un gran interès pels avenços científico-tecnològics i va ser un home lluitador amb una gran vocació de servei a la societat. Quan als 73 anys es va quedar completament cec, va aprendre a utilitzar un equip informàtic i així es va mantenir útil i actiu intel·lectualment. De manera altruista va ajudar tots els cecs que es van interessar per obtenir un equip informàtic semblant al seu. Com que molts d'ells no parlaven anglès, va aconseguir que els fabricants del *software* fessin una versió en espanyol i un dels èxits que més el va satisfer va ser la inclusió del català en aquesta versió. Pocs dies després de la seva mort, el 16 de febrer de 1995, la família Caragol va rebre la trucada de Javier Albouy, un jove universitari que s'havia quedat cec als 18 anys i a qui Manuel havia brindat la seva ajuda i la seva amistat. Aquest jove els va proposar la idea de crear una fundació que continués la tasca que Manuel A. Caragol havia iniciat amb tant d'entusiasme.

«Amb l'ajuda de les noves tecnologies, els cecs se senten més integrats a la societat»

Amb un programa informàtic adient, els cecs poden sentir allò que els altres veuen.

Així el 1995 va néixer aquesta fundació sense ànim de lucre on tots els seus membres són voluntaris. El president és Juan Manuel Caragol, i gran part de la família són membres del Patronat. Actualment hi ha tres persones amb coneixements d'informàtica, que s'estan preparant per impartir cursos a la seu de la fundació a partir del mes de setembre per a aquells invidents que vulguin

apropar-se a les tecnologies més avançades per a cecs. Tenen diversos ordinadors, amb sintetitzador de veu i un programa adaptat perquè els cecs puguin sentir allò que els altres veuen. Segons Rosa Rosell, voluntària i coordinadora de la fundació, «a Catalunya hi ha 6.000 persones que fins fa poc només podien llegir amb el Sistema

l'escàner, tota la informació que se li passa: diaris, llibres, revistes, apunts, etc. L'ordinador parla amb veu magnètica, robotitzada, encara que se li pot graduar el to i la velocitat. També permet escriure un text en lletra impresa —l'ordinador et va llegint en veu alta tot el que escrius— trobar un número de telèfon amb facilitat, o estar en contacte amb el correu electrònic o Internet. Javier, un estudiant d'Esade que va perdre la visió fa uns anys a causa d'un tumor cerebral, és tot un expert a fer-lo servir. No se sent en desavantatge respecte de la resta de companys, ben al contrari, és un dels primers de la seva promoció.

La Fundació de Cecs Manuel Caragol està en contacte amb diverses associacions de cecs dels Estats Units, país molt avançat en aquest camp, i estan subscrits a diferents revistes. «Es tracta d'aportar la informació més actualitzada sobre els avenços tecnològics que sorgeixen en aquest àmbit», comenta Rosa Rosell. La fundació també ajudarà els invidents a posar-se en contacte amb els fabricants en cas que vulguin adquirir algun equip informàtic. Rosa Rosell pensa que en poc temps la fundació funcionarà com un club social, un punt de reunió. «Els invidents que ja es troben aquí un cop per setmana, han establert uns vincles molt macos d'amistat, uns als altres s'animen a fer coses i integrar-se més en la societat», comenta aquesta jove voluntària, que demana la col·laboració dels ciutadans per tirar endavant la iniciativa.

Glòria Carrizosa

Braille, que tan sols permet llegir textos adaptats. En canvi, amb ordinadors amb programes específics per a cecs, ells veuen que poden fer de tot, igual que la resta de persones».

Programes informàtics adaptats

La majoria dels invidents que han demanat aquest servei són homes i dones de 25 a 50 anys, estudiants i professionals, que han perdut la vista de forma progressiva i també n'hi ha d'altres que l'han perduda de sobte en un accident. L'ordinador llegeix, mitjançant

**FUNDACIÓ DE CECS
MANUEL CARAGOL**
C/ JOSEP TARRADELLAS, 14-18,
4T PIS
08029 BARCELONA
TEL./FAX 322 29 84

Catalunya
Un país de voluntaris

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

incavol

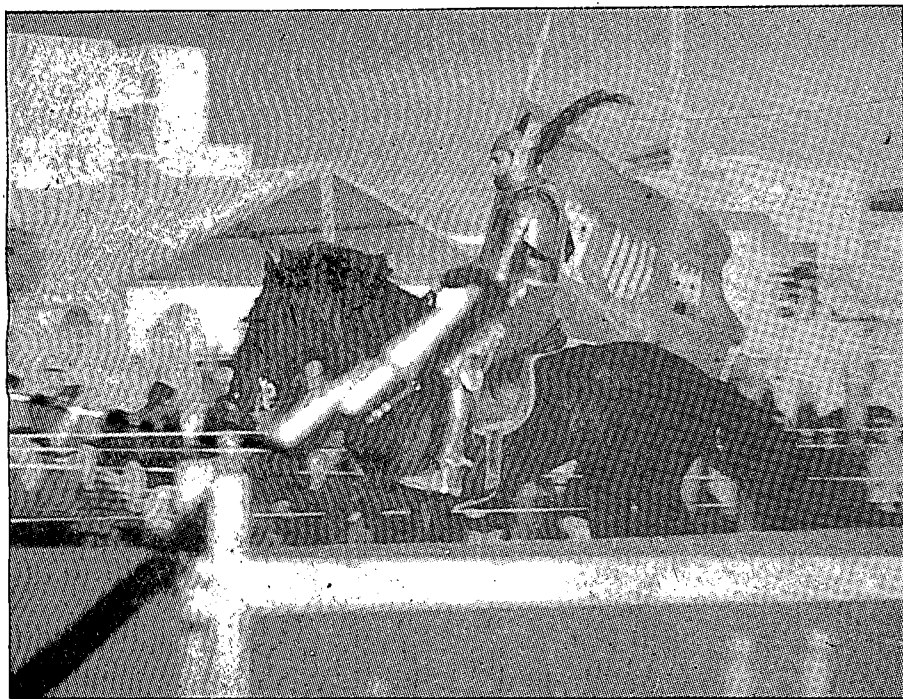

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

La Festa del Renaixement, un retrobament amb el passat

■ El barri antic de Tortosa es disposa a acollir-la

TORTOSA.— Del 17 al 20 de juliol se celebrarà la segona edició de la Festa del Renaixement. El desig de recuperar el barri antic de la ciutat i la immillorable escenografia que aquest ofereix són els motius fonamentals pels quals aquesta edició tindrà lloc exclusivament a la ciutat vella de Tortosa.

Imatge d'una justa de la Festa del Renaixement.

L'intent de recuperar el passat ha requerit l'esforç d'introduir l'escenari del riu Ebre dins dels actes festius, ja que la seva presència ha marcat la major part de la història de la localitat. Justes i carreres entre diferents confraries seran alguns dels espectacles que els visitants podran contemplar.

L'acte central de la Festa del Renaixement és la desfilada, que reproduïx una mostra de les milícies que al segle XVI s'encarregaven de la defensa de la ciutat. Les muralles, dividides en diferents trams, eren protegides per les confraries de la localitat, les quals tenien banderes pròpies i estaven dirigides per capitans, personatges que pertanyien a les famílies nobles de l'època.

Actuacions teatrals i musicals

L'apropament al període històric del Renaixement es reforçarà amb l'actuació de diferents grups teatrals i musicals. També tindrà lloc un viatge històric i fantàstic, on els actors donaran a conèixer al públic la Tortosa renaixentista. Tots els racons de la ciutat vella sorprendran els visitants per la seva transformació, mitjançant músics, malabaristes, artesans, recitadors, etc. Una altra de les grans novetats que s'hi inclourà és la recuperació de la gastronomia tradicional de l'època.

Aquest any el Col·loqui sobre art i cultura al Renaixement s'ha avançat una setmana, a causa de la celebració de la festa. Es durà a terme entre l'11 i el 13 de juliol i ampliarà el seu camp d'estudi a l'antic territori de la Corona d'Aragó, constituït pel País Valencià, Aragó i les Illes. La vinculació amb la Universitat d'Estiu de les Terres de l'Ebre permetrà als alumnes matriculats en el col·loqui la possibilitat d'assolir crèdits universitaris.

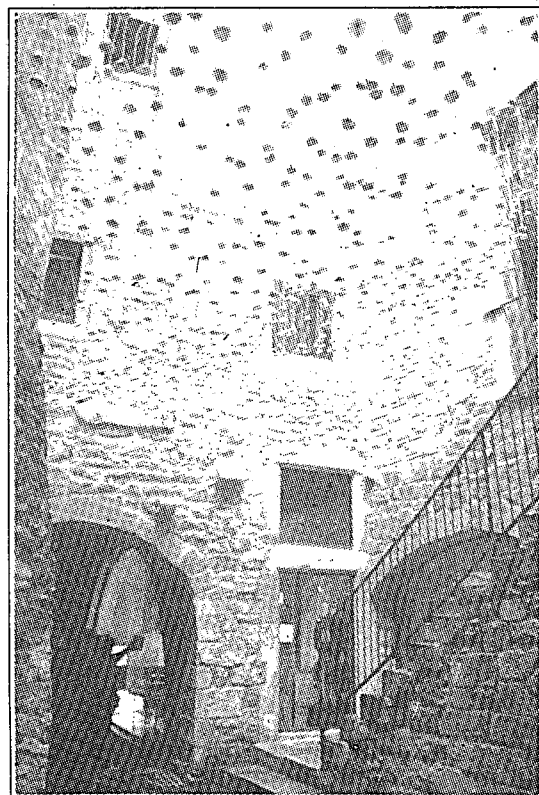
J. Blanc i Bahima

L'exposició «Temps de flors» omple Girona de color

GIRONA.— Milers de flors van engalanar el barri vell gironí amb motiu de l'exposició *Temps de flors*, que aquest any ha arribat a la seva 42a edició. Flors, pedres, aigua, música i visitants van convertir la ciutat en un jardí públic. Per primera vegada, es van poder visitar els soterranis de la catedral.

Les entranyes de la catedral de Girona es van omplir de flors de tota mena i sobretot de visitants, tant gironins com d'altres llocs, que accedien per primer cop a aquests espais laberíntics de la seu. El president del Capítol de la Catedral, Mn. Gabriel Roura, va dir que aquestes naus seran utilitzades, possiblement, per a concerts i que s'obriran durant les visites que es fan habitualment a la catedral. A més de la catedral, els patis de les cases nobles de la part vella de la ciutat van obrir les seves portes, igual que els edificis emblemàtics de la ciutat, com els Banys Àrabs, l'església de Sant Lluç o la de Sant Nicolau. També es va fer el tradicional concurs de plantes, de fulles, rams de roses, flors i testos.

L'exposició, que es va obrir el 10 de maig i es va cloure una setmana més tard, va atreure milers de visitants que, a més de gaudir de la passejada, van assistir als nombrosos cicles de concerts que s'oferien als patis. Molts professionals i afeccionats de la jardineria hi van esmerçar moltes hores per tal que la mostra fos tot un èxit. L'alcalde de la

Aspecte d'un pati del barri vell de Girona.
(Foto: E. Capdeferro)

ciutat, Joaquim Nadal, va recordar que aquesta exposició «és un element important per a la revitalització del barri vell, una zona que necessita de la implicació de tots els gironins i no tan sols durant una setmana a l'any». Per la seva banda, l'organitzador d'aquest esdeveniment floral, Ramon Ceide, va fer referència a les associacions de veïns i comerciants que es van afegir espontàniament a la mostra amb exposicions florals al carrer.

Miriam Díez i Bosch

**Des de 8.000 ptes. al mes
instal·li la seva calefacció a
l'estiu i pagarà a l'hivern**

**NOVETAT
LA CALEFACCIÓ CENTRAL
SENSE CALDERA**

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire, regula la temperatura amb termostats individuals.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.

<http://www.virtual.es/tecc>

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88
TECC. Ap. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

Amartya Sen, Premi Internacional Catalunya 1997

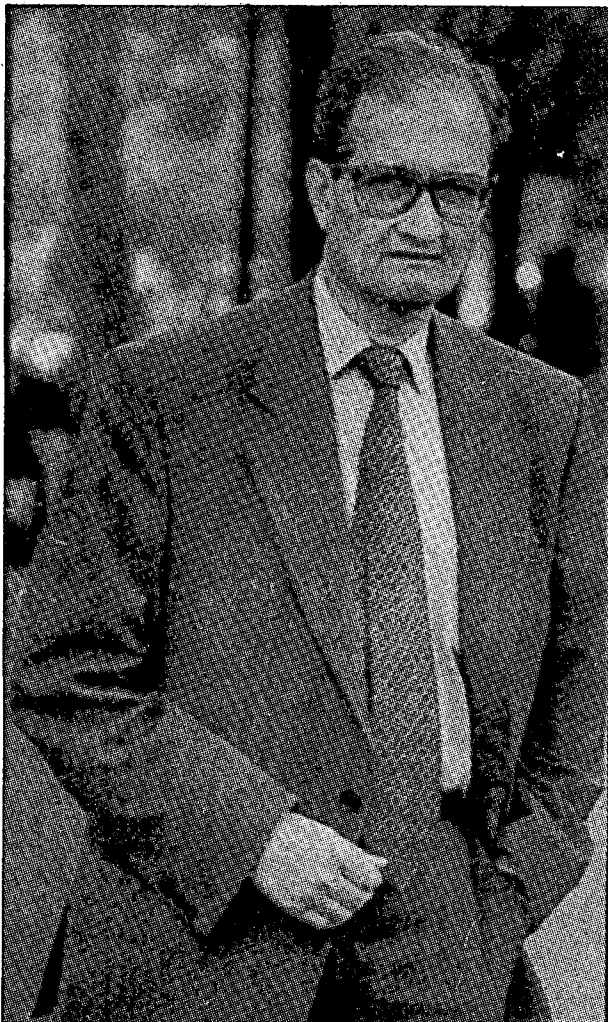
■ El filòsof indi és l'artífex de la directriu que combina ètica i economia

L'economista i filòsof indi Amartya Sen va rebre el IX Premi Internacional Catalunya, que li ha estat atorgat per la seva trajectòria a favor d'una economia més humanitzadora. Nascut a l'Índia l'any 1933, ha realitzat diferents estudis sobre la pobresa i les seves possibles solucions al continent asiàtic, tot i que les seves anàlisis s'estenen també a d'altres zones del món.

Com a pensador que no es resigna a la preponderància dels temes econòmics a la vida quotidiana, Amartya Sen és l'artífex del corrent que intenta combinar creixement i benestar social, desenvolupament i racionalitat; en definitiva, ètica i economia. És descrit pels seus companys de treball com «la consciència» de la professió. A través de la tendència coneguda com «d'elecció social», Sen inclou en les seves investigacions econòmiques la importància que cal atribuir a l'elecció que fa una societat mitjançant les seves institucions, el seu sistema jurídic i els mecanismes econòmics que fa servir.

A més a més, és un dels més grans defensors de les societats democràtiques com a condició imprescindible perquè tingui lloc el desenvolupament. Per a ell, la democràcia no és un luxe en relació al desenvolupament, sinó que millora l'eficiència econòmica i el benestar de la població. Per al creixement econòmic, cal equitat i aquesta tan sols és possible en un sistema democràtic.

(FICAT)

Amartya Sen.

Campanya d'Amnistia Internacional sobre els refugiats

Amnistia Internacional ha declarat recentment que la comunitat internacional no proporciona als refugiats la protecció que aquests mereixen. «Els governs semblen més preocupats per mantenir els refugiats lluny de les seves fronteres que per la sort que aquestes persones puguin córrer en països on són en veritable perill», segons fonts de l'organització.

Actualment hi ha més de quinze milions de refugiats, i més de vint milions de persones desplaçades interiorment, és a dir, forçades a deixar les seves llars, però que no han travessat una frontera internacional. Els criteris d'asil s'apliquen de forma excessivament estricta, es detenen individus que sol·liciten asil o se'ls repatria en contra de la seva voluntat. Amnistia Internacional ha recordat que el dret dels governs a controlar les seves fronteres no inclou la denegació de l'accés als procediments d'asil.

Amnistia Internacional demana als governs d'arreu del món que compleixin amb les seves obligacions internacionals i que donin suport als esforços d'Acnur i de totes aquelles organitzacions que treballen per protegir i ajudar els refugiats. Els governs també han de conscienciar les seves comunitats sobre la legitimitat de les accions d'aquells que han de deixar els seus països d'origen i busquen refugi. Aquestes persones no són emigrants econòmics i no s'aprofiten del sistema d'asil.

C.C.

Col·lecta per a les obres del Temple de la Sagrada Família

Del 5 al 8 de juny es farà la col·lecta anual per a la continuació de les obres del Temple Expiatori de la Sagrada Família de Barcelona. El programa d'actes està previst que comenci amb visites comenta-

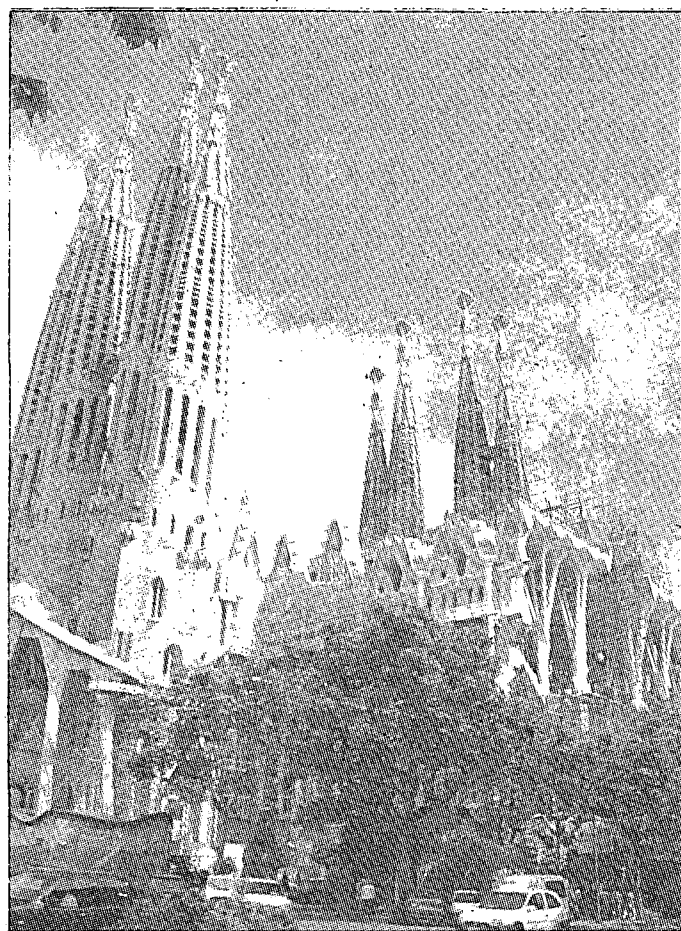
des gratuïtes. El dia 8 tindrà lloc una ballada de sardanes, amb la participació de la Cobla Rambla, davant de la façana del Naixement, i el dia 13, un concert, a càrrec d'Hisako Hiseki, a la cripta del temple.

També hi hauran taules petitòries el dia 5, davant de l'edifici de la Pedrera, a la plaça Sant Gregori Taumaturg i al xamfrà entre la Diagonal i el carrer Balmes; i els dies 6, 7 i 8 al voltant del temple. Qui vulgui fer donatius, es pot adreçar directament a les oficines del Temple Expiatori de la Sagrada Famí-

lia, C/ Mallorca, 401 - 08013 Barcelona.

L'estat actual de les obres, que ha donat a conèixer recentment la junta constructora de temple, inclou la col·locació de la porta de bronze del portal de l'Esperança, l'aixecament dels finestrals de la nau central i la realització de les escenes de la Passió, la doble porta central i les darreres escultures de l'escena en què Pilat es renta les mans. També s'està treballant la pedra de les dues columnes d'1,40 m de diàmetre que formen l'angle del creuer.

C.C.

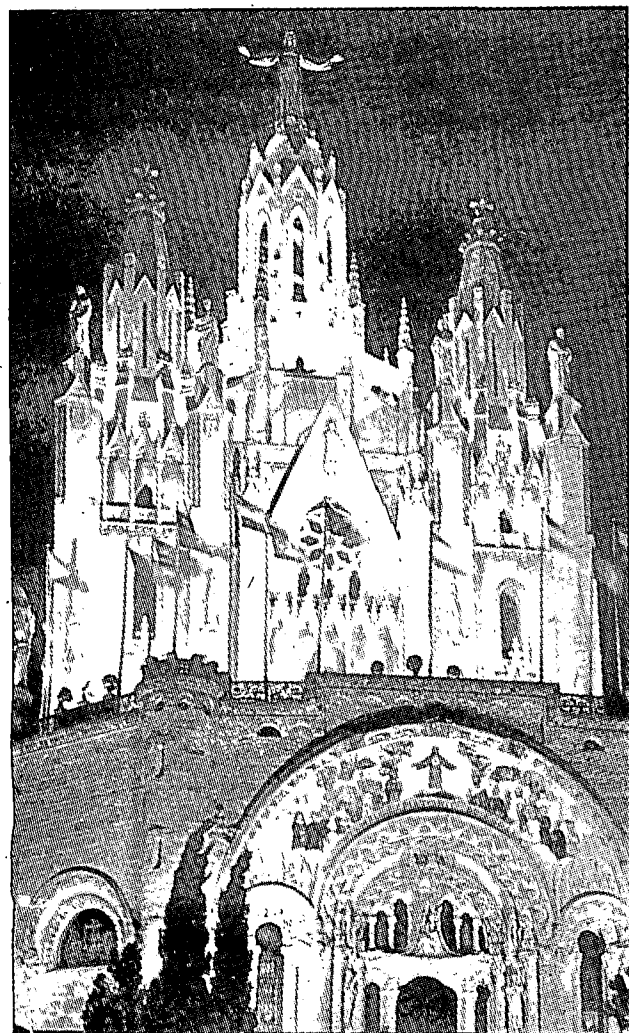
RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta; en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadies per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

La il·luminació del temple del Sagrat Cor no rep cap subvenció oficial

■ Només es manté per algunes almoines desinteressades

Basilica del Tibidabo a Collserola.

BARCELONA.— L'any 1961 Joan XXIII va inaugurar, des de Roma, la il·luminació exterior del temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo a través d'un missatge per ràdio. Actualment, la il·luminació de la basílica del Tibidabo no rep cap subvenció i només s'encén quan té l'ajuda econòmica d'algun donatiu.

Antoni Samsó Rabaixet, rector del Tibidabo, afirma que la il·luminació del temple del Tibidabo només s'encén quan alguna persona decideix pagar la despesa que aquesta provoca mitjançant una almoina. El preu per il·luminar el temple és de mil pessetes la mitja hora, però es pot encendre el temps que es vulgui. «Les persones que col·laboren ho fan per celebrar fets com l'aniversari d'un infant, demanar la curació d'un familiar malalt a l'Esperit Sant o bé recordar un difunt», afirma el rector.

Antoni Samsó afirma convençut que quan s'entra a la ciutat de Barcelona el Tibidabo és sempre un punt de referència i es veu més encara si és de nit i si la imatge del Sagrat Cor està il·luminada. El rector del Tibidabo considera que la imatge del Sagrat Cor és molt important perquè fa pensar en Déu. També creu que cal destacar el valor transcendent de la figura de Crist, ja que hi ha molts malalts que, des de casa o des d'algun centre hospitalari, veuen la imatge del Sagrat Cor i aquest fet tan senzill els dona esperança. «M'han trucat —afirma— molts malalts i diuen que senten Crist dintre seu quan miren la imatge il·luminada del Sagrat Cor.» El P. Samsó afegeix que un cas que l'ha colpit especialment és el d'una senyora cega que quan es va assabentar que encenien la figura del Sagrat Cor es va

fer posar a la finestra. Els familiars, estranyats, li van preguntar per què ho feia si no el podia veure, i la dona va contestar que el Crist representat en l'estàtua del Sagrat Cor sí que la veia a ella.

Si algú està interessat a il·luminar la imatge del Sagrat Cor ho pot fer trucant al telèfon 417 56 86.

Adoració nocturna

Antoni Cañellas, membre de l'Associació Adoració Nocturna del Tibidabo, explica que el temple del Tibidabo té diversos grups de persones que fan torns rotatius per adorar el Santíssim. Les nits de vetlla es reuneixen a la basílica, participen en la celebració de l'eucaristia, fan una reunió preparatòria i fan torns d'una hora per vetllar desperts davant el sagrari. Cañellas diu que «tot i que tinc 79 anys, estic content de poder anar un cop al mes a passar la nit amb Jesús». De tota manera, lamenta que la il·luminació de la imatge del Sagrat Cor no rebi cap tipus d'ajuda ni de subvenció oficial. Antoni Cañellas creu que seria positiu que el monument del Sagrat Cor i el temple estiguessin sempre il·luminats, ja que són un símbol de pau i espiritualitat.

Marta Puyol

Justícia i Pau presenta l'Anuari Catalunya-Tercer Món 1996

BARCELONA.— «El got de la cooperació catalana està mig ple o mig buit? Si el comparem amb vint anys enrere està mig ple, si mirem les necessitats del Tercer Món avui, està mig buit.» Amb aquestes paraules el president de Justícia i Pau, Joaquim Gomis, va cloure la presentació de l'Anuari Catalunya-Tercer Món 1996, que aquesta entitat ha editat seguint una llarga tradició d'aportar a la societat les dades objectives del nivell de cooperació que les institucions, ONG i diverses entitats catalanes realitzen als països en vies de desenvolupament. No falta una anàlisi de la realitat dels immigrants a Catalunya, de la cooperació missional i del tipus de comerç que s'estableix.

Van intervenir a la presentació Arcadi Oliveres, vicepresident de Justícia i Pau, Verònica Puigjaner i Ramon Soler, que han participat en l'elaboració d'aquest llibre. Arcadi Oliveres va valorar com a positiu el fet d'editar

documents monogràfics sobre desenvolupament, «perquè són un toc de reflexió i d'alerta per a tots». Per la seva part, la jove Verònica Puigjaner va constatar que «el nombre d'ONG s'ha multiplicat ràpidament des dels anys 80 i 90. Nosaltres hem fet tot el possible perquè estiguessin presents a l'anuari, però és una qüestió complexa i difícil. Estem segurs que a poc a poc ho anirem aconseguint. És important que reflexim aquesta realitat perquè les ONG cada vegada tindran més pes en la nostra societat».

Ramon Soler va reconèixer la il·lusió que sentia per poder oferir aquesta obra. «Recordo quan l'any 1981 vam començar a treballar a favor del 0,7%, poc ens podíem pensar que això s'aniria estenent i arribaria a sensibilitzar la gent de forma particular.» Soler va explicar que s'havien enviat les cartes als municipis de Catalunya de més de cinc mil habitants per saber quin era el tant

per cent que dedicaven a cooperació. De moment, les respostes no han estat exhaustives, de 150 municipis consultats n'han respost uns 40; amb tot, s'espera augmentar la xifra en el proper anuari i consultar els municipis de més de tres mil habitants.

En la presentació d'enguany, Joaquim Gomis va destacar la incor-

poració de gent jove en l'elaboració d'aquest document que «ha fet un treball excel·lent». I va afegir: «Justícia i Pau fa tot el que pot per impulsar la col·laboració amb el Tercer Món. Però cal continuar treballant.» També va assegurar que ja s'està elaborant un nou anuari.

Núria Oriol i Palarea

MARGARITA COMELLAS

MARGARITA COMELLAS
ADAPTACION DE AUDIFONOS

Desitja vostè saber més sobre els nous i pràcticament ocults audífons de tecnologia digital o analògica?

Demani hora al 423 95 13

Primera visita gratuïta. Aprofiteu descompte especial
C/ Calàbria 119-121, 7, 4, 08005 Barcelona

Les religions del món (11)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

Els textos antics

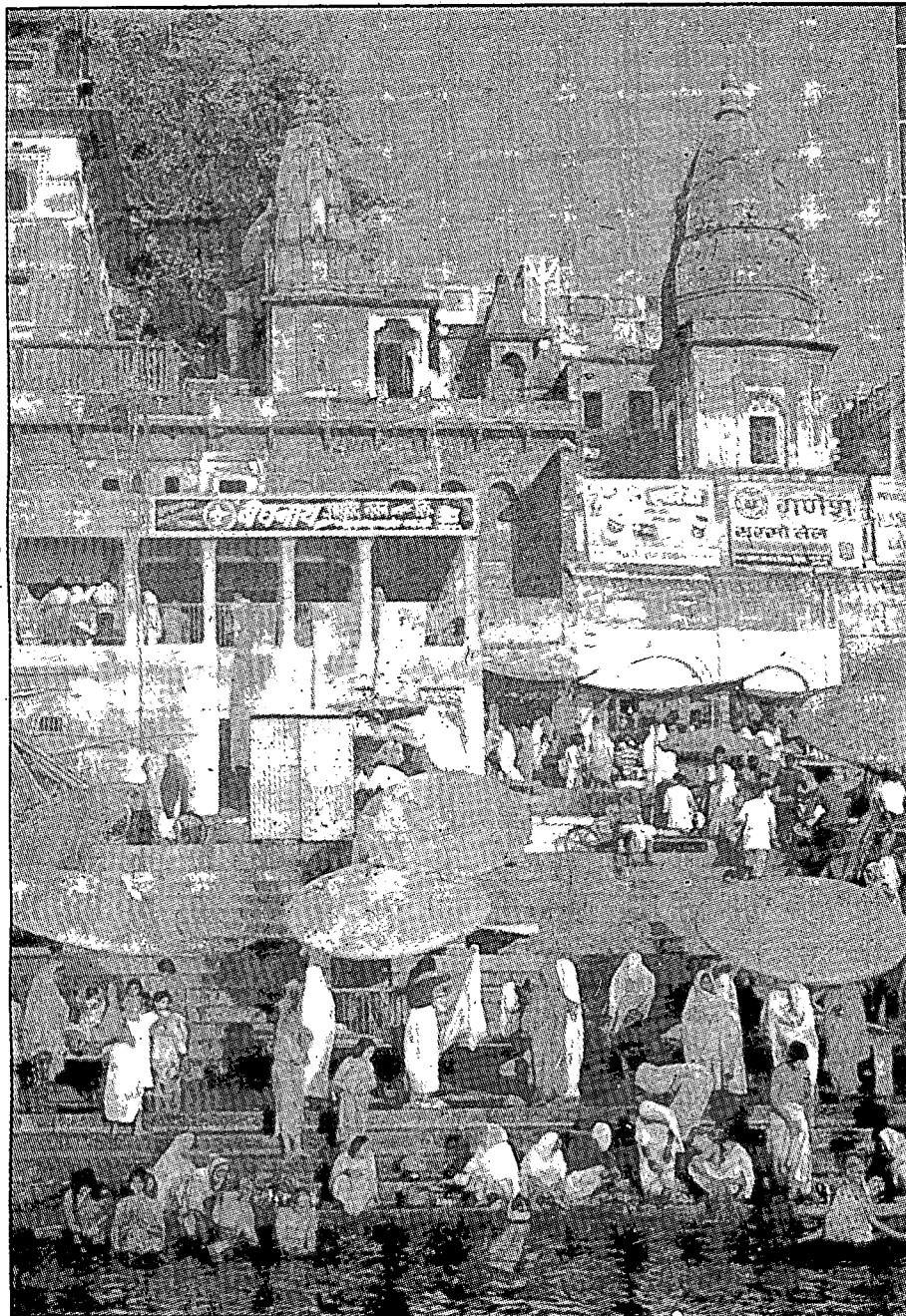
■ L'autèntica religió mai no és comprovable

Si certs indicis van en el sentit de la visió bíblica dels orígens de la religió, seria insensat pretendre que la causa sigui vista, perquè no tenim cap possibilitat de verificar quina ha estat la religió del que va ser veritablement el primer home. És més, com que l'autèntica religió mai no és comprovable, tenim poques possibilitats de provar-la, sigui el que sigui. L'únic que podem demostrar és que la hipòtesi d'un monoteisme original dona compte més fàcilment de diversos fets històrics, cosa que no sabia fer-ho la hipòtesi de l'evolució de la religió.

Si poguéssim dirigir una mirada sobre el món antic cap a l'any 1500 abans de Crist, podríem observar quantitat d'homes i dones ordinaris oferint sacrificis d'animals. Per a ells, aquests sacrificis eren la manera normal d'aproximar-se a Déu o als déus. Els textos escrits més antics de l'Índia en sànscrit «arcaic», els *Vedes*, ens descriuen les tribus nòmades dels aris, obrint-se camí cap a l'Est a través de les planures de l'Indo i el Ganges. El cap de la tribu sacrificava animals amb la mateixa senzillesa que Abraham. Quan els asiris s'estableixen a l'Índia, es desenvolupa un sacerdoci regular. Els *Vedes* són els himnes cantats pels sacerdots mentre el fum dels sacrificis s'eleva cap a Déu.

Aquests himnes es dirigeixen a Déu sota noms tals com el Sol, el Celest, la Tempestat. Però més enllà d'aquests noms, honoren en ell l'amo absolut de l'univers. Aquesta pràctica s'anomena henoteisme. Com que Déu tenia diversos noms, els cristians actuals també posseeixen diversos noms per designar-lo, sense reconèixer per això diversos déus. Aquests noms evoquen diferents aspectes de l'únic Déu.

L'henoteisme es converteix en politeisme quan els diferents noms de Déu són personificats de tal manera que serveixen per donar lloc a l'existència d'altres déus diferents, que poden estar en desacord i barallar-se fins i tot entre ells. Els textos vèdics posteriors són evidentment transformats en politeistes cap a l'any mil abans de Crist, però els primers aris devien ser, segurament, monoteistes.

Els déus i els mites

El Déu-Creador original dels aris era conegut per totes les nacions indoeuropees. El seu primer nom va ser Dyaus Pitar (pare diví), que correspon al Zeus Pater grec; al Júpiter o Deus Ilatí; al Tiu o Ziu dels antics germànics, i al Tyr noruec. També se l'anomenava el Ceiest (el Varuna sànscrit, l'Ouranos grec) o l'Amic (el Mitra sànscrit, el Mitra persa). Per metàfora o imatge li van ser atribuïts altres noms: el Sol, el Poderós, el Guardià de l'ordre, el Foc sagrat (Agni en sànscrit, Ignis en llatí, Hagnos en grec), comú a tots els cultes sacrificadors, exercien una particular fascinació, i no va trigar gaire temps a estar dotat de prerrogatives divines.

Els narradors guarniran progressivament els seus relats i introduiran l'amor i els gelos, la guerra i l'embria-

guesa. D'aquesta manera van néixer les mitologies. La terra es converteix en l'esposa de Déu i a causa d'això es transforma ella mateixa en objecte de culte amb el títol de Reina del cel, mentre la sexualitat penetra en la religió mitjançant els cultes a la fertilitat.

Allà on els profetes i les escriptures sagrades falten per recordar la Veritat de Déu, la degeneració dona lloc al politeisme com a regla. Les pròpies religions monoteistes, el judaisme, l'islam i el cristianisme, ens mostren a través de la seva història la facilitat amb què es corromp el pur monoteisme. L'emergència del politeisme en els grecs i els aris demostra el geni inventiu dels poetes, però això no exclou un monoteisme original. Els antics semites de Babilònia, d'Àsia i de Fenícia també sacrificaven animals.

En lloc d'adjuntar el creador dels pares, dels amics, dels enemics mítics, tendeixen a nacionalitzar-lo en divinitat tribal. Era aquell que combatia al seu costat. Així, el Bel babilònic va rivalitzar amb el siri Rimmon, mentre que els profetes d'Israel recordaven sense parar als israelians que només podia existir un únic Déu-Creador. No existeix Molech d'Ammon Chemosh de Noas i Iahvè d'Israel. Si així fos, Iahvè seria un déu més entre el conjunt dels déus.

Israel sempre ha estat monoteista, però moltes vegades ha estat temptat a fer del Senyor un senyor entre els altres senyors locals. (*Baal* significa en cananeu 'senyor' o 'marit'.) No falten els comentaris referents als noms de Déu, però no importa que s'hagi anomenat Elohim (el Poderós), Iahvè (l'Era, l'Es i el Serà) o Adonari (el meu Senyor), perquè ell és l'Únic mil anys més tard. Muhammad proclamarà la mateixa veritat a propòsit d'Allah, a pesar que l'islam tingui nombrosos noms. Però, fidel als seus orígens semites, a l'islam Allah era el déu tribal conqueridor dels àrabs.

CASA
GAYSERVEI DE LLOGUER PER A
FESTES I BANQUETS.CADIRES, TAULES, CRISTALLERIA,
VAIXELLA, ETC.

ROGER DE LLÚRIA, 12 I 14

Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

El llibre de la setmana

Centenars de pàgines d'humor britànic

L'avantatge de tenir a les mans un llibre de l'anglès Tom Sharpe és que tinc assegurades unes hores de força bon humor, encara que sigui aquest humor estrany de què fan gala els fills de la Gran Bretanya. No es tracta d'acompanyar els protagonistes de les obres d'aquest autor en situacions que alguns anomenen «desopilatives», sinó que el lector es trobi de sobte amb situacions prou absurdes, d'aquelles que sembla que només se'n poden escapar els anglesos, perquè la narració ens arrossegi cap a l'espiral del grotesc, fins a límits insospitats.

El College de Portehouse és per a Sharpe l'escenari de les aventures de personatges que viuen immersos en embolics provocats per la incapacitat de reaccionar racionalment en un ambient impossible. El pobre Wilt de la seva primera novel·la era un professor frustrat, atrapat en estructures educatives plantejades pels que volien omplir les aules a qualsevol preu, encara que tinguessin veritables talossos com a alumnes, que a la fi es dedicarien als oficis més diversos i prosaics. Davant dels ulls atònits de Wilt, passaven ramats d'estudiants que no tenien cap intenció de dedicar-se seriosament a la vida acadèmica, i Wilt s'havia d'enfrontar a

les seves reaccions de vegades brutals i sense el mínim sentit civilitzat. Sharpe criticava així la societat britànica i el muntatge i les estructures del seu sistema educatiu.

Al mateix temps, la vida a la llar era per tornar-se boig, amb unes filles besones capaces de posar en peu de guerra les tropes d'una base de la Força Aèria i una muller dedicada a descobrir sortides alternatives a qualsevol de les necessitats de la llar.

La intenció de *Becas flacas* (aprofita el ressò de les «vaques boges»!) és la de tornar a les aules del College i posar a la picota el món d'interessos bastards i corruptes subjacents en tot aquell entorn

acadèmic, que és molt.

L'argument és aparentment trivial, però dona lloc als jocs de situacions que complauen Sharpe. La immensa ment rica vídua del difunt rector Evans està convençuda de l'assassinat del marit i organitza un batibull absurd per investigar el que va passar. No pot acceptar que senzillament va morir per la ingestió d'un notable excés d'alcohol. Sharpe ho aprofita per parlar-nos d'aquestes filantropies que envolten tantes institucions, que s'han de sotmetre als pelegres capricis dels donants a canvi d'ajudes més o menys

substancioses. I tot això adobat per advocats i procuradors sense escrúpols, que sempre treuen guanys de qualsevol riu agitat.

Tom Sharpe diu la veritat en aquestes pàgines, com en la majoria de les seves obres, el que un dia va dir Santayana: «Anglaterra és el paradís de l'individualisme, l'excentricitat, l'heretgia, les anomalies, les afeccions i l'humor.» Totes les pàgines de *Becas flacas* es mouen entre aquests paràmetres, que el lector ha d'endevinar des de les primeres línies i, si no ho fa, corre el perill de trobar-ho incoherent i excessiu, grotesc i corrossiu, injustament. La desmesura que apareix unida a la violència en obres com *La taronja mecànica*, d'Anthony Burgess, és aquí aparentment a les antípodes i, malgrat tot, és en realitat el mateix. Burges se situa en l'heretgia, en l'anomalia, en l'excentricitat violenta i salvatge, Sharpe prefereix prendre-s'ho tot a

broma, encara que la seva ironia tingui més de sarcasme que de benèvola invitació a la rialla.

El que semblava perdut a *El pitjor de cada casa*, que va resultar una obra híbrida, potser per defectes de traducció, aquí recupera el seu valor i es pot dir que es manté al nivell d'obra que entra molt de ple en la tradició tan anglesa de la sàtira d'una societat tradicional, que es manté malgrat tot, encara que sigui només en aparença. P. G. Wodehouse continua en peu.

No som davant una obra de qualitat, sinó d'entreteniment i d'un humor que potser no convida a la rialla de cap a peus en totes les pàgines, com anuncia la solapa del llibre, sí que obre les finestres amb aire fresc, encara que també estigui entrant a l'habitació una mica de l'smog, aquella boirina humida que no abandona els habitants de l'illa.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Aniversaris

En els últims cinc anys d'aquesta dècada han estat abundants les celebracions de cinquantenaris, que tant han pogut ser de colles sardanistes com d'entitats, preferentment. Cinquanta anys enrere, quan el desastre de la postguerra —potser més tràgic que la pròpia guerra— encara era viu, va començar a ser palpable que els resultats de la vergonyosa conflagració no es veien gaire favorables per a la personalitat catalana. I va sorgir gairebé instintivament el desig de començar activitats que tornessin al poble català aquell segell peculiar que s'esfumava. Es van fer els primers passos dels cinquantenaris que ara celebrem.

Però avui, ben joiosos per aquestes celebracions, ens trobem amb una fita més important encara: els 75 anys de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelonina. L'entitat, ja veterana quan va esclatar la guerra, sempre va mantenir les seves activitats —s'entén, sortejant les circumstàncies— i ara es troba en l'eufòria d'unes noces de platí, una commemoració no sempre possible de celebrar en una entitat que encara es manté a la palestra.

Ja fa mesos que una comissió especial, formada principalment amb membres molt identificats amb la Grupa —com se l'anomena familiarment— treballa en la preparació d'un calendari d'actes digne i mereixedor de l'efemèride. Podem anunciar el primer acte, el pregó de Festés, que pronunciarà l'Honorable Senyor Joan Vidal i Gayolà, al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. El mes d'octubre, també podem parlar d'un cicle de ballades extres a la plaça de Sant Jaume; d'una trobada de colles veteranes, commemorant els 25 anys de la que llavors va iniciar aquestes trobades, avui molt abundants, sortosament; diversos festivals, i actes no sempre sardanístics, perquè cal recordar la pluralitat d'actes que desenvolupa l'Agrupació, no perquè sí denominada Cultural i Folklorica. També cal parlar d'un magne concert al Palau de la Música Catalana, amb tres o quatre cobles (encara es fan els tràmits), i un altre al·licient que podria ser un esbart.

Ja en parlarem, que ningú no ho dubti. Ara només hem volgut donar la primera campanada: 75 anys de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelonina.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tèl. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Llibres

Reptes a la teologia i a la pastoral

La proximitat del Tercer Mil·lenni provoca reptes seriosos a la teologia i a la pastoral. Un d'ells és plantejar el cristianisme normal: quina és la fe de l'Església? Per això cal separar el gra de la palla. Sembla que aquesta és la intenció que guia l'autor del llibre, sia desfent tòpics i malentesos, sia proposant un evangeli intel·ligent i eficaç que té com a resultat final la felicitat concreta de l'home i la dona concrets. Francesc Casanovas ens ajuda a comprendre el cristianisme des de la joia. Una joia alliberadora, però exigent. En aquest sentit, el segon volum de *La Pasqua cristiana* segueix la tònica del primer: *El pas*.

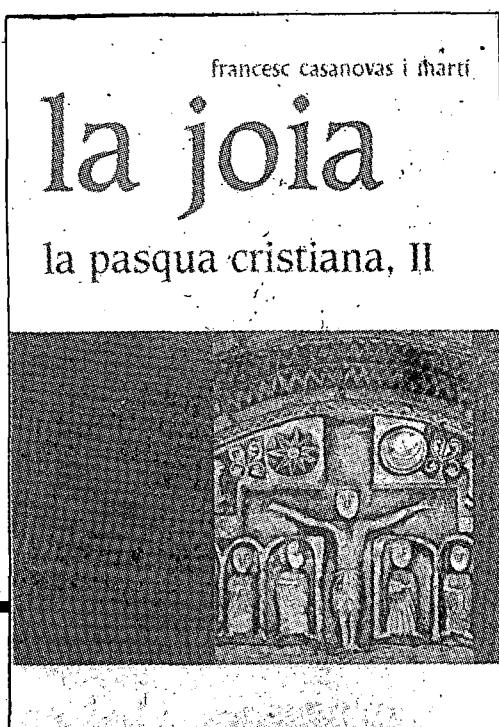
De fet, l'obra recull l'experiència catequètica de l'autor com a fundador del Seminari del Poble de Déu durant vint-i-set anys. Potser per això la seva reflexió és pràctica, àgil i optimista. Els temes, clàssics i inspirats en citacions bíbliques, són tractats des d'un punt de vista pràctic i amb gosadia.

Enmig dels dotze capítols salta a la vista una inquietud de l'autor: la relació home-dona, segons la Paraula de Déu i el Magisteri, concretament la *Mulieris dignitatem* de Joan Pau II. L'aportació és interessant perquè, sense caure en tòpics periodístics, es manté en el camp eclesial i bíblic, amb la llibertat d'esperit que demana aquesta qüestió.

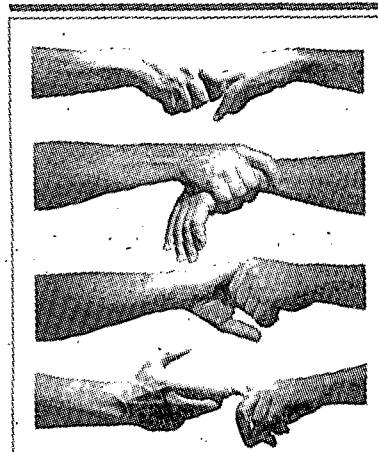
La seva reflexió és alhora una descripció de l'Església. Basada, d'una banda, en l'experiència, però també, de l'altra, en l'esperança, que sempre té un ingredient de somni. Hom, doncs, podria titllar Casanovas d'idealista si no tingués al darrere una experiència sòlida al capdavant de la comunitat fundada per ell. En resum, una visió pràctica i seriosa de l'Església, mirant el segle XXI amb gosadia i sense complexos.

J.P.

Francesc Casanovas i Martí,
La joia. La Pasqua cristiana, II. Editorial Claret,
Barcelona 1997, 188 pàg.

EL VALENCIANISME QUE VE

El valencianisme que ve. Editorial Saó, Col·lecció Paraules i Vides, València 1996, 153 pàg.

Servir de pont cap a un objectiu

Aquest llibre és una mostra de la «nostra decidida voluntat de treballar plegats —segons s'afirma en el llibre— amb qui divergeix; les reflexions que constitueixen *El valencianisme que ve* no són les «nostres» reflexions. Algunes no ho són de cap manera, però estem convençuts que el millor servei que podem fer és el de convertir-nos en pont entre uns i altres. Tot i les dificultats, són els ponts els que permeten construir el camí». Una obra l'objectiu de la qual és la consolidació d'un nacionalisme amb el poble valencià com a protagonista.

C.C.

L'apòstol de la pau

Gandhi, formidable testimoni d'humanitat, és un d'aquests personatges estranys que associen la referència a un ideal i la pràctica d'una saviesa a un sentit polític concret incomparable. L'anàlisi, a la vegada admirativa i crítica, que fa Jean-Marie Muller, aborda les nombroses facetes del pensament i de l'acció de Gandhi.

En aquest món nostre, on els conflictes cada vegada són més mortífers, la reflexió de l'autor ens convida a superar els tòpics sobre Gandhi i a descobrir l'actualitat del seu missatge de no-violència. De fet, hi ha un abans i un després de Gandhi, tant en la reflexió filosòfica sobre l'exigència de la no-violència, que fonamenta la humanitat de l'home, com en l'experimentació de l'estratègia de l'acció no violenta, que permet la resolució dels conflictes.

C.C.

Jean-Marie Muller, *Gandhi. La sabiduria de la no-violencia*. Editorial Desclée de Brouwer, Col·lecció Testigos, Bilbao 1995, 112 pàg.

La incidència dels Papes en vida del món

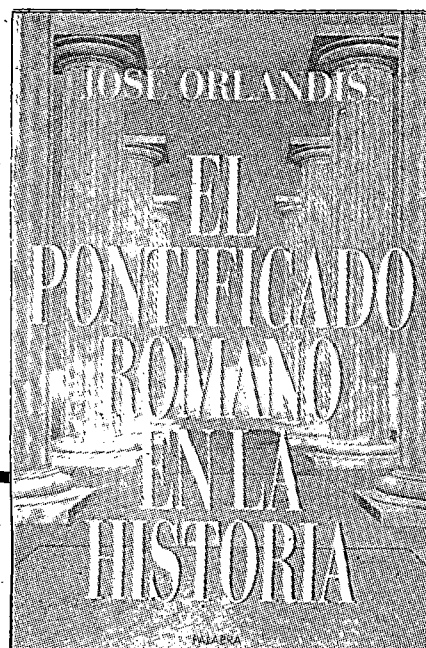
La història de l'Església, d'Europa i de la humanitat mateixa no es poden comprendre adequadament sense conèixer la història del Pontificat romà, del que es pot dir sense exageració que ha constituït, moltes vegades, el cordó medular de la vida del món.

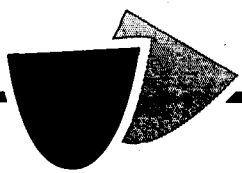
Aquest llibre, que no s'ha de confondre amb una història de l'Església o dels Papes, exposa la vida del Pontificat romà des dels orígens fins al moment actual.

El Pontificado romano en la historia està escrit per a tota mena de lectors, amb el desig que els ajudi a entendre millor el passat cristià i com a incitació a dirigir la mirada cap al futur, quan la humanitat es disposa a travessar el llindar del Tercer Mil·lenni de la història.

C.C.

José Orlandis, *El Pontificado romano en la historia*. Edicions Palabra, Col·lecció Ayer y hoy de la historia, Madrid 1996, 336 pàg.

Sitges Teatre Internacional

Meritxell Cucurella Jorba

Mestissatge teatral a la vora del mar

Del 6 al 15 de juny es podran veure una rècula d'espectacles de luxe en el marc del Sitges Teatre Internacional. Són quaranta muntatges provinents de deu països. Joan Ollé és, des del 1993, el director artístic d'aquest festival de teatre que enguany ha arribat a la seva XXVIII edició. Si Cannes és el reialme on es donen cita els artífexs del setè art; Sitges acull, amb la seva calmuda brisa mediterrània, els amants del teatre.

Fa cinc anys que Ollé és al capdavant de l'organització del certamen. No se sap si Ollé continuarà dirigint el festival. La incertesa està servida. Tanmateix, el director creu que cal modificar la línia del festival de teatre de Sitges: que s'ha de trobar un lloc dins del panorama teatral català, que s'ha d'apostar per les coproduccions internacionals i, per últim, que cal crear uns vincles productius entre els mestres i els futurs professionals de les arts escèniques.

Davant d'una de les millors programacions dels darrers anys, es fa difícil parlar del més destacat que es podrà veure al STI. Però una cosa és clara: el Sitges aposta pel mestissatge. Es podran veure directors i actors d'arreu del món i és destacable la presència de les companyies de l'Europa de l'Est, un teatre en general poc conegut.

Amb tot, quant a teatre cal destacar un muntatge de Samuel Beckett que ens arriba de la mà del prestigiós director anglès Peter Brook. Es tracta de l'obra *Oh les beaux jours* («Oh els bons dies»), una peça que aborda el tema, tan sovintejat per Beckett, de la condició humana immòbil davant del pes del destí. Com sempre, l'espectador no serà el mateix abans i després d'un Beckett.

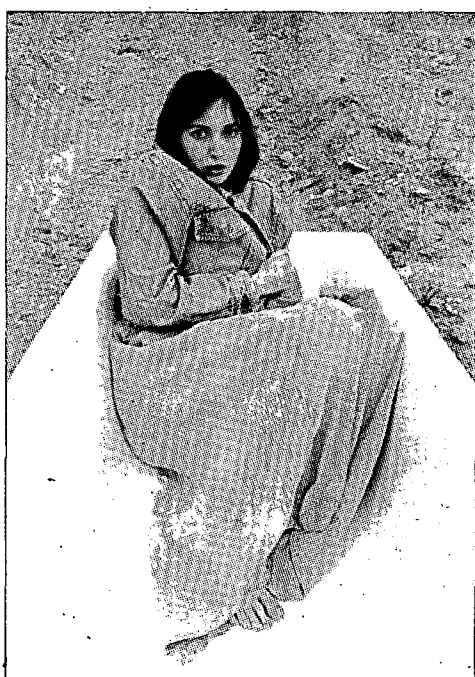
Quant a dansa, es podrà veure *Vu d'ici* («Vist d'aquí»), un espectacle amb coreografia de Carolyn Carlson. La ballarina i

coreògrafa defineix amb una gran dosi de sensibilitat el que vol transmetre a través de la seva dansa: «Si a la meua dansa, en un sol moviment, trobo alguna cosa que s'assembli a la felicitat, és això el que vull donar als altres.» De dansa també cal destacar els muntatges de Nats Nus Dansa i Urs Dietrich.

Textos del tàndem Carles Alberola-Enric Balaguer, de Xavier Bertran, de Javier Tomeo, d'Al Alimón & Alfonso Vilallonga, de Joan Castells i Francesc Albiol, d'Ignasi Garcia o de Xavier Albertí, entre d'altres, seran presents al STI. Ells donaran a conèixer novetats que aportaran aire fresc al festival. Tot això ha estat només una tria, a Sitges hi haurà molt més.

S'han programat un seguit d'activitats paral·leles als espectacles. Com cada any, els cursos magistrals per a professionals de l'escena. El cicle *Paraula d'autor* serà una menja deliciosa: quatre autors i dues autores ens llegiran fragments de les seves obres teatrals; podrem sentir Eduardo Mendoza, Narcís Comadira, Lluïsa Cunillé, Paco Zarzo, José Sanchis Sinisterra i Mercè Sàrrias. I per als que no tinguin ganes d'anar a fer nonetes, *Última hora!*; al Teatre Retiro, un cop acabat l'espectacle de mitjanit, hi haurà epístoles, versos de Gabriel Ferrater, música i bombolles de sabó.

Per bé que ni sentim la seva melodiosa veu ni veiem el seu rostre de gest segur, Joan Ollé és a la cuina del Sitges Teatre Internacional. L'expert cuiner ens ha preparat plats molt suculents: paraules que pugen a escena i dolços moviments de dansa amanits amb música ben diversa. N'hi ha per sucar-hi pa.

Núria Badia interpreta «L'altre extrem de l'oceà», d'Ignasi Garcia.

Foto: Pau Ros

Secció a càrrec de: Teleespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Divendres 6 de juny

La2 **11.00** **Tarzán el justiciero** (Gran Bretanya, 1960)
Director: Robert Day. *Interprets:* Gordon Scott, Jock Mahoney, John Carradine.
Argument: A la selva africana els éssers humans i les feres conviuen en estreta relació, i es disputen el territori i l'aliment amb gran crueltat. La llei de la supervivència s'imposa, però aquesta llei està impartida i governada per Tarzán. **Joves ***

Dissabte 7 de juny

TV3 **17.45** **Les aventures de Jack London** (Canadà, 1980)
Director: Peter Carter. *Interprets:* Rod Steiger, Angie Dickinson, Lorne Greene.
Argument: L'estiu de 1897, el jove Jack London arriba a Alaska enmig d'una multitud empesa per la febre de l'or. Per fer el viatge des del port d'arribada fins als jaciments el trajecte és molt dur a causa del terreny, el gel i els animals salvatges. **Tots ****

C33 **21.30** **Tal com érem** (EUA, 1973)
Director: Sydney Pollack. *Interprets:* Barbra Streisand, Robert Redford.
Argument: L'any 1945, a Nova York, Katie es troba en un bar el seu gran amor de la facultat, Hubbell. Quan estudiaven junts, ell era un atleta popular i ella una noia poc atractiva, defensora de causes radicals. Malgrat allò que els separava, s'havien sentit atrets. Ara reprenen la seva relació. **Adults *****

Diumenge 8 de juny

La2 **22.25** **¿Qué me pasa, doctor?** (EUA, 1972)
Director: Peter Bogdanovich. *Interprets:* Barbra Streisand, Ryan O'Neal.
Argument: Un jove musicòleg, seriós i despistat, va a San Francisco on coneix una jove amb qui viurà diverses situacions. **Joves *****

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

07.15 VR 5.0
08.00 *Sábado fiesta*
Inclou: La llamada de los gnomos
La princesa Starla

Diumenge

07.05 VR 5.0
07.50 *Domingo fiesta*
Inclou: La llamada de los gnomos
La gata Kitty y sus amigos
Los inmortales
El rey Arturo

La 2

De dilluns a divendres

07.30 *Con mucha marcha*
Inclou: La banda de Mozart
Los pequeñitos
12.30 *Barri Sèsam*
13.00 *Con mucha marcha*
Inclou: El retorno de D'Artacán
Inspector Gadget
17.45 *Para nosotros*
Inclou: Bèetlejuice

Antena 3

De dilluns a divendres
07.30 *Club Megatrix*

Programació infantil

Dissabte i diumenge

07.35 *Club Megatrix*
12.00 *Mortadelo y Filemón*

Tele 5

De dilluns a divendres

07.35 *Las aventuras de la galaxia de Oz*
07.50 *D'Artacán y los tres mosqueperros*
08.15 *Yaiba*

Dissabte i diumenge

De les 07.00 a les 12.00: *Dibujos animados*
Inclou: COPS
Boogies
Nick Maravilla

TV3

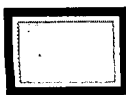
Dissabte i diumenge

08.00 *Club Super 3*
Inclou: La família de l'esquirol
Dommel
Els quatre fantàstics

C33

De dilluns a divendres

07.30 *Club Super 3*
Inclou: Doraemon
Teo
17.30 *Club Super 3*
Inclou: En Horry, el monstret
Els barrufets

Crònica televisiva

Tot per unes subvencions

Miquel Àngel Codina

La crueltat de què son objecte els animals vius en el comerç de l'exportació. Aquesta és la qüestió que denuncia un reportatge excel·lent, titulat *Llicència per torturar*, que va emetre fa poc el programa d'investigació periodística *30 minuts*. Va guanyar la Nimfa d'Or a l'última edició del Festival de Montecarlo. El documental, que conté escenes esfereïdores de maltractaments al bestiar, va ser enregistrat durant mesos amb càmeres ocultes pel reporter Manfred Karremann. Anys enrere, va tractar ja aquest controvertit tema, la qual cosa li va suposar rebre nombroses amenaces de mort.

Els televidents vam poder ser testimonis del «viatge esgarriós» que efectuen unes vedelles al llarg de deu dies, des d'Alemanya fins al Líban, fent escala al port italià de Trieste. L'animal ha d'arribar viu al seu destí. És una condició indispensable per al veritable propòsit d'aquest itinerari: tenir dret a les subvencions de la Unió Europea. Noranta mil pessetes per cap és el que obtindrà l'exportador alemany amb aquesta transacció. És a dir, una vedella, a més de servir com a carn, esdevé tot un negoci per aconseguir subsidis de la Unió Europea. «És evident que darrere de tot això hi ha un grup de pressió molt poderós, que té molta influència en la política. Si volguessin, els polítics haurien retirat les subvencions o haurien prohibit les exportacions si de debò els preocupés la protecció dels animals», va dir Wolfgang Apel, de la Lliga Protectora dels Animals.

Els camions que provenen d'Alemanya acostumen a trigar unes vint hores fins a Trieste, i normalment sense fer cap parada per abeurar el bestiar boví. Això és legal. La normativa comunitària dona un marge de fins a vint-i-quatre hores. «La comprensió no té lloc en el món del transport internacional d'animals», es va afirmar en aquesta producció televisiva. De Trieste surten els vaixells mercants cap al Pròxim Orient. Les vedelles arriben a Beirut en un estat absolutament lamentable; la majoria estan ferides i esgotades. Algunes moren. Han estat sotmeses a canvis dràstics de temperatures, a condicions execrables de transport i menjar, a malalties i a brutals càstics físics. Les imatges del reportatge en són una prova.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret, S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosco Baldi Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosco Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Maria Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaià)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
Sant Pau Llibreria	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
 (dia 8) 09.00 *Pueblo de Dios*
 09.30 *Últimas preguntas*
 09.55 *Testimonio*
 10.00 *Santa Missa*: amb la participació de la Coral L'Harmonia d'Arbeca (les Garrigues, Arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Mn. Anton Bru (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
 10.50 *Esglésies de Catalunya*
Di. 9/6 17.15 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 07/6** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Temps de vacances». Un diàleg amb el Sr. Pere Joan Giralt, president del Moviment de Centres d'Esplai Cristians, acompanyat d'una enquesta de carrer feta pels alumnes de l'escola de FP Sant Ignasi.
 En el programa també oferirem espais d'actualitat, agenda, presentació de llibres i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
 (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Ds. 14/6 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «Diàleg amb Sebastià Benet», coordinador d'Espai Obert una proposta de diàleg en el si de l'Església.
 Manel Capdevila, orfebre i pintor. És Creu de Sant Jordi i ha expressat amb el seu art el sentiment religiós.
 En el programa també oferirem espais de música, costumari per Joan Baburés, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín.
 (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Diumenge 00.35 *Signes dels Temps* (repeticó del programa emès dissabte).

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 06/6** 20.30 *Creure avui*: Tema d'avui «Què en pensem de la justícia?» Informatiu i agenda (dirigit per Ramon Safont-Tria).
Dv. 13/6 20.30 *Creure avui*: (dirigit per Ramon Safont-Tria).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Angelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns

21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	En família
	Punt i Coma	24.00	Calaix de Sastre
	Ara va de barris	01.00	Estel de colors
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba
23.00	Joc Net		
24.00	Estima la vida		
01.00	Fila 7		
	Cova de Clàssics		
02.00	Espurna d'alba		

Els veïns de l'escala

Divendres

Dimarts

21.00	Vet aquí que...	22.00	Nit d'Estels
	En un dia com avui	23.00	Panorama cultural
	Punt i Coma	24.00	Amb llum pròpia
	Planeta Blau	01.00	Cova de Jazz
22.00	Nit d'Estels	02.00	Espurna d'alba
23.00	Tendències		
24.00	Versió original		
	Sons i ressons		
01.00	El perquè de tot plegat		
02.00	Espurna d'alba		

Dissabte

Dimecres

21.00	Vet aquí que...	22.00	Des de Nashville
	En un dia com avui	23.00	Contemporània
	Punt i Coma	24.00	Mar de Clàror
	Converses amb la ciència	01.00	Quart món
22.00	Nit d'Estels	02.00	A cor obert
23.00	Temps d'acció	23.00	Panorama de cinema
24.00	Àgora	24.00	Des del campanar
01.00	De la lletra i de la música	01.00	Novetats a cau d'orella
02.00	Yesterday	02.00	Espurna d'alba

Diumenge

Dijous

21.00	Vet aquí que...	22.00	Tot sardana
	En un dia com avui	23.00	Eucaristia des de la Catedral
	Punt i Coma	24.00	Dos quarts de nit
		01.00	So de cine
		02.00	Nòmades
		23.00	Raons per viure
		24.00	Temps de paraula
		01.00	El tren de la música
		02.00	A cel obert
		03.00	Espurna d'alba

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: 101.5 FM) - Diumenge a les 09.13h: Música religiosa.

A les 11.00h: Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h: Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - A les 21.00h: El espejo de la Iglesia. Diumenge a les 09.00h: Santa Missa. A les 09.45h: Informatiu diocesà. A les 10.00h: Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu. A les 22.00h: La linterna de la Iglesia.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: La Misa de España (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: Fets i criteris.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb el pare Peré Mas, fill de la Sagrada Família, rector de Jesús Maria i Josep de Sant Andreu de Palomar de Barcelona; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Diumenge a les 10.30h: Moments de vida: programa cultural religiós; director: Josep Angel Saiz.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4) - Diumenge 09.45h: Vida i esperit.

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres 20.05h: Veus de la Parròquia: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7) - Divendres, a les 20.00h: La punta (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h: Obrim camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia 20.40h: Rosari: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h: Noticiario.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a. 17004 Girona; Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: La Paraula del Bisbe, a càrrec de Mn. Jaume Camprodon i Rovira; Costumari cristià, explicacions a costums i tradicions de l'Església, amb Joan Baburès; La veu dels joves, amb Jaume Reixach; Notícies i El significat de l'Evangeli, per Pere Carreras. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica feta per Antoni Bardera. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. Cope Figueres AM (1269 AM) diumenge 9.45h. Cope Figueres FM (88.0 FM) diumenge 9.45h. Ona Jove Riudellots (104 FM) dissabte 20.00h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) diumenge 12.00h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Arenys de Munt (107 FM) diumenge 11.30h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 9.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) dissabte 21.00h. Ràdio Canet de Mar (107.6 FM) diumenge 9.30h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) divendres 13.30h. Ràdio la Vall (Les Preses) (107.6 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) diumenge 8.30h. Ràdio Pineda de Mar (106.0 FM) diumenge 14.00h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 8.05h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 10.30h. Ràdio Sant Joan les Fonts (107.0 FM) dissabte 10.00h. Ràdio Santa Coloma de Farners (91.6 FM) diumenge 9.00h. Top Gironès (Cassà de la Selva) (92.8 FM) dissabte 19.30h. Ona Rambla Girona (89.9 FM) dijous 16.05h.

—L'emissió que es realitza els dijous a les 14.00 a Ona Rambla Girona (89.9 FM), és un resum d'Església Viva dins el magazine Tarda de Tots d'aquesta emissora.

—Ràdio Arbúcies (107.6), no emet el primer diumenge de mes Església Viva, per tal de retransmetre en directe la Santa Missa.

—Alguns apartats d'Església Viva s'inclouen dins el programa parroquial local de Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten: Ona Jove Riudellots (104 FM) dissabte 15.30h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) dimecres 22.00h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 18.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) dissabte 21.35h. Ràdio Calella (107.9 FM) dissabte 15.00h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) dimecres 13.30h. Ràdio la Vall (Les Preses) (107.6 FM) diumenge 14.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) diumenge 10.30h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) dijous 14.30h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 8.35h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 10.00h. Ràdio Sant Joan les Fonts (107.0 FM) dissabte 10.30h. Ràdio Santa Coloma de Farners (91.6 FM) dijous 23.30h.

—També es pot escoltar cada dia de dilluns a divendres a Ràdio Vilafant (107.3 FM) a les 9.30 i el primer dijous de mes a: Ràdio Tordera (107.1 FM) a les 22.00h.

—L'últim diumenge de mes, Ràdio Salt substitueix El Café Internacional pel programa Tots els camins porten aroma.

LA COVA DEL COUNTRY: Espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafael Corbí. L'emeten: Ona Jove Riudellots (104.0 FM) divendres 22.00h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) dimecres 22.30h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 18.00h. Ràdio Besalú (107.8 FM) dissabte 17.00h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) dijous 13.30h. Ràdio la Vall (Les Preses) (107.6 FM) diumenge 14.30h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) dissabte 19.00h. Ràdio Olot (98.1 FM) dissabte 14.00h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) dilluns 14.30h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Vilafant (107.3 FM) dissabte 09.00h.

—També es pot escoltar el tercer dijous de mes a: Ràdio Tordera (107.1 FM) a les 22.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten: Ràdio Calella (107.9 FM) diumenge 11.00h. Ràdio Marina (100.3 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Olot (98.1 FM) diumenge 09.35h. Ona Girona (95.1 FM) diumenge 8.55h.

Ràdio Tordera (107.1 FM) dissabte 9.30h. Ràdio Vilafant (107.3 FM) diumenge 9.45h.

—Ràdio Tordera i Ràdio Vilafant inclouen La paraula del bisbe dins dels programes parroquials locals.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. L'últim divendres de mes inclou el programa Tots els camins porten aroma. Dirigeix i presenta Carles Sánchez amb la col·laboració d'Àngel Rodríguez. S'emeten per: Cope Figueres AM (1269 AM) i per Cope Figueres FM (88.0 FM) els divendres a les 21.00h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten: Cope Figueres AM (1269 AM) últim divendres 21.00h. Cope Figueres FM (88.0 FM) últim divendres 21.00h. Ràdio Arbúcies (107.3 FM) últim diumenge 12.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) últim divendres 20.00h. Ràdio Calella (107.9 FM) últim dijous 21.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) últim dissabte 21.00h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 9.30h.

—Ràdio Banyoles (107.3 FM), emet aquest programa amb dia i hora no determinat.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música Girona (96.7 FM), diumenge 11.00h. Catalunya Música Maresme (96.4 FM/101.5 FM) diumenge 11.00h. Cope Figueres AM (1269 AM) diumenge 9.00h. Cope Figueres FM (88.0 FM) diumenge 9.00h. Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.00h. Ona Jove de Riudellots de la Selva (104 FM) diumenge 11.30h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 10.00h. Ràdio Les Planes (107.1 FM) diumenge 11.00h. Ràdio Olot (98.1 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Shalom (Palau) (107.9 FM) diumenge 11.00h. Ràdio 1 AM (RNE) (738 AM) diumenge 8.15h. Ràdio 1 FM (RNE) (93.3 FM) dissabte 20.00h. Top Gironès (Cassà de la Selva) (92.8 FM) dissabte 20.00h.

—Les retransmissions de la Santa Missa són realitzades per les pròpies emissores de ràdio.

—Ona Jove Riudellots (104.0 FM) emet també la Santa Missa cada dia, de dilluns a divendres, a les 9.00h. i els dissabtes a les 20.30h.

—Ràdio Arbúcies (107.6 FM) la retransmet només el primer diumenge de mes a les 12.00h.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6) - Dimecres a les 22.15h: Maranatha, un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte 13.40h: Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h: Temps Obert, inclou la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h: Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3) - Diumenge a les 09.30: Conversa setmanal del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h: Magacín: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten: Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h. Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h. Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h. Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h. Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h. Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h. Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h. Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h. Ràdio Ulldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0).

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - De dilluns a divendres a les 07.05h: Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïm la recepció de controls d'emissió.

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

A qui paguem el que paguem?

De cada deu mil pessetes que paga el client quan adquireix qualsevol peça de la marca Nike, mil van destinades a publicitat. El nostre admirat —en el camp— Ronaldo o Ronaldinho en sap alguna cosa... I només set pelades pessetones —set de les deu mil!— van a parar als treballadors que han intervingut en l'elaboració del producte. M'as-sabento d'aquesta dada inquietant —que no tinc, ara mateix, la possibilitat de contrastar— en una simpàtica conferència, a Mataró. El conferenciant

és jove i són joves la majoria dels assistents: celebren al desè aniversari de la iniciació dels «joves cristians de barris i ambients populars» (JOBAC).

El tema de la conferència és el «comerç just», una nova forma de lluita per la justícia i per la solidaritat amb els més pobres de la terra. Es tracta d'establir una xarxa comercial que permeti d'adquirir articles del Tercer Món, de manera que la part substancial del seu preu arribi als productors, en lloc d'anar-se escorrent pels complicats circuits comercials. Però l'exigència no es limita a aquest punt: el «comerç just» també exigeix que els productes no siguin resultat de l'explotació del treball infantil o de la discriminació laboral de la dona, i prefereix els que han estat treballats en règim cooperatiu. Promou, a més, campanyes per a la diversificació dels cultius i de les matèries fabricades. Ja han començat a obrir-se botigues especialitzades en el «comerç just». No són l'únic canal: els mateixos productes continuen presents també en les grans línies comercials de sempre. Així és d'esperar que molts petits i mitjans comerciants puguin col·laborar en aquesta acció solidària. Els productes porten el segell propi i els mots «comerç

just» en castellà, català, basc i gallec, a fi que el consumidor els pugui reconèixer. Sembla, però, que s'ha donat alguna falsificació... La mateixa agilitat i el mateix sentit pràctic demostra «comerç just» en el procés d'elaboració. El cafè, per exemple, és envasat a Europa per tal d'evitar l'impacte dels aranzels.

No és fàcil, certament, de lluitar contra els gegants dels monopolis de l'exportació de productes del Tercer Món, encara recolzats pels esquemes resistents del vell colonialisme. Caldrà que la conscienciació de la població aconseguixi crear una demanda que estimuli el comerç. En tot cas, el moviment «comerç just» és una mostra de les noves formes de compromís que estan sorgint a la nostra societat i que generen una nova militància per la justícia i la igualtat, ben diferents de les de fa trenta anys, però no menys generoses. Pel que fa als joves jobaquistes, el fet que hagin inclòs en els actes de la celebració del seu aniversari aquesta nova frontera social, demostra que no han restat ancorats en velles retòriques.

En acabar aquest article llegeixo a la premsa que Comerç just acaba de rebre el guardó Memorial Lluís Companys. Enhorabona!

Necesitarías mucho tiempo. Porque Israel es el único lugar del mundo donde encontrarás las huellas del nacimiento de tres religiones. Donde verás milenios de historia de la humanidad. Un lugar mágico que te ofrece en cada callejuela, en cada esquina, en cada árbol sensaciones únicas para tu espíritu. Todo Israel es un cúmulo de creencias, de misticismo, de fé. Vén. Intenta que se realice el milagro de verlo todo. Para mayor información llama al teléfono: (91) 559 79 03, Oficina Nacional Israelí de Turismo.

Israel
TURISMO DE ISRAEL
Las vacaciones son sagradas

"HAY TANTO QUE
VER EN ISRAEL QUE SERÍA
UN MILAGRO VERLO TODO"

